Dziennik Urzędowy L 317
Unii Europejskiej

Wydanie polskie **Legislacja**

Tom 57

4 listopada 2014

Spis treści

I *Akty ustawodawcze*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1141/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych** 1

★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1142/2014 z dnia 22 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w odniesieniu do finansowania europejskich partii politycznych** 28

★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych** 35

★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1144/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych wdrażanych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008** 56

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE, EURATOM) NR 1141/2014

z dnia 22 października 2014 r.

w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 224,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([2]),

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ([3]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 12 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta") stanowią, że partie polityczne na poziomie europejskim przyczyniają się do kształtowania europejskiej świadomości politycznej i wyrażania woli obywateli Unii.

(2) Art. 11 i 12 Karty stanowią, że prawo do swobodnego stowarzyszania się na wszystkich poziomach, na przykład w sprawach politycznych i obywatelskich, oraz prawo do wolności wypowiedzi, które obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe, to podstawowe prawa każdego obywatela Unii.

(3) Należy umożliwić obywatelom europejskim korzystanie z tych praw w celu pełnego udziału w życiu demokratycznym Unii.

(4) Prawdziwie transnarodowe europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne mają do odegrania kluczową rolę w wyrażaniu opinii obywateli na poziomie europejskim poprzez zbliżanie polityki na poziomie krajowym i polityki na poziomie Unii.

(5) Należy zachęcać europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne do wysiłków na rzecz ustanowienia bliskich powiązań między europejskim społeczeństwem obywatelskim a instytucjami Unii, zwłaszcza Parlamentem Europejskim, i wspierać je w takich wysiłkach.

([1]) Dz.U. C 133 z 9.5.2013, s. 90.
([2]) Dz.U. C 62 z 2.3.2013, s. 77.
([3]) Dz.U. C 67 z 7.3.2013, s. 1.
([4]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 29 września 2014 r.

(6) Jak pokazują doświadczenia europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi europejskich fundacji politycznych zdobyte podczas stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2004/2003 ([1]) wraz z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 ([2]), konieczne jest ulepszenie prawnych i finansowych ram działania europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi europejskich fundacji politycznych, tak aby mogły one stać się bardziej widocznymi i skutecznymi uczestnikami wielopoziomowego systemu politycznego Unii.

(7) W uznaniu misji powierzonej europejskim partiom politycznym na mocy TUE oraz w celu ułatwienia im działalności należy ustanowić specjalny europejski status prawny dla europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi europejskich fundacji politycznych.

(8) Należy ustanowić Urząd ds. Europejskich PartiiPolitycznych i Europejskich Fundacji Politycznych („Urząd") do celów rejestracji, kontroli i nakładania kar w odniesieniu do europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych. Dla uzyskania europejskiego statusu prawnego, z którym wiąże się szereg praw i obowiązków, konieczna powinna być rejestracja. Dla uniknięcia wszelkiego ewentualnego konfliktu interesów Urząd powinien być niezależny.

(9) Należy określić procedury, jakich europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne muszą dopełnić, aby otrzymać europejski status prawny na podstawie niniejszego rozporządzenia, oraz procedury i kryteria, jakich należy przestrzegać, podejmując decyzję o przyznaniu takiego europejskiego statusu prawnego. Konieczne jest także określenie procedur obowiązujących w przypadkach, gdy europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna zostaje pozbawiona swojego europejskiego statusu prawnego, traci go lub zrzeka się go.

(10) Dla ułatwienia nadzoru nad podmiotami prawnymi, które będą podlegały zarówno prawu Unii, jak i prawu krajowemu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w zakresie działania rejestru europejskich pratii poltycznych i europejskich fundacji politycznych (zwanego dalej „rejestrem"), którym ma zarządzać Urząd, zwłaszcza w zakresie informacji i dokumentów poświadczających ujętych w rejestrze. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(11) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieinu do przepisów dotyczących systemu nadawania numerów rejestrowych oraz udostępniania przez Urząd standardowych odpisów z rejestru osobom trzecim na żądanie. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ([3]).

(12) Europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne, które pragną zostać uznane jako takie na poziomie Unii, w drodze uzyskania europejskiego statusu prawnego, i otrzymywać finansowanie publiczne z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, powinny przestrzegać pewnych zasad i spełniać pewne warunki. Konieczne jest zwłaszcza, by europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne szanowały wartości, na których opiera się Unia, wymienione w art. 2 TUE.

(13) Decyzje o usunięciu z rejestru europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej na podstawie nieprzestrzegania wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE, należy podejmować tylko w razie wyraźnego i poważnego naruszenia tych wartości. Przy podejmowaniu decyzji o usunięciu z rejestru Urząd powinien w pełni przestrzegać postanowień Karty.

(14) Statuty europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych powinny zawierać szereg podstawowych uregulowań. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania dodatkowych wymogów dla statutów europejskich partii i fundacji politycznych, które utworzyły siedzibę na ich terytorium, pod warunkiem że te dodatkowe wymogi są spójne z niniejszym rozporządzeniem.

(15) Urząd powinien regularnie sprawdzać, czy warunki i wymogi w zakresie rejestracji europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych są nadal spełnione. Decyzje dotyczące poszanowania wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE, powinny być podejmowane wyłącznie zgodnie ze specjalnie ustanowioną w tym celu procedurą oraz po konsultacjach z komitetem niezależnych wybitnych osobistości.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania (Dz.U. L 297 z 15.11.2003, s. 1).

([2]) Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 46.

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(16) Urząd jest organem Unii w rozumieniu art. 263 TFUE.

(17) Należy zagwarantować niezależność i przejrzystość komitetu niezależnych wybitnych osobistości.

(18) Europejski status prawny przyznany europejskim partiom politycznym i powiązanym z nimi europejskim fundacjom politycznym powinien wyposażyć je w pełną zdolność prawną i sprawić, że będą uznawane we wszystkich państwach członkowskich. Zdolność prawna i uznawanie we wszystkich państwach członkowskich nie uprawniają ich do zgłaszania kandydatów w wyborach krajowych lub w wyborach do Parlamentu Europejskiego ani do udziału w kampaniach referendalnych. Wszelkie uprawnienia tego rodzaju lub podobne pozostają w kompetencji państw członkowskich.

(19) Działalność europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych powinna podlegać niniejszemu rozporządzeniu, zaś w sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozporządzeniu – odpowiednim przepisom prawa krajowego w państwach członkowskich. Prawny status europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej powinien podlegać niniejszemu rozporządzeniu oraz odpowiednim przepisom prawa krajowego w państwie członkowskim jej siedziby („państwo członkowskie siedziby"). Państwo członkowskie siedziby może powinno mieć możliwość określenia *ex ante* prawa właściwego lub pozostawienia wyboru europejskim partiom politycznym i europejskim fundacjom politycznym. Państwo członkowskie siedziby powinno także mieć możliwość nałożenia innych lub dodatkowych wymogów w stosunku do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, w tym wprowadzenia przepisów o rejestracji i włączeniu europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych jako takich do krajowych systemów administracji i kontroli, a także o ich organizacji i statutach, m.in. o odpowiedzialności, pod warunkiem że takie przepisy są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

(20) Jako kluczowy element posiadania europejskiego statusu prawnego europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne powinny być wyposażone w osobowość prawną. Nabycie europejskiej osobowości prawnej powinno podlegać wymogom i procedurom mającym na celu ochronę interesów państwa członkowskiego siedziby, podmiotu ubiegającego się o uzyskanie europejskiego statusu prawnego („wnioskodawca") i wszelkich zainteresowanych osób trzecich. W szczególności wszelka istniejąca uprzednio na poziomie krajowym osobowość prawna powinna zostać przekształcona w europejską osobowość prawną, zaś wszelkie indywidualne prawa i obowiązki poprzedniej krajowej osoby prawnej powinny zostać przeniesione na nową, europejską osobę prawną. Ponadto w celu ułatwienia ciągłości działalności należy ustanowić gwarancje zabopiegające stosowaniu przez dane państwo członkowskie warunków uniemożliwiających takie przekształcenie. Państwo członkowskie siedziby powinno mieć możliwość określenia szczegółowo rodzajów krajowych osób prawnych, które można przekształcić w europejskie osoby prawne, oraz odmówienia zgody na uzyskanie europejskiej osobowości prawnej na mocy niniejszego rozporządzenia, dopóki nie zostaną udzielone odpowiednie gwarancje, w szczególności dotyczące legalności statutu wnioskodawcy w świetle prawa tego państwa członkowskiego lub ochrony wierzycieli lub podmiotów innych praw dotyczących wszelkiej istniejącej uprzednio krajowej osoby prawnej.

(21) Wygaśnięcie europejskiej osobowości prawnej powinno podlegać wymogom i procedurom mającym na celu ochronę interesów Unii, państwa członkowskiego siedziby, europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej oraz wszelkich zainteresowanych osób trzecich. W szczególności jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna uzyska osobowość prawną na mocy prawa państwa członkowskiego siedziby, powinno być to uznane za przekształcenie europejskiej osobowości prawnej, zaś wszelkie indywidualne prawa i obowiązki poprzedniej europejskiej osoby prawnej powinny zostać przeniesione na krajową osobę prawną. Ponadto w celu ułatwienia ciągłości działalności należy wprowadzić gwarancje zapobiegające stosowaniu przez dane państwo członkowsie warunków uniemożliwiających takie przekształcenie. Jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna nie uzyska osobowości prawnej w państwie członkowskim siedziby, powinna zostać rozwiązana zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego i z warunkiem zastrzegającym nieprowadzenie przez nią działań nastawionych na zysk. Urząd i urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego powinni móc uzgodnić z danym państwem członkowskim szczegółowe zasady wygaśnięcia europejskiej osobowości prawnej, zwłaszcza dla zapewnienia zwrotu funduszy otrzymanych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i zapłaty wszelkich kar finansowych.

(22) Jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna poważnie narusza odpowiednie przepisy krajowe oraz jeżeli sprawa ta odnosi się do kwestii poszanowania wartości, na których opiera się Unia, wywienionych w art. 2 TUE, na wniosek danego państwa członkowskiego Urząd powinien postanowić o zastosowaniu procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto na wniosek państwa członkowskiego siedziby Urząd powinien postanowić o usunięciu z rejestru europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, która poważnie naruszyła odpowiednie przepisy krajowe w sprawach innego rodzaju.

(23) Do finansowania z budżetu ogólnego Unii Europejskiej powinny kwalifikować się jedynie europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne, które zostały za takie uznane i otrzymały europejski status prawny. Należy zapewnić, aby warunki uzyskania statusu europejskiej partii politycznej nie były zbyt rygorystyczne, ale mogły być bez przeszkód spełniane przez zorganizowane i poważne transnarodowe sojusze partii politycznych lub osób fizycznych, lub obu tych struktur, a równocześnie należy przyjąć wyważone kryteria

przydziału ograniczonych zasobów z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, które to kryteria obiektywnie oddają europejskie ambicje oraz rzeczywiste wsparcie wyborcze europejskich partii politycznych. Najlepszym wyznacznikiem tych kryteriów są wyniki wyborów do Parlamentu Europejskiego, do udziału w których europejskie partie polityczne lub ich członkowie są zobowiązani na mocy niniejszego rozporządzenia, dostarczające jednoznacznych informacji co do uznania wyborczego, jakim cieszy się dana europejska partia polityczna. Powinny one odzwierciedlać rolę Parlamentu Europejskiego jako instytucji bezpośrednio reprezentującej obywateli Unii, powierzoną mu w art. 10 ust. 2 TUE, oraz cel europejskich partii politycznych, jakim jest pełen udział w demokratycznym życiu Unii i stanie się aktywnymi uczestnikami europejskiej demokracji przedstawicielskiej, w celu skutecznego wyrażania poglądów, opinii i woli politycznej obywateli Unii. Kwalifikowalność do ubiegania się o finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej należy zatem ograniczyć do europejskich partii politycznych, które są reprezentowane w Parlamencie Europejskim przez przynajmniej jednego z ich członków, oraz do europejskich fundacji politycznych, które ubiegają się o finansowanie za pośrednictwem europejskiej partii politycznej reprezentowanej w Parlamencie Europejskim przez przynajmniej jednego z jej członków.

(24) Aby zwiększyć przejrzystość finansowania europejskich partii politycznych oraz uniknąć potencjalnego naruszenia zasad finansowania, członek Parlamentu Europejskiego powinien, jedynie do celów finansowania, być uznawany za członka tylko jednej europejskiej partii politycznej, która, w stosownych przypadkach, powinna być partią, z którą jego krajowa lub regionalna partia polityczna jest powiązana w dniu, w którym upływa ostateczny termin składania wniosków o finansowanie.

(25) Należy określić procedury, jakich europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne muszą dopełnić, ubiegając się o finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, oraz procedury, kryteria i zasady, jakich należy przestrzegać, podejmując decyzję o przyznaniu takiego finansowania.

(26) Aby zwiększyć niezależność, rozliczalność i odpowiedzialność europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych, należy zakazać niektórych rodzajów darowizn i wkładów ze źródeł innych niż budżet ogólny Unii Europejskiej lub obłożyć je ograniczeniami. Wszelkie ograniczenia swobody przepływu kapitału, które mogą wiązać się z takimi ograniczeniami, są uzasadnione względami porządku publicznego i bezwzględnie konieczne do osiągnięcia tych celów.

(27) Europejskie partie polityczne powinny być w stanie finansować kampanie prowadzone w kontekście wyborów do Parlamentu Europejskiego, a finansowanie i ograniczanie wydatków wyborczych partii i kandydatów w takich wyborach powinny regulować przepisy obowiązujące w każdym państwie członkowskim.

(28) Europejskie partie polityczne nie powinny finansować, bezpośrednio ani pośrednio, innych partii politycznych, a zwłaszcza partii lub kandydatów krajowych. Europejskie fundacje polityczne nie powinny finansować, bezpośrednio ani pośrednio, europejskich lub krajowych partii politycznych lub kandydatów. Ponadto europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne nie powinny finansować kampanii referendalnych. Powyższe zasady odzwierciedlają założenia deklaracji nr 11 dotyczącej art. 191 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, załączonej do Aktu końcowego traktatu z Nicei.

(29) Należy określić specyficzne zasady i procedury podziału środków dostępnych co roku z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, uwzględniając z jednej strony liczbę beneficjentów, a z drugiej strony liczbę wybranych do Parlamentu Europejskiego członków każdej europejskiej partii politycznej będącej beneficjentem oraz, co za tym idzie – odnośnej powiązanej z nią europejskiej fundacji politycznej. Zasady te powinny przewidywać pełną przejrzystość, księgowość, audyty i kontrolę finansową europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi europejskich fundacji politycznych, jak również nakładanie proporcjonalnych kar, w tym za naruszenie przez europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE.

(30) Dla zapewnienia przestrzegania ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu obowiązków dotyczących finansowania i wydatków europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych oraz w odniesieniu do innych spraw niezbędne jest ustanowienie skutecznych mechanizmów kontroli. W tym celu Urząd, urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego i państwa członkowskie powinni współpracować i wymieniać wszystkie niezbędne informacje. Należy również zachęcać organy państw członkowskich do wzajemnej współpracy, żeby zapewnić skuteczną i wydajną kontrolę zobowiązań wynikających z odpowiednich przepisów krajowych.

(31) Konieczne jest wprowadzenie jasnego, solidnego i odstraszającego systemu kar, tak by zapewnić skuteczne, proporcjonalne i jednolite przestrzeganie obowiązków dotyczących działalności europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych. Taki system powinien także przestrzegać zasady *ne bis in idem*, zgodnie z którą nie wolno nakładać kar dwukrotnie za to samo naruszenie. Konieczne jest również określenie odpowiednich ról Urzędu i urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego w zakresie kontroli i weryfikacji zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz mechanizmów ich współpracy z organami państw członkowskich.

(32) Aby przyczynić się do zwiększania europejskiej świadomości politycznej obywateli i propagować przejrzystość europejskiego procesu wyborczego, europejskie partie polityczne mogą informować obywateli w trakcie wyborów do Parlamentu Europejskiego o powiązaniach, jakie łączą je z krajowymi partiami politycznymi i kandydatami.

(33) Ze względów przejrzystości oraz aby wzmocnić kontrolę i odpowiedzialność demokratyczną europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych, należy publikować informacje uważane za istotne dla interesu publicznego, zwłaszcza dotyczące ich statutów, członkostwa, sprawozdań finansowych, darczyńców i darowizn, wkładów i dotacji otrzymanych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, jak również informacje dotyczące decyzji podjętych przez Urząd i urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego w sprawie rejestracji, finansowania i kar. Stworzenie ram regulacyjnych gwarantujących, że informacje te są publicznie dostępne, jest najbardziej skutecznym sposobem propagowania równych szans i uczciwej konkurencji między siłami politycznymi, a także utrzymywania otwartych, przejrzystych i demokratycznych procedur legislacyjnych i wyborczych, co powoduje z kolei wzrost zaufania obywateli i wyborców do europejskiej demokracji przedstawicielskiej, a bardziej ogólnie, zapobiega korupcji i nadużyciom władzy.

(34) Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymóg publikacji tożsamości darczyńców będących osobami fizycznymi nie powinien mieć zastosowania do darowizn nieprzekraczających 1 500 EUR rocznie i na darczyńcę. Ponadto, taki wymóg nie powinien mieć zastosowania do darowizn, których kwota w tym samym roku jest wyższa niż 1 500 EUR, ale nie przekracza 3 000 EUR, chyba że darczyńca wyraził uprzednio pisemną zgodę na publikację. Te progi stwarzają odpowiednią równowagę między podstawowym prawem do ochrony danych osobowych z jednej strony oraz uzasadnionym interesem publicznym dotyczącym przejrzystości finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych z drugiej, zgodnie z międzynarodowymi zaleceniami w sprawie zapobiegania korupcji w finansowaniu partii i fundacji politycznych. Ujawnianie darowizn w kwocie przekraczającej 3 000 EUR rocznie i na darczyńcę powinno umożliwić skuteczny nadzór publiczny i kontrolę nad stosunkami między darczyńcami i europejskimi partiami politycznymi. Także zgodnie z zasadą proporcjonalności, informacje o darowiznach powinny być publikowane co roku, z wyjątkiem okresu kampanii wyborczych do Parlamentu Europejskiego lub darowizn, których wartość przekracza 12 000 EUR, w których to przypadkach publikacja powinna nastąpić niezwłocznie.

(35) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i jest zgodne z zasadami zawartymi w Karcie, w szczególności jej art. 7 i 8, które stanowią, że każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego oraz do ochrony danych osobowych, które go dotyczą; niniejsze rozporządzenie musi być wprowadzane w życie przy pełnym poszanowaniu tych praw i zasad.

(36) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr 45/2001 ([1]) ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych prowadzonego przez Urząd, Parlament Europejski i komitet niezależnych wybitnych osobistości na mocy niniejszego rozporządzenia.

(37) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady95/46/WE ([2]) ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych prowadzonego na mocy niniejszego rozporządzenia.

(38) Ze względów pewności prawnej właściwe jest sprecyzowanie, że Urząd, Parlament Europejski, europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne, organy krajowe odpowiedzialne za sprawowanie kontroli nad aspektami związanymi z finansowaniem europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych oraz wszelkie inne właściwe osoby trzecie, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu lub które są w nim przewidziane, są administratorami danych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 45/2001 lub dyrektywy 95/46/WE. Konieczne jest także określenie maksymalnego okresu, przez jaki mogą oni przechowywać dane osobowe gromadzone w celu zagwarantowania legalności, prawidłowości i przejrzystości finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych oraz składu europejskich partii politycznych. Działając w charakterze administratorów danych, Urząd, Parlament Europejski, europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne, właściwe organy krajowe oraz właściwe osoby trzecie muszą podejmować wszelkie stosowne środki w celu wypełnienia obowiązków nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 i dyrektywą 95/46/WE, w szczególności związanych z legalnością przetwarzania, bezpieczeństwem działań dotyczących przetwarzania, udostępnianiem informacji oraz prawem osób, których dane dotyczą, do dostępu do swoich danych osobowych oraz do wnoszenia do nich poprawek i usunięcia ich.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

([2]) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

(39) Rozdział III dyrektywy 95/46/WE dotyczący środków sądowych, odpowiedzialności i sankcji ma zastosowanie do przetwarzania danych prowadzonego na mocy niniejszego rozporządzenia. Właściwe organy krajowe oraz właściwe osoby trzecie powinny ponosić odpowiedzialność zgodnie ze stosownymi przepisami prawa krajowego za wszelkie szkody, które spowodują. Ponadto państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwe organy krajowe oraz właściwe osoby trzecie podlegały odpowiednim karom za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia.

(40) Pomoc techniczna, jakiej Parlament Europejski udziela europejskim partiom politycznym, powinna opierać się na zasadzie równego traktowania, powinna być fakturowana i otrzymywana powinna być za nią zapłata oraz powinna być ona przedmiotem regularnych sprawozdań publicznych.

(41) Kluczowe informacje na temat stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być dostępne publicznie na specjalnej stronie internetowej.

(42) Kontrola sądowa sprawowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pomoże zapewnić odpowiednie stosowanie niniejszego rozporządzenia. Należy również przyjąć przepisy umożliwiające europejskim partiom politycznym lub europejskim fundacjom politycznym zgłoszenie uwag oraz podjęcie działań naprawczych, zanim zostanie na nie nałożona kara.

(43) Państwa członkowskie powinny zapewnić obowiązywanie przepisów krajowych sprzyjających skutecznemu stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(44) Państwom członkowskim należy dać czas wystarczający na przyjęcie przepisów zapewniających sprawne i skuteczne stosowanie niniejszego rozporządzenia. Należy zatem przewidzieć okres przejściowy między wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i rozpoczęciem jego stosowania.

(45) Przeprowadzono konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię [1].

(46) Ze względu na konieczność istotnych zmian i uzupełnień w zasadach i procedurach obecnie obowiązujących względem partii politycznych i fundacji politycznych na szczeblu Unii, należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 2004/2003,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia warunki regulujące status i zasady finansowania partii politycznych na poziomie europejskim („europejskie partie polityczne") oraz fundacji politycznych na poziomie europejskim („europejskie fundacje polityczne").

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1) „partia polityczna" oznacza stowarzyszenie obywateli:

   — które realizuje cele polityczne; oraz

   — które jest uznane przez porządek prawny przynajmniej jednego państwa członkowskiego lub ustanowione zgodnie z porządkiem prawnym przynajmniej jednego państwa członkowskiego;

2) „sojusz polityczny" oznacza ustrukturyzowaną współpracę partii politycznych lub obywateli;

3) „europejska partia polityczna" oznacza sojusz polityczny realizujący cele polityczne i zarejestrowany w Urzędzie ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych, ustanowionym w art. 6, zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu;

4) „europejska fundacja polityczna" oznacza podmiot formalnie powiązany z europejską partią polityczną, który jest zarejestrowany w Urzędzie zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i którego działalność, wpisująca się w cele i podstawowe wartości Unii, wspiera i uzupełnia cele europejskiej partii politycznej poprzez realizację jednego lub kilku następujących zadań:

   a) obserwację, analizę i udział w debacie poświęconej kwestiom z zakresu europejskiej polityki publicznej oraz procesu integracji europejskiej;

[1] Dz.U. C 253 z 3.9.2013, s. 12.

b) opracowywanie działań związanych z kwestiami z zakresu europejskiej polityki publicznej, takich jak organizacja i pomoc w organizacji poświęconych tym kwestiom seminariów, szkoleń, konferencji i badań, gromadzących zainteresowane pomioty, w tym organizacje młodzieżowe i innych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego;

c) rozwój współpracy w celu upowszechniania demokracji, w tym w państwach trzecich;

d) spełnianie roli forum współpracy na poziomie europejskim dla krajowych fundacji politycznych, przedstawicieli środowisk akademickich i innych podmiotów;

5) „parlament regionalny" lub „zgromadzenie regionalne" oznacza organ, którego członkowie sprawują regionalny mandat wyborczy albo odpowiadają politycznie przed wybranym zgromadzeniem;

6) „finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej" oznacza dotację przyznaną zgodnie z tytułem VI części pierwszej, lub wkład przyznany zgodnie z częścią drugą tytuł VIII rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ([1]) („rozporządzenie finansowe");

7) „darowizna" oznacza wszelkie przekazane środki pieniężne, wszelkie darowizny rzeczowe, wszelkie towary przekazywane poniżej wartości rynkowej, usługi (w tym pożyczki) lub prace świadczone poniżej wartości rynkowej, czy wszelkie inne transakcje, które stanowią korzyść ekonomiczną dla danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, z wyjątkiem wkładów od członków i zwykłej działalności politycznej realizowanej na zasadzie dobrowolności przez osoby fizyczne;

8) „wkład od członków" oznacza wszelką płatność w gotówce, w tym składki członkowskie, lub wkłady rzeczowe, lub wszelkie towary przekazywane poniżej wartości rynkowej, usługi (w tym pożyczki) lub prace świadczone poniżej wartości rynkowej, czy wszelkie inne transakcje, które stanowią korzyść ekonomiczną dla danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, jeżeli przekazywane są tej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej przez jednego z jej członków, z wyjątkiem zwykłej działalności politycznej realizowanej na zasadzie dobrowolności przez poszczególnych członków;

9) „budżet roczny" do celów art. 20 i 27 oznacza całkowitą kwotę wydatków w danym roku ujętą w rocznych sprawozdaniach finansowych danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej;

10) „krajowy punkt kontaktowy" oznacza jeden z punktów łącznikowych ds. związanych z centralną bazą danych o wykluczeniach, o której mowa w art. 108 rozporządzenia finansowego i w art. 144 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 ([2]), lub inną osobę lub osoby wyznaczone specjalnie przez właściwe organy w państwach członkowskich do celów wymiany informacji o stosowaniu niniejszego rozporządzenia;

11) „siedziba" oznacza miejsce, w którym europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna ma swoją centralną administrację;

12) „zbieżne naruszenia" oznaczają dwa naruszenia lub większą liczbę naruszeń popełnionych w ramach tego samego czynu bezprawnego;

13) „ponowne naruszenie" oznacza naruszenie popełnione w ciągu pięciu lat od nałożenia na sprawcę kary za ten sam rodzaj naruszenia.

ROZDZIAŁ II

STATUS EUROPEJSKICH PARTII POLITYCZNYCH I EUROPEJSKICH FUNDACJI POLITYCZNYCH

Artykuł 3

Warunki rejestracji

1. Sojusz polityczny może ubiegać się o rejestrację jako europejska partia polityczna, o ile spełnia następujące warunki:

a) jego siedziba znajduje się w państwie członkowskim wskazanym w jego statucie;

b) sam jako taki lub jego członkowie są reprezentowani w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich lub przez członków Parlamentu Europejskiego, parlamentów narodowych, parlamentów regionalnych lub zgromadzeń regionalnych, lub

sam jako taki lub jego partie członkowskie otrzymali, w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich, co najmniej trzy procent głosów oddanych w każdym z tych państw członkowskich podczas ostatnich wyborów do Parlamentu Europejskiego;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

([2]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

c) przestrzega, w szczególności w swoim programie i swoich działaniach, wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE, mianowicie poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności oraz poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości;

d) sam jako taki lub jego członkowie uczestniczyli w wyborach do Parlamentu Europejskiego lub publicznie wyrazili zamiar uczestniczenia w następnych wyborach do Parlamentu Europejskiego; oraz

e) nie prowadzi działań nastawionych na zysk.

2. Wnioskodawca może ubiegać się o rejestrację jako europejska fundacja polityczna, o ile spełnia następujące warunki:

a) jest powiązany z europejską partią polityczną zarejestrowaną zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu;

b) jego siedziba znajduje się w państwie członkowskim wskazanym w jego statucie;

c) przestrzega, w szczególności w swoim programie i swoich działaniach, wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE, mianowicie poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności oraz poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości;

d) jego cele uzupełniają cele europejskiej partii politycznej, z którą jest formalnie powiązany;

e) jego organ zarządzający tworzą członkowie pochodzący z co najmniej jednej czwartej państw członkowskich; oraz

f) nie prowadzi działań nastawionych na zysk.

3. Europejska partia polityczna może mieć tylko jedną formalnie z nią powiązaną europejską fundację polityczną. Każda europejska partia polityczna i powiązana europejska fundacja polityczna zapewniają rozdział między ich odpowienimi strukturami bieżącego zarządzania i kierownictwa a rachunkami finansowymi.

Artykuł 4

Zarządzanie w europejskich partii politycznych

1. Statut europejskiej partii politycznej musi być zgodny z obowiązującym prawem państwa członkowskiego, w którym ma ona siedzibę, i zawierać przepisy obejmujące co najmniej następujące elementy:

a) jej nazwę i logo, które muszą wyraźnie różnić się od nazw i loga już istniejących europejskich partii politycznych lub europejskich fundacji politycznych;

b) adres jej siedziby;

c) program polityczny, w którym określono jej cele i zadania;

d) oświadczenie, że partia nie prowadzi działań nastawionych na zysk, zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. e);

e) w stosownych przypadkach – nazwę powiązanej z partią fundacji politycznej oraz opis łączącego je formalnego związku;

f) jej organizację administracyjną i finansową oraz procedury w tym zakresie, z wyszczególnieniem organów i biur posiadających uprawnienia dotyczące administracyjnej, finansowej i prawnej reprezentacji oraz zasady sporządzania, zatwierdzania i weryfikacji rocznych sprawozdań finansowych; oraz

g) wewnętrzną procedurę stosowaną na wypadek dobrowolnego rozwiązania jako europejskiej partii politycznej.

2. Statut europejskiej partii politycznej musi zawierać przepisy regulujące wewnątrzpartyjną organizację, w tym co najmniej następujące elementy:

a) szczegółowe zasady przyjmowania, występowania i wykluczania jej członków; do statutu dołączony zostaje wykaz partii członkowskich;

b) prawa i obowiązki odpowiadające poszczególnym typom członkostwa oraz odnośne prawa głosu;

c) uprawnienia, zadania i skład jej organów zarządzających, kryteria wyboru kandydatów do każdego organu oraz szczegółowe zasady ich powoływania i odwoływania;

d) wewnętrzne procedury decyzyjne, w szczególności procedury głosowania i wymogi dotyczące kworum;

e) jej podejście do kwestii przejrzystości, w szczególności w odniesieniu do prowadzenia ksiąg, rachunków i darowizn, prywatności i ochrony danych osobowych; oraz

f) wewnętrzną procedurę dokonywania zmian jej statutu.

3. Państwo członkowskie siedziby może nałożyć dodatkowe wymogi w odniesieniu do statutu, pod warunkiem że będą one zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 5

Zarządzanie w europejskich fundacjach politycznych

1. Statut europejskiej fundacji politycznej musi być zgodny z obowiązującym prawem państwa członkowskiego, w którym ma ona siedzibę, i zawierać przepisy obejmujące co najmniej następujące elementy:

a) jej nazwę i logo, które muszą wyraźnie różnić się od nazw i loga już istniejących europejskich partii politycznych lub europejskich fundacji politycznych;

b) adres jej siedziby;

c) opis jej celów i zadań, które muszą być zgodne z zadaniami wymienionymi w art. 2 pkt 4;

d) oświadczenie, że partia nie prowadzi działań nastawionych na zysk, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. f);

e) nazwę europejskiej partii politycznej, z którą jest ona bezpośrednio powiązana, oraz opis łączącego je formalnego związku;

f) wykaz jej organów wraz z uprawnieniami, zadaniami i składem każdego z nich oraz zasady powoływania i odwoływania członków tych organów i osób zarządzających tymi organami;

g) jej organizację administracyjną i finansową oraz procedury w tym zakresie, z wyszczególnieniem organów i biur posiadających uprawnienia dotyczące administracyjnej, finansowej i prawnej reprezentacji oraz zasady sporządzania, zatwierdzania i weryfikacji rocznych sprawozdań finansowych;

h) wewnętrzną procedurę dokonywania zmian jej statutu; oraz

i) wewnętrzną procedurę stosowaną na wypadek dobrowolnego rozwiązania jako europejskiej fundacji politycznej.

2. Państwo członkowskie siedziby może nałożyć dodatkowe wymogi w odniesieniu do statutu, pod warunkiem że będą one zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 6

Urząd ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych

1. Ustanawia się Urząd ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych („Urząd") do celów rejestracji, kontroli i nakładania kar w odniesieniu do europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Urząd posiada osobowość prawną. Jest on niezależny i wykonuje swe zadania przy zachowaniu pełnej zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

Urząd podejmuje decyzje o rejestracji i usunięciu z rejestru europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych zgodnie z procedurami i warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto Urząd regularnie sprawdza, czy nadal spełnione są warunki rejestracji określone w art. 3 i czy zarejestrowane europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne przestrzegają nadal przepisów o zarządzaniu ustanowionych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a), b), d)–f) i art. 5 ust. 1 lit. a)–e) i g).

W swoich decyzjach Urząd w pełni uwzględnia podstawowe prawo swobody stowarzyszeń oraz potrzebę zapewnienia pluralizmu partii politycznych w Europie.

Urząd jest reprezentowany przez swojego dyrektora, który podejmuje wszelkie decyzje Urzędu w jego imieniu.

3. Dyrektora Urzędu mianują za wspólną zgodą Parlament Europejski, Rada i Komisja (zwane łącznie „instytucją powołującą") na pięcioletnią, nieodnawialną kadencję na podstawie propozycji zgłoszonych przez komisję selekcyjną, w której skład wchodzą sekretarze generalni tych instytucji, w wyniku otwartego wezwania do zgłaszania kandydatur.

Dyrektora Urzędu wybiera się na podstawie jego kwalifikacji osobistych i zawodowych. Dyrektor nie może być członkiem Parlamentu Europejskiego, nie może sprawować żadnego mandatu wyborczego ani być obecnym lub byłym pracownikiem europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej. Wybrany dyrektor nie może znajdować się w sytuacji konfliktu interesów między jego obowiązkami jako dyrektora Urzędu a innymi oficjalnymi obowiązkami, w szczególności w odniesieniu do stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia.

Wakat powstały w wyniku rezygnacji, przejścia na emeryturę, dymisji lub śmierci obsadza się zgodnie z tą samą procedurą.

W razie zwykłego zastąpienia lub dobrowolnej rezygnacji dyrektor nadal sprawuje obowiązki do chwili objęcia obowiązków przez następcę.

Jeżeli dyrektor Urzędu przestaje spełniać warunki wymagane do wykonywania jego obowiązków, co najmniej dwie z trzech instytucji, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą go zgodnie zdymisjonować na podstawie sprawozdania sporządzonego przez komisję selekcyjną, o której mowa w akapicie pierwszym, z własnej inicjatywy lub na wniosek którejkolwiek z tych trzech instytucji.

Dyrektor Urzędu jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków. Działając w imieniu Urzędu, dyrektor nie może zwracać się o instrukcje do jakiejkolwiek instytucji, rządu lub innego organu, urzędu czy agencji ani takich instrukcji od nich przyjmować. Dyrektor Urzędu powstrzymuje się od wszelkich czynności niezgodnych z charakterem pełnionych przez niego obowiązków.

Parlament Europejski, Rada i Komisja wykonują wspólnie wobec dyrektora kompetencje powierzone instytucji powołującej przez regulamin pracowniczy urzędników (i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej) ustanowione rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS)nr 259/68 ([1]). Z zastrzeżeniem decyzji o mianowaniu i dymisji te trzy instytucje mogą uzgodnić, że powierzą wykonywanie niektórych lub wszystkich pozostałych kompetencji przyznanych instytucji powołującej jednej z nich.

Instytucja powołująca może nałożyć na dyrektora inne zadania, pod warunkiem że takie zadania nie są sprzeczne z obciążeniem pracą wynikającym z obowiązków dyrektora Urzędu oraz nie powodują konfliktu interesów ani nie podważają pełnej niezależności dyrektora.

4. Urząd znajduje się fizycznie w Parlamencie Europejskim, który udostępnia Urzędowi wszelkie niezbędne pomieszczenia biurowe i wyposażenie służące wsparciu administracyjnemu.

5. Dyrektor Urzędu jest wspomagany przez pracowników jednej lub większej liczby instytucji Unii. Pracując w Urzędzie, tacy pracownicy działają pod wyłącznym zwierzchnictwem dyrektora Urzędu.

Wybór pracowników nie może powodować konfliktu interesów między ich obowiązkami wykonywanymi w Urzędzie a wszelkimi innymi oficjalnymi obowiązkami, zaś pracownicy powstrzymują się od wszelkich czynności niezgodnych z charakterem ich obowiązków.

6. Urząd zawiera z Parlamentem Europejskim oraz w razie potrzeby z innymi instytucjami umowy w sprawie uregulowań administracyjnych koniecznych do wykonywania jego zadań, w szczególności umowy dotyczące pracowników, usług i wsparcia, zgodnie z ust. 4, 5 i 8.

7. Środki na wydatki Urzędu są przewidziane w oddzielnym tytule budżetu ogólnego Unii Europejskiej, w sekcji dotyczącej Parlamentu Europejskiego. Środki muszą być wystarczające do zapewnienia pełnej i niezależnej działalności Urzędu. Dyrektor przedkłada Parlamentowi Europejskiemu projekt planu budżetowego Urzędu, który zostaje podany do wiadomości publicznej. Parlament Europejski deleguje zadania urzędnika zatwierdzającego dotyczące tych środków na dyrektora Urzędu.

8. Do Urzędu stosuje się rozporządzenie Rady nr 1 ([2]).

Tłumaczenia wymagane dla funkcjonowania Urzędu i rejestru są zapewniane przez Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

9. Urząd i urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego udzielają sobie wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania ich odpowiednich kompetencji na mocy niniejszego rozporządzenia.

10. Dyrektor przedkłada co roku Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie z działalności Urzędu.

11. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej kontroluje legalność decyzji Urzędu zgodnie z art. 263 TFUE i jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań za szkody wyrządzone przez Urząd zgodnie z art. 268 i 340 TFUE. Jeżeli Urząd nie wyda decyzji wymaganej na mocy niniejszego rozporządzenia, przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej można wszcząć postępowanie o zaniechanie działania zgodnie z art. 265 TFUE.

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

Artykuł 7

Rejestr europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych

1. Urząd ustanawia rejestr europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych oraz nim zarządza. Informacje z rejestru udostępnia się online zgodnie z art. 32.

2. W celu zagwarantowania należytego funkcjonowania rejestru Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 36 w zakresie objętym odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia dotyczących:

a) informacji i dokumentów poświadczających znajdujących się w posiadaniu Urzędu, dla których rejestr ma być właściwym repozytorium, które obejmują statut europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, wszelkie inne dokumenty przedłożone w ramach wniosku o zarejestrowanie zgodnie z art. 8 ust. 2, wszelkie dokumenty przekazane przez państwo członkowskie siedziby, o których mowa w art. 15 ust. 2, oraz informacje o tożsamości osób będących członkami organów lub sprawujących funkcje reprezentacji administracyjnej, finansowej i prawnej, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. f) i art. 5 ust. 1 lit. g);

b) materiałów z rejestru, o których mowa w lit. a), co do których rejestr ma być właściwy dla poświadczenia legalności ustalonej przez Urząd w ramach jego kompetencji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Urząd nie jest właściwy dla sprawdzania spełnienia przez europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną jakichkolwiek obowiązków lub wymogów nałożonych na daną partię lub fundację przez państwo członkowskie siedziby zgodnie z art. 4 i 5 oraz art. 14 ust. 2, które mają charakter dodatkowy w stosunku do obowiązków i wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa szczegółowo system nadawania numerów rejestrowych, który będzie stosowany w rejestrze, oraz standardowe odpisy z rejestru udostępniane osobom trzecim na żądanie, w tym treść pism i dokumentów. Odpisy te nie mogą zawierać danych osobowych innych niż tożsamość osób będących członkami organów lub sprawujących funkcje reprezentacji administracyjnej, finansowej i prawnej, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. f) i art. 5 ust. 1 lit. g). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 37.

Artykuł 8

Wniosek o rejestrację

1. Wniosek o rejestrację składa się do Urzędu. Wniosek o rejestrację w charakterze europejskiej fundacji politycznej składa się tylko za pośrednictwem europejskiej partii politycznej, z którą wnioskodawca jest formalnie powiązany.

2. Do wniosku załącza się:

a) dokumenty zaświadczające, że wnioskodawca spełnia warunki określone w art. 3, w tym standardowe, formalne oświadczenie w formie określonej w załączniku;

b) statut partii lub fundacji, który zawiera przepisy zgodnie z wymogami art. 4 i 5, w tym odpowiednie załączniki i w razie potrzeby oświadczenie państwa członkowskiego siedziby, o którym mowa w art. 15 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 36 i w zakresie uregulowanym odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia:

a) w celu ustalenia uzupełniających informacji lub dokumentu poświadczającego, o których mowa w ust. 2 i które są potrzebne Urzędowi do wypełniania zadań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, dotyczących działania rejestru;

b) w celu zmiany standardowego, formalnego oświadczenia w załączniku, w zakresie szczegółowych informacji udzielanych przez wnioskodawcę, w razie gdy jest to konieczne do zapewnienia wystarczających informacji o osobie podpisującej oświadczenie, jej upoważnieniu i europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, która tę osobę upoważniła do reprezentowania jej na potrzeby tego oświadczenia.

4. Dokumentację przedłożoną Urzędowi w ramach wniosku publikuje się niezwłocznie na stronie internetowej, o której mowa w art. 32.

Artykuł 9

Rozpatrzenie wniosku i decyzja Urzędu

1. Urząd rozpatruje wniosek w celu ustalenia, czy wnioskodawca spełnia warunki rejestracji ustanowione w art. 3 i czy statut zawiera przepisy wymagane w art. 4 i 5.

2. Urząd podejmuje decyzję o zarejestrowaniu wnioskodawcy, chyba że stwierdzi, że wnioskodawca nie spełnia warunków rejestracji ustanowionych w art. 3 lub że statut nie zawiera przepisów wymaganych w art. 4 i 5.

Urząd publikuje swoją decyzję o zarejestrowaniu wnioskodawcy w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku o rejestrację lub w razie zastosowania procedury określonej w art. 15 ust. 4, w terminie czterech miesięcy od otrzymania wniosku o rejestrację.

Jeżeli wniosek jest niekompletny, Urząd niezwłocznie zwraca się do wnioskodawcy o udzielenie wszelkich dodatkowych, wymaganych informacji. Bieg terminu określonego w akapicie drugim rozpoczyna się dopiero w dniu otrzymania przez Urząd kompletnego wniosku.

3. Standardowe, formalne oświadczenie, o którym mowa w art. 8 ust. 2 lit. a), uznaje się za wystarczające, aby Urząd mógł stwierdzić, czy wnioskodawca spełnia warunki określone w art. 3 ust. 1 lit. c) lub art. 3 ust. 2 lit. c), w zależnoci od tego, który z tych przepisów znajduje zastosowanie.

4. Decyzję Urzędu o zarejestrowaniu wnioskodawcy publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wraz ze statutem danej partii lub fundacji. Decyzję o odmowie zarejestrowania wnioskodawcy publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wraz ze szczegółowym uzasadnieniem odmowy.

5. Wszelkie zmiany w dokumentach lub statutach przedłożonych jako część wniosku o rejestrację zgodnie z art. 8 ust. 2 podaje się do wiadomości Urzędu, który aktualizuje rejestrację, stosując odpowiednio z procedury określone w art. 15 ust. 2 i 4.

6. Zaktualizowana lista partii będących członkami europejskiej partii politycznej, załączana do statutu partii zgodnie z art. 4 ust. 2, przesyłana jest Urzędowi co roku. Wszelkie zmiany, w następstwie których europejska partia polityczna może przestać spełniać warunek ustanowiony w art. 3 ust. 1 lit. b), podaje się do wiadomości Urzędu w terminie czterech tygodni od dokonania takiej zmiany.

Artykuł 10

Weryfikacja spełnienia warunków i wymogów rejestracji

1. Bez uszczerbku dla procedury określonej w ust. 3 Urząd regularnie sprawdza, czy zarejestrowane europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne nadal spełniają warunki rejestracji określone w art. 3 i czy przestrzegają nadal przepisów o zarządzaniu określonych w art. 4 ust. 1 lit. a), b) i d)–f) oraz w art. 5 ust. 1 lit. a)–e) i g).

2. Jeżeli Urząd stwierdzi, że nie jest spełniony któryś z warunków rejestracji lub przepisów o zarządzaniu, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem warunków zawartych w art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 2 lit. c), powiadamia daną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną.

3. Parlament Europejski, Rada lub Komisja mogą złożyć w Urzędzie wniosek o sprawdzenie spełnienia przez określoną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną warunków określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 2 lit. c). W takich przypadkach oraz w przypadkach, o których mowa w art. 16 ust. 3 lit. a), Urząd zwraca się do komitetu niezależnych wybitnych osobistości ustanowionego w art. 11 o opinię. Komitet wydaje opinię w terminie dwóch miesięcy.

W przypadku gdy Urząd dowie się o okolicznościach mogących wywołać wątpliwości co do spełnienia przez określoną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną warunków określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 2 lit. c), powiadamia Parlament Europejski, Radę i Komisję, żeby umożliwić im złożenie wniosku o sprawdzenie, o którym mowa w akapicie pierwszym. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego Parlament Europejski, Rada i Komisja zgłaszają swój zamiar w terminie dwóch miesięcy od otrzymania przedmiotowego powiadomienia.

Procedur określonych w akapitach pierwszym i drugim nie wszczyna się w okresie dwóch miesięcy poprzedzających wybory do Parlamentu Europejskiego.

Uwzględniając opinię komitetu, Urząd postanawia, czy usunąć z rejestru daną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną. Urząd należycie uzasadnia swoją decyzję.

Urząd może podjąć decyzję o usunięciu z rejestru ze względu na nieprzestrzeganie warunków określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) lub art. 3 ust. 2 lit. c) tylko w razie oczywistego i poważnego naruszenia tych warunków. Decyzję przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 4.

4. Decyzję Urzędu o usunięciu z rejestru europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej ze względu na oczywiste i poważne naruszenie w zakresie spełnienia warunków okeślonych w art. 3 ust. 1 lit. c) lub art. 3 ust. 2 lit. c) podaje się do wiadomości Parlamentu Europejskiego i Rady. Decyzja wchodzi w życie jedynie w przypadku, gdy ani

Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w okresie trzech miesięcy od podania przedmiotowej decyzji do wiadomości Parlamentu Europejskiego i Rady lub jeżeli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada powiadomiły Urząd o braku sprzeciwu. W razie sprzeciwu Parlamentu Europejskiego i Rady europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna pozostaje w rejestrze.

Parlament Europejski i Rada mogą zgłosić sprzeciw wobec decyzji tylko z przyczyn związanych z oceną spełnienia warunków rejestracji określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 2 lit. c).

Zainteresowaną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną powiadamia się o zgłoszeniu sprzeciwu wobec decyzji Urzędu o usunięciu jej z rejestru.

Parlament Europejski i Rada zajmują stanowisko zgodnie z ich odpowiednimi przepisami dotyczącymi podejmowania decyzji określonymi zgodnie z Traktatami. Każdy sprzeciw musi być należycie uzasadniony i podany do publicznej wiadomości.

5. Decyzja Urzędu o usunięciu z rejestru europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, wobec której nie wniesiono sprzeciwu w ramach procedury określonej w ust. 4, jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wraz ze szczegółowym uzasadnieniem usunięcia z rejestru i wchodzi w życie trzy miesiące po dacie tej publikacji.

6. Europejska fundacja polityczna automatycznie traci swój status, jeżeli europejska partia polityczna, z którą jest ona powiązana, zostaje usunięta z rejestru.

Artykuł 11

Komitet niezależnych wybitnych osobistości

1. Niniejszym ustanawia się komitet niezależnych wybitnych osobistości. Komitet ten składa się z sześciu członków, przy czym Parlament Europejski, Rada i Komisja wyznaczają po dwóch członków. Członkowie komitetu są wybierani na podstawie ich kwalifikacji osobistych i zawodowych. Nie mogą być oni członkami Parlamentu Europejskiego, Rady ani Komisji, nie mogą sprawować żadnego mandatu wyborczego, być urzędnikami ani innymi pracownikami Unii Europejskiej, nie mogą być obecnymi ani byłymi pracownikami europejskiej partii politycznej ani europejskiej fundacji politycznej.

Członkowie komitetu są niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków. Nie mogą zwracać się o instrukcje od żadnej instytucji, żadnego rządu, organu, urzędu ani agencji ani takich instrukcji od nich przyjmować, a także powstrzymują się od wszelkich działań niezgodnych z charakterem pełnionych przez nich obowiązków.

Skład komitetu jest odnawiany w terminie sześciu miesięcy od zakończenia pierwszej po wyborach do Parlamentu Europejskiego sesji Parlamentu Europejskiego. Mandat członków nie jest odnawialny.

2. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny. Członkowie komitetu wybierają spośród siebie przewodniczącego komitetu zgodnie z tym regulaminem wewnętrznym. Parlament Europejski zapewnia komitetowi sekretariat i finansowanie. Sekretariat komitetu działa pod wyłącznym zwierzchnictwem komitetu.

3. Na wniosek Urzędu komitet wydaje opinię w sprawie wszelkiego ewentualnego wyraźnego i poważnego naruszenia przez europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną wartości, na których opiera się Unia, zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 2 lit. c). W tym celu komitet może zwrócić się do Urzędu, Parlamentu Europejskiego, zainteresowanej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej, do innych partii politycznych, fundacji politycznych lub innych zainteresowanych podmiotów o udostępnienie odpowiedniego dokumentu i dowodu oraz może zażądać wysłuchania ich przedstawicieli.

W wydawanych opiniach komitet w pełni uwzględnia podstawowe prawo do swobody stowarzyszania się oraz konieczność zapewnienia pluralizmu partii politycznych w Europie.

Opinie komitetu są bezzwłocznie podawane do wiadomości publicznej.

ROZDZIAŁ III

STATUS PRAWNY EUROPEJSKICH PARTII POLITYCZNYCH I EUROPEJSKICH FUNDACJI POLITYCZNYCH

Artykuł 12

Osobowość prawna

Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne posiadają europejską osobowość prawną.

Artykuł 13

Uznawanie w świetle prawa i zdolność prawna

Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne są uznawane w świetle prawa i posiadają zdolność prawną we wszystkich państwach członkowskich.

Artykuł 14

Prawo właściwe

1. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia.

2. W kwestiach nieuregulowanych w niniejszym rozporządzeniu lub – w przypadku kwestii uregulowanych w nim tylko częściowo – w odniesieniu do tych aspektów, których niniejsze rozporządzenie nie obejmuje, europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne podlegają mającym zastosowanie krajowym przepisom prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje się ich siedziba.

Działania prowadzone przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne w innych państwach członkowskich podlegają odnośnym krajowym przepisom tych państw członkowskich.

3. W kwestiach nieuregulowanych w niniejszym rozporządzeniu lub mających zastosowanie przepisach, na podstawie ust. 2, lub – w przypadku kwestii uregulowanych w nich tylko częściowo – w odniesieniu do tych aspektów, które nie są objęte niniejszym rozporządzeniem i tymi przepisami, europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne podlegają przepisom swojego statutu.

Artykuł 15

Nabycie europejskiej osobowości prawnej

1. Europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna nabywa europejską osobowość prawną w dniu opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzji o rejestracji wydanej przez Urząd zgodnie z art. 9.

2. Jeżeli wymaga tego państwo członkowskie, w którym ma swoją siedzibę podmiot składający wniosek o rejestrację jako europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna, do wniosku złożonego zgodnie z art. 8 dołącza się oświadczenie tego państwa członkowskiego potwierdzające, że wnioskodawca spełnia wszystkie odpowiednie krajowe wymogi dotyczące wniosku, a jego statut jest zgodny z mającymi zastosowanie przepisami, o których mowa w art. 14 ust. 2 akapit pierwszy.

3. W przypadku gdy wnioskodawca posiada osobowość prawną na mocy prawa państwa członkowskiego, nabycie europejskiej osobowości prawnej jest uznawane przez to państwo członkowskie za przekształcenie krajowej osobowości prawnej w zastępującą ją europejską osobowość prawną. Po nabyciu europejskiej osobowości prawnej podmiot zachowuje wszelkie istniejące uprzednio prawa i obowiązki poprzedniego krajowego podmiotu prawnego, który przestaje istnieć. W kontekście takiego przekształcenia dane państwo członkowskie nie może stosować niemożliwych do spełnienia warunków. Wnioskodawca utrzymuje swoją siedzibę w danym państwie członkowskim do dnia opublikowania decyzji zgodnie z art. 9.

4. Jeżeli wymaga tego państwo członkowskie, w którym wnioskodawca ma swoją siedzibę, Urząd wyznacza datę opublikowania, o której mowa w ust. 1, dopiero po konsultacji z tym państwem członkowskim.

Artykuł 16

Utrata europejskiej osobowości prawnej

1. Europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna traci europejską osobowość prawną w dniu wejścia w życie opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzji Urzędu o jej usunięciu z rejestru. Decyzja taka wchodzi w życie trzy miesiące po opublikowaniu, chyba że dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna zwróci się o skrócenie tego terminu.

2. Europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna zostaje usunięta z rejestru na mocy decyzji Urzędu:

a) w wyniku decyzji przyjętej zgodnie z art. 10 ust. 2–5;

b) w okolicznościach, o których mowa w art. 10 ust. 6;

c) na wniosek danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej; lub

d) w przypadkach, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu.

3. Jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna dopuści się poważnego zaniedbania obowiązków przewidzianych w krajowym prawie mającym zastosowanie na mocy art. 14 ust. 2 akapit pierwszy, państwo członkowskie siedziby może skierować do Urzędu należycie uzasadniony wniosek o skreślenie jej z rejestru, w którym to wniosku dokładnie i wyczerpująco wskaże niezgodne z prawem działania oraz konkretne wymogi krajowe, których nie dochowano. W takich przypadkach Urząd:

a) w kwestiach związanych wyłącznie lub w przeważającym stopniu z elementami dotyczącymi przestrzegania wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE, wszczyna postępowanie sprawdzające zgodnie z art. 10 ust. 3. Zastosowanie ma także art. 10 ust. 4, 5 i 6;

b) we wszystkich innych kwestiach i jeżeli uzasadniony wniosek danego państwa członkowskiego potwierdzi, że zostały wyczerpane wszystkie środki krajowe, postanawia usunąć z rejestru daną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną.

Jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna dopuści się poważnego zaniedbania obowiązków przewidzianych w krajowym prawie mającym zastosowanie na mocy art. 14 ust. 2 akapit drugi i jeżeli dana kwestia ma związek wyłącznie lub w przeważającym stopniu z elementami dotyczącymi przestrzegania wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 TUE, dane państwo członkowskie może skierować do Urzędu wniosek zgodnie z przepisami akapitu pierwszego niniejszego ustępu. Urząd postępuje zgodnie zakapitem pierwszym lit. a) niniejszego ustępu.

We wszystkich przypadkach Urząd podejmuje działania bez nieuzasadnionej zwłoki. Urząd informuje dane państwo członkowskie oraz daną europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną o działaniach podjętych w następstwie uzasadnionego wniosku o usunięciu z rejestru.

4. Urząd określa datę opublikowania, o której mowa w ust. 1, po konsultacji z państwem członkowskim, w którym ma siedzibę europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna.

5. Jeżeli dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna uzyska osobowość prawną na mocy prawa państwa członkowskiego siedziby, to uzyskanie osobowości prawnej jest uznawane przez to państwo członkowskie za przekształcenie europejskiej osobowości prawnej w krajową osobowość prawną, przy pełnym zachowaniu istniejących uprzednio praw i obowiązków poprzedniego europejskiego podmiotu prawnego. W kontekście takiego przekształcenia dane państwo członkowskie nie może stosować niemożliwych do spełnienia warunków.

6. Jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna nie uzyska osobowości prawnej na mocy prawa państwa członkowskiego siedziby, zostaje ona rozwiązana zgodnie z mającym zastosowanie prawem tego państwa członkowskiego. Dane państwo członkowskie może wymagać, aby takie rozwiązanie zostało poprzedzone nabyciem przez daną partię lub fundację krajowej osobowości prawnej zgodnie z ust. 5.

7. We wszystkich sytuacjach, o których mowa w ust. 5 i 6, dane państwo członkowskie zapewnia pełne przestrzeganie warunku nieprowadzenia działań nastawionych na zysk, o którym mowa w art. 3. Urząd i urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego mogą uzgodnić z danym państwem członkowskim szczegółowe zasady zakończenia europejskiej osobowości prawnej, w szczególności aby zapewnić zwrot funduszy otrzymanych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i zapłatę wszelkich kar finansowych nałożonych zgodnie z art. 27.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY DOTYCZĄCE FINANSOWANIA

Artykuł 17

Warunki finansowania

1. Europejska partia polityczna zarejestrowana zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, która reprezentowana jest w Parlamencie Europejskim przez co najmniej jednego ze swych członków i która nie znajduje się w jednej z sytuacji wykluczenia, o których mowa w art. 106 ust. 1 rozporządzenia finansowego, może ubiegać się o finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, zgodnie z warunkami określonymi przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego w zaproszeniu do składania wniosków o wkład.

2. Europejska fundacja polityczna, powiązana z europejską partią polityczną kwalifikującą się do ubiegania się o finansowanie na podstawie ust. 1, zarejestrowana zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i nieznajdująca się w jednej z sytuacji wykluczenia, o których mowa w art. 106 ust. 1 rozporządzenia finansowego, może ubiegać się o finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, zgodnie z warunkami określonymi przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego w zaproszeniu do składania wniosków.

3. Do celów ustalania kwalifikowalności do ubiegania się o finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i art. 3 ust. 1 lit. b) oraz do celów stosowania art. 19 ust. 1 członka Parlamentu Europejskiego uznaje się za członka tylko jednej europejskiej partii politycznej, która, w stosownych przypadkach, jest partią, z którą jego krajowa lub regionalna partia polityczna jest powiązana w dniu, w którym upływa ostateczny termin składania wniosków o finansowanie.

4. Wkłady finansowe lub dotacje z budżetu ogólnego Unii Europejskiej nie mogą przekroczyć 85 % rocznych, podlegających zwrotowi wydatków wskazanych w budżecie danej europejskiej partii politycznej i 85 % kosztów kwalifikowalnych poniesionych przez daną europejską fundację polityczną. Europejskie partie polityczne mogą wykorzystać niewykorzystaną część wkładu przyznanego przez Unię na pokrycie podlegających zwrotowi wydatków w ciągu jednego roku budżetowego następującego po przyznaniu tego wkładu. Kwoty nadal niewykorzystane po upływie tego roku budżetowego podlegają zwrotowi zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

5. W granicach określonych w art. 21 i 22 wydatki podlegające zwrotowi z wkładu finansowego obejmują wydatki administracyjne i wydatki związane ze wsparciem technicznym, posiedzeniami, analizami, wydarzeniami transgranicznymi, badaniami, informowaniem i publikacjami, a także wydatki związane z kampaniami.

Artykuł 18

Wniosek o finansowanie

1. W celu otrzymania finansowania z budżetu ogólnego Unii Europejskiej europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna, która spełnia warunki określone w art. 17 ust. 1 lub ust. 2, składa wniosek do Parlamentu Europejskiego w następstwie zaproszenia do składania wniosków o wkład lub zaproszenia do składania wniosków.

2. W chwili składania wniosku europejska partia polityczna i europejska fundacja polityczna musi spełniać wymogi wyszczególnione w art. 23 oraz, od dnia złożenia wniosku do końca roku budżetowego lub działania objętego wkładem lub dotacją, musi pozostać zarejestrowana w rejestrze i nie może podlegać żadnym karom przewidzianym w art. 27 ust. 1 i art. 27 ust. 2 lit. a) ppkt (v) i (vi).

3. Europejska fundacja polityczna dołącza do wniosku swój roczny program prac lub plan działania.

4. Urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego przyjmuje decyzję w ciągu trzech miesięcy od dnia zamknięcia zaproszenia do składania wniosków o wkład lub zaproszenia do składania wniosków oraz zatwierdza odnośne środki i zarządza nimi zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

5. Europejska fundacja polityczna może ubiegać się o finansowanie z budżetu ogólnego Unii Europejskiej jedynie za pośrednictwem europejskiej partii politycznej, z którą jest powiązana.

Artykuł 19

Kryteria przyznawania i podział finansowania

1. Odnośne środki dostępne dla europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych, którym przyznano wkłady lub dotacje zgodnie z art. 18, są rozdzielane co roku według następującego klucza:

— 15 % jest dzielone między europejskie partie polityczne będące beneficjentami, w równych częściach,

— 85 % jest dzielone między europejskie partie polityczne będące beneficjentami proporcjonalnie do liczby członków wybranych do Parlamentu Europejskiego.

Ten sam klucz podziału stosowany jest przy przyznawaniu finansowania europejskim fundacjom politycznym, na podstawie ich powiązania z europejskimi partiami politycznymi.

2. Podział, o którym mowa w ust. 1, dokonywany jest na podstawie liczby członków wybranych do Parlamentu Europejskiego, którzy są członkami wnioskującej europejskiej partii politycznej w dniu, w którym upływa ostateczny termin składania wniosków o finansowanie, z uwzględnieniem art. 17 ust. 3.

Po tym terminie jakiekolwiek zmiany tej liczby nie mają wpływu na odnośny poziom finansowania europejskich partii politycznych lub europejskich fundacji politycznych. Pozostaje to bez uszczerbku dla wymogu określonego w art. 17 ust. 1, zgodnie z którym europejską partię polityczną musi reprezentować w Parlamencie Europejskim przynajmniej jeden z jej członków.

Artykuł 20

Darowizny i wkłady

1. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne mogą przyjmować darowizny od osób fizycznych lub prawnych, których wartość nie przekracza 18 000 EUR rocznie i na darczyńcę.

2. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne, w momencie składania swoich rocznych sprawozdań finansowych zgodnie z art. 23, przekazują także wykaz wszystkich darczyńców wraz z odnośnymi darowiznami, wskazując zarówno charakter, jak i wartość poszczególnych darowizn. Niniejszy ustęp ma zastosowanie również do wkładów przekazywanych przez partie będące członkami europejskich partii politycznych oraz organizacje będące członkami europejskich fundacji politycznych.

W odniesieniu do darowizn od osób fizycznych, których wartość przekracza 1 500 EUR, lecz nie przekracza 3 000 EUR, dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna wskazuje, czy odpowiedni darczyńcy udzielili uprzedniej pisemnej zgody na publikację zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. e).

3. Darowizny, jakie europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne otrzymują w okresie sześciu miesięcy przed wyborami do Parlamentu Europejskiego, są co tydzień zgłaszane Urzędowi na piśmie i zgodnie z ust. 2.

4. Pojedyncze darowizny, których wartość przekracza 12 000 EUR, przyjęte przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne, są niezwłocznie zgłaszane Urzędowi na piśmie i zgodnie z ust. 2.

5. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne nie przyjmują:

a) anonimowych darowizn lub wkładów,

b) darowizn pochodzących z budżetów grup politycznych w Parlamencie Europejskim;

c) darowizn od organów publicznych, państw członkowskich lub państw trzecich lub od przedsiębiorstw, na które te organy publiczne mogą wywierać bezpośrednio lub pośrednio dominujący wpływ z uwagi na ich własność, ich udział finansowy lub przepisy, którym podlegają; lub

d) darowizn od podmiotów prywatnych mających siedzibę w państwie trzecim lub od osób fizycznych z państw trzecich, które nie są uprawnione do głosowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

6. W ciągu 30 dni od dnia ich otrzymania przez europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną wszelkie dotacje, które nie są dozwolone na mocy niniejszego rozporządzenia:

a) zwracane są darczyńcy lub osobie występującej w jego imieniu; lub

b) jeżeli zwrot jest niemożliwy – zgłaszane są Urzędowi i Parlamentowi Europejskiemu. Urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego ustala należność i zezwala na odzyskanie środków zgodnie z art. 78 i 79 rozporządzenia finansowego. Środki zapisywane są jako dochody ogólne w sekcji budżetu ogólnego Unii Europejskiej dotyczącej Parlamentu Europejskiego.

7. Dopuszczalne są wkłady na rzecz europejskiej partii politycznej przekazywane przez jej członków. Wartość takich wkładów nie może przekraczać 40 % rocznego budżetu europejskiej partii politycznej.

8. Dopuszczalne są wkłady na rzecz europejskiej fundacji politycznej przekazywane przez jej członków oraz przez europejską partię polityczną, z którą jest powiązana. Wartość takich wkładów nie może przekraczać 40 % rocznego budżetu europejskiej fundacji politycznej i wkłady te nie mogą pochodzić ze środków, które europejska partia polityczna otrzymała na mocy niniejszego rozporządzenia z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Ciężar dowodu spoczywa na zainteresowanej europejskiej partii politycznej, która wyraźnie wskazuje w swoich rachunkach pochodzenie środków wykorzystywanych do finansowania powiązanej z nią europejskiej fundacji politycznej.

9. Bez uszczerbku dla ust. 7 i 8 europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne mogą przyjmować od obywateli, którzy są ich członkami, wkłady w wysokości do 18 000 EUR na rok i na każdego członka, jeżeli dany członek przekazuje taki wkład w swoim własnym imieniu.

Pułap określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania, jeżeli dany członek jest również wybranym członkiem Parlamentu Europejskiego, parlamentu narodowego, parlamentu regionalnego lub zgromadzenia regionalnego.

10. Wszelkie wkłady, które nie jest dozwolone na mocy niniejszego rozporządzenia, są zwracane zgodnie z ust. 6.

Artykuł 21

Finansowanie kampanii w kontekście wyborów do Parlamentu Europejskiego

1. Z zastrzeżeniem przepisów akapitu drugiego, finansowanie europejskich partii politycznych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej lub jakiegokolwiek innego źródła może być wykorzystywane do finansowania kampanii prowadzonych przez europejskie partie polityczne w kontekście wyborów do Parlamentu Europejskiego, w których uczestniczą one lub ich członkowie zgodnie z wymogiem określonym w art. 3 ust. 1 lit. d).

Zgodnie z art. 8 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich ([1]), finansowanie i ewentualne ograniczenia wydatków wyborczych dla wszystkich partii politycznych, kandydatów i stron trzecich, w związku z wyborami do Parlamentu Europejskiego i ich udziałem w tych wyborach, podlegają przepisom krajowym poszczególnych państw członkowskich.

2. Wydatki związane z kampaniami, o których mowa w ust. 1, muszą być wyraźnie oznaczone jako takie przez europejskie partie polityczne w ich rocznych sprawozdaniach finansowych.

Artykuł 22

Zakaz finansowania

1. Niezależnie od art. 21 ust. 1 środki z budżetu ogólnego Unii Europejskiej lub z jakiegokolwiek innego źródła przeznaczone na finansowanie europejskich partii politycznych nie mogą być wykorzystywane do bezpośredniego lub pośredniego finansowania innych partii politycznych, w szczególności krajowych partii politycznych lub kandydatów. Krajowe partie polityczne i osoby kandydujące z ramienia tych partii nadal podlegają przepisom krajowym.

([1]) Dz.U. L 278 z 8.10.1976, s. 5.

2. Środki z budżetu ogólnego Unii Europejskiej lub z jakiegokolwiek innego źródła przeznaczone na finansowanie europejskich fundacji politycznych nie mogą być wykorzystywane do żadnych innych celów niż finansowanie ich zadań wymienionych w art. 2 pkt 4) i pokrycie wydatków bezpośrednio związanych z celami określonymi w ich statucie zgodnie z art. 5. Nie mogą być one wykorzystane w szczególności do bezpośredniego lub pośredniego finansowania wyborów, partii politycznych, kandydatów ani innych fundacji.

3. Środki z budżetu ogólnego Unii Europejskiej lub z jakiegokolwiek innego źródła przeznaczone na finansowanie europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych nie mogą być wykorzystywane do finansowania kampanii referendalnych.

ROZDZIAŁ V

KONTROLA I KARY

Artykuł 23

Obowiązki w zakresie rachunków, sprawozdawczości i audytu

1. Nie później niż sześć miesięcy po zakończeniu roku budżetowego europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne przekazują Urzędowi z kopią dla urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego oraz właściwego punktu krajowego w państwie członkowskim siedziby:

a) swoje roczne sprawozdania finansowe i towarzyszące im informacje dodatkowe uwzględniające ich dochody i wydatki, aktywa i zobowiązania na początku i końcu roku budżetowego, zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w państwie członkowskim, w którym mają one swoją siedzibę oraz swoje roczne sprawozdania finansowe sporządzone zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości określonymi w art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiegoi Rady(WE) nr 1606/2002 ([1]);

b) sprawozdanie z audytu zewnętrznego rocznych sprawozdań finansowych dotyczące zarówno wiarygodności tych sprawozdań finansowych, jak i legalności i prawidłowości figurujących w nich dochodów i wydatków, sporządzone przez niezależny organ lub eksperta; oraz

c) wykaz darczyńców i ofiarodawców wraz z odnośnymi darowiznami lub wkładami zgłoszonymi zgodnie z art. 20 ust. 2, 3 i 4.

2. Jeżeli wydatki są realizowane przez europejskie partie polityczne wspólnie z krajowymi partiami politycznymi lub przez europejskie fundacje polityczne wspólnie z krajowymi fundacjami politycznymi, lub z innymi organizacjami, dowody wydatków poniesionych przez europejskie partie polityczne lub przez europejskie fundacje polityczne bezpośrednio lub za pośrednictwem tych stron trzecich są uwzględniane w rocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w ust. 1.

3. Niezależne organy zewnętrzne lub eksperci, o których mowa w ust. 1 lit. b), są wybierani, upoważniani i opłacani przez Parlament Europejski. Muszą być należycie uprawnieni do badania sprawozdań finansowych na mocy przepisów mających zastosowanie w państwie członkowskim, w którym mają oni swoją siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności.

4. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne udzielają wszelkich informacji wymaganych przez niezależne organy lub ekspertów do celów audytu sprawozdań finansowych.

5. Niezależne organy lub eksperci informują Urząd i urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego o wszelkich podejrzeniach o działania niezgodne z prawem, oszustwa lub korupcję, które mogą zaszkodzić interesom finansowym Unii. Urząd lub urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego informują o tym krajowe punkty kontaktowe.

Artykuł 24

Ogólne przepisy dotyczące kontroli

1. Kontrola nad wypełnianiem przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne ich obowiązków, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, jest sprawowana we współpracy przez Urząd, urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego i właściwe państwa członkowskie.

2. Urząd sprawuje kontrolę nad wypełnianiem przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne ich obowiązków, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w związku z art. 3, art. 4 ust. 1 lit. a), b) i d)–f), art. 5 ust. 1 lit. a)–e) i g), art. 9 ust. 5 i 6 oraz art. 20, 21 i 22.

Urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego sprawuje kontrolę nad wypełnianiem przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne obowiązków związanych z finansowaniem unijnym, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z rozporządzeniem finansowym. Przy sprawowaniu takiej kontroli Parlament Europejski podejmuje niezbędne środki w zakresie zwalczania nadużyć finansowych mających skutki dla interesów finansowych Unii i zapobiegania im.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

3. Kontrola sprawowana przez Urząd i przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego, o której mowa w ust. 2, nie może dotyczyć wypełniania przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne ich obowiązków na mocy mających zastosowanie przepisów krajowych, o których mowa w art. 14.

4. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne udzielają Urzędowi, urzędnikowi zatwierdzającemu Parlamentu Europejskiego, Trybunałowi Obrachunkowemu, Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) lub państwom członkowskim wszelkich wymaganych przez nie informacji, niezbędnych do celów wykonania kontroli, za które są one odpowiedzialne na mocy niniejszego rozporządzenia.

Na wniosek i do celów kontroli nad zgodnością z art. 20 europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne udzielają Urzędowi informacji dotyczących wkładów przekazywanych przez indywidualnych członków oraz tożsamości tych członków. Ponadto w odpowiednich przypadkach Urząd może zażądać od europejskich partii politycznych, aby do celów kontroli nad przestrzeganiem warunku określonego w art. 3 ust. 1 lit. b) akapit pierwszy, przedstawiły podpisane oświadczenia potwierdzające od członków sprawujących mandaty wyborcze.

Artykuł 25

Wykonanie i kontrola w odniesieniu do finansowania unijnego

1. Środki na finansowanie europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych są określane w ramach rocznej procedury budżetowej i wykonywane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem finansowym.

Warunki i terminy przyznawania wkładów i dotacji są określane przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego w zaproszeniu do składania wniosków o wkład i zaproszeniu do składania wniosków.

2. Kontrola finansowania otrzymanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej i jego wykorzystania jest przeprowadzana zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

Kontrola jest również przeprowadzana na podstawie rocznego poświadczenia przez zewnętrzny i niezależny organ kontrolny, jak przewidziano w art. 23 ust. 1.

3. Trybunał Obrachunkowy wykonuje swoje uprawnienia kontrolne zgodnie z art. 287 TFUE.

4. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne otrzymujące finansowanie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na wniosek Trybunału Obrachunkowego dostarczają mu każdy dokument lub informację, jakiej potrzebuje on do wykonywania swoich zadań.

5. Decyzje lub umowy o przyznaniu wkładu i dotacji wyraźnie stanowią, że Parlament Europejski i Trybunał Obrachunkowy są uprawnione do audytu, na podstawie dokumentacji i na miejscu, europejskiej partii politycznej, która otrzymała wkład, lub europejskiej fundacji politycznej, która otrzymała dotację z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

6. Trybunał Obrachunkowy i urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego lub jakikolwiek inny organ zewnętrzny zatwierdzony przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego mogą przeprowadzać niezbędne kontrole i weryfikacje na miejscu w celu zbadania legalności wydatków i należytego wdrażania przepisów decyzji lub umowy o przyznaniu wkładu i dotacji, a w przypadku europejskiej fundacji politycznej – właściwego wykonania programu prac lub działania. Dana europejska partia polityczne lub europejska fundacja polityczna dostarcza wszelkie dokumenty i informacje niezbędne do realizacji tego zadania.

7. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ([1]) oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ([2]) w celu ustalenia, czy w związku z wkładem lub dotacją przyznaną na mocy niniejszego rozporządzenia doszło do nadużycia finansowego, korupcji lub dowolnego innego nielegalnego działania ze skutkiem dla interesów finansowych Unii. W stosownych przypadkach ustalenia te mogą pociągnąć za sobą wydanie przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego decyzji o odzyskaniu środków.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

Artykuł 26

Pomoc techniczna

Wszelka pomoc techniczna zapewniana przez Parlament Europejski europejskim partiom politycznym opiera się na zasadzie równego traktowania. Pomoc techniczna jest przyznawana na warunkach, które są nie mniej korzystne niż warunki stosowane wobec innych organizacji i stowarzyszeń zewnętrznych, którym mogą być zapewnione podobne udogodnienia, jest ona fakturowana i otrzymywana jest za nią zapłata.

Artykuł 27

Kary

1. Zgodnie z art. 16 Urząd tytułem kary usuwa europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną z rejestru w następujących sytuacjach:

a) jeżeli wobec danej partii lub fundacji wydano prawomocny wyrok stwierdzający podjęcie przez nią nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii, zgodnie z art. 106 ust. 1 rozporządzenia finansowego;

b) jeżeli zgodnie z procedurami określonymi w art. 10 ust. 2–5, stwierdzono, że nie spełnia już ona jednego lub kilku warunków określonych w art. 3 ust. 1 lit. a), c) i e) lub art. 3 ust. 2; lub

c) jeżeli wniosek państwa członkowskiego o usunięcie z rejestru ze względu na poważne zaniedbanie obowiązków przewidzianych w prawie krajowym spełnia wymogi określone w art. 16 ust. 3 lit.b).

2. Urząd nakłada kary finansowe w następujących sytuacjach:

a) naruszenia niewymierne:

(i) w przypadku braku zgodności z wymogami określonymi w art. 9 ust. 5 lub 6;

(ii) w przypadku braku zgodności z podjętymi zobowiązaniami i informacjami udzielonymi przez europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a), b) i d)–f) oraz z art. 5 ust. 1 lit. a), b), d) i e);

(iii) w przypadku nieprzekazania wykazu darczyńców wraz z odnośnymi darowiznami zgodnie z art. 20 ust. 2 lub niezgłoszenia darowizn zgodnie z art. 20 ust. 3 i 4;

(iv) jezeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna naruszyła obowiązki określone w art. 23 ust. 1 lub w art. 24 ust. 4;

(v) jeżeli wobec europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej wydano prawomocny wyrok stwierdzający podjęcie przez nią nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii zgodnie z art. 106 ust. 1 rozporządzenia finansowego;

(vi) jeżeli dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna kiedykolwiek celowo nie podała informacji lub celowo podała nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje lub jeżeli organy uprawnione na mocy niniejszego rozporządzenia do przeprowadzania audytu lub kontroli beneficjentów finansowania z budżetu ogólnego Unii Europejskiego wykryły nieprawidłowości w rocznych sprawozdaniach finansowych uznawane za stanowiące istotne pominięcia lub błędy zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości zdefiniowanymi w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002;

b) naruszenia wymierne:

(i) jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna przyjęła darowizny i wkłady, które nie są dozwolone na podstawie art. 20 ust. 1 lub 5, chyba że zostały spełnione warunki okreslone w art. 20 ust. 6;

(ii) w przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 21 i 22.

3. Urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego może wykluczyć europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną z finansowania unijnego na okres do pięciu lat lub do 10 lat w przypadku ponownego naruszenia popełnionego w ciągu pięciu lat, jeżeli została ona uznana za winną któregokolwiek z naruszeń wymienionych w ust. 2 lit. a) ppkt (v) i (vi). Powyższe nie narusza uprawnień urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego określonych w art. 204n rozporządzenia finansowego.

4. Do celów ust. 2 i 3 na europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną są nakładane następujące kary finansowe:

a) w przypadku naruszeń niewymiernych ustalony odsetek rocznego budżetu danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej:

— 5 %, lub

— 7,5 %, jeżeli miały miejsce zbieżne naruszenia, lub

— 20 % jeżeli dane naruszenie stanowi ponowne naruszenie, lub

— jedna trzecia określonych wyżej wartości procentowych, jeżeli dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna dobrowolonie zgłosiła naruszenie, zanim Urząd wszczął oficjalne dochodzenie, nawet w przypadku zbieżnego naruszenia lub ponownego naruszenia, i jeżeli dana partia lub fundacja podjęła odpowiednie środki naprawcze,

— 50 % rocznego budżetu danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej na poprzedni rok, jeżeli wydano wobec niej prawomocny wyrok stwierdzający podjęcie przez nią nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii zgodnie z art. 106 ust. 1 rozporządzenia finansowego;

b) w przypadku naruszeń wymiernych ustalony odsetek łącznych kwot nieprawidłowo pobranych lub niezgłoszonych, zgodnie z następującą skalą, do maksymalnej wysokości 10 % rocznego budżetu danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej:

— 100 % kwot nieprawidłowo pobranych lub niezgłoszonych, jeżeli nie przekraczają one 50 000 EUR, lub

— 150 % kwot nieprawidłowo pobranych lub niezgłoszonych, jeżeli przekraczają one 50 000 EUR, lecz nie przekraczają 100 000 EUR, lub

— 200 % kwot nieprawidłowo pobranych lub niezgłoszonych, jeżeli przekraczają one 100 000 EUR, lecz nie przekraczają 150 000 EUR, lub

— 250 % kwot nieprawidłowo pobranych lub niezgłoszonych, jeżeli przekraczają one 150 000 EUR, lecz nie przekraczają 200 000 EUR, lub

— 300 % kwot nieprawidłowo pobranych lub niezgłoszonych, jeżeli przekraczają one 200 000 EUR, lub

— jedną trzecią wymienionych wyżej wartości procentowych, jeżeli dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna dobrowolnie zgłosiła naruszenie zanim Urząd lub urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego oficjalnie wszczął dochodzenie i jeżeli dana partia lub fundacja podjęła odpowiednie środki naprawcze.

Przy stosowaniu wyżej wymienionych wartości procentowych każdą darowiznę lub wkład należy rozpatrywać osobno.

5. Ilekroć europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna popełni zbieżne naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia, poniesie tylko karę określoną za najpoważniejsze naruszenie, chyba że zastosowanie ma ust. 4 lit. a).

6. Kary określone w niniejszym rozporządzeniu podlegają przedawnieniu po upływie pięciu lat od daty popełnienia danego naruszenia lub w przypadku ciągłych lub ponownych naruszeń, od daty w której naruszenia ustały.

Artykuł 28

Współpraca między Urzędem, urzędnikiem zatwierdzającym Parlamentu Europejskiego i państwami członkowskimi

1. Urząd, urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego i państwa członkowskie za pośrednictwem krajowych punktów kontaktowych dzielą się informacjami i regularnie przekazują sobie wzajemnie informacje o kwestiach związanych z przepisami dotyczącymi finansowania, kontroli i kar.

2. Uzgadniają też praktyczne ustalenia w sprawie takiej wymiany informacji, w tym przepisy dotyczące ujawniania informacji poufnych lub dowodów oraz współpracy między państwami członkowskimi.

3. Urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego informuje Urząd o wszelkich ustaleniach mogących spowodować nałożenie kar na mocy art. 27 ust. 2–4, aby umożliwić Urzędowi podjęcie odpowiednich środków.

4. Urząd informuje urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego o wszelkich podjętych decyzjach dotyczących kar, aby umożliwić mu wyciągnięcie odpowiednich skutków zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

Artykuł 29

Środki naprawcze i zasady dobrej administracji

1. Przed podjęciem ostatecznej decyzji dotyczącej kar, o których mowa w art. 27, Urząd lub urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego umożliwia danej europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej wprowadzenie niezbędnych środków w celu zaradzenia sytuacji w rozsądnym terminie, który zazwyczaj nie powinien być dłuższy jeden miesiąc. W szczególności Urząd lub urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego umożliwia poprawienie błędów pisarskich i arytmetycznych, przedstawienie dodatkowych dokumentów lub informacji, jeżeli zajdzie taka potrzeba, lub poprawienie wszelkich drobnych błędów.

2. Jeżeli europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna nie podejmie środków naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1, wydana zostaje decyzja dotycząca nałożenia odpowiednich kar, o których mowa w art. 27.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do warunków określonych w art. 3 ust. 1 lit. b)–d) oraz w art. 3 ust. 2 lit. c).

Artykuł 30

Odzyskiwanie środków finansowania

1. Na podstawie decyzji Urzędu o usunięciu europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej z rejestru, urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego odwołuje lub zawiesza wszelkie obowiązujące decyzje lub umowy dotyczące finansowania unijnego, chyba że zachodzi przypadek przewidziany w art. 16 ust. 2 lit. c) i w art. 3 ust. 1 lit. b) i d). Odzyskuje on również wszelkie finansowanie unijne, w tym wszelkie niewykorzystane środki unijne z poprzednich lat.

2. Europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna, na którą nałożono karę w związku z którymkolwiek naruszeniem wymienionym w art. 27 ust. 1 i art. 27 ust. 2 lit. a) ppkt (v) i (vi), przestaje spełniać z tego powodu wymogi art. 18 ust. 2. W związku z tym urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego rozwiązuje umowę lub decyzję o przyznaniu wkładu lub dotacji w ramach finansowania unijnego przyznanego na mocy niniejszego rozporządzenia oraz przystępuje do odzyskania kwot nienależnie wypłaconych na mocy takiej umowy lub decyzji o przyznaniu wkładu lub dotacji, w tym wszelkich niewykorzystanych środków unijnych z poprzednich lat.

W przypadku takiego rozwiązania płatności zatwierdzane przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego zostają ograniczone do kwalifikowalnych wydatków faktycznie poniesionych przez europejską partię polityczną lub europejską fundację polityczną do dnia wejścia w życie decyzji o rozwiązaniu.

Niniejszy ustęp ma również zastosowanie do przypadków, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. c) oraz w art. 3 ust. 1 lit. b) i d).

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 31

Przepisy dotyczące informowania obywateli

Z zastrzeżeniem art. 21 i 22 oraz przepisów statutu i wewnętrznych procedur europejskie partie polityczne mogą podjąć w kontekście wyborów do Parlamentu Europejskiego wszelkie stosowne środki w celu informowania obywateli Unii o powiązaniach między krajowymi partiami politycznymi i kandydatami a danymi europejskimi partiami politycznymi.

Artykuł 32

Przejrzystość

1. Parlament Europejski pod nadzorem swojego urzędnika zatwierdzającego lub pod nadzorem Urzędu podaje do wiadomości publicznej na utworzonej w tym celu stronie internetowej następujące informacje:

a) nazwy i statuty wszystkich zarejestrowanych europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych wraz z dokumentami przedłożonymi jako część ich wniosku o rejestrację zgodnie z art. 8, najpóźniej cztery tygodnie od dnia przyjęcia przez Urząd swojej decyzji, a następnie, wszelkie zmiany zgłoszone Urzędowi na podstawie art. 9 ust. 5 i 6;

b) wykaz wniosków, które nie zostały zatwierdzone, wraz z dokumentami przedłożonymi jako część wniosku o rejestrację zgodnie z art. 8 oraz uzasadnienie ich odrzucenia, najpóźniej cztery tygodnie od dnia przyjęcia przez Urząd swojej decyzji;

c) sprawozdanie roczne zawierające tabelę kwot przekazanych poszczególnym europejskim partiom politycznym i europejskim fundacjom politycznym za każdy rok budżetowy, w którym otrzymano wkłady lub wypłacono dotacje z budżetu ogólnego Unii Europejskiej;

d) roczne sprawozdania finansowe i sprawozdania z audytu zewnętrznego, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz, w przypadku europejskich fundacji politycznych, sprawozdania końcowe z wykonania programów prac lub działań;

e) nazwy/nazwiska darczyńców wraz z odnośnymi darowiznami, zgłoszone przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne zgodnie z art. 20 ust. 2, 3 i 4, z wyjątkiem darowizn od osób fizycznych, których wartość nie przekracza 1 500 EUR rocznie i na każdego darczyńcę, które zgłaszane są jako „drobne darowizny". Informacje o darowiznach od osób fizycznych, których roczna wartość przekracza 1 500 EUR, lecz nie przekracza 3 000 EUR, nie mogą być publikowane bez uprzedniej pisemnej zgody na publikację wyrażonej przez danego darczyńcę. W braku takiej uprzedniej zgody darowizny te są zgłaszane jako „drobne darowizny". Ogólna kwota drobnych darowizn i liczba darczyńców w roku kalendarzowym jest również publikowana;

f) wkłady, o których mowa w art. 20 ust. 7 i 8, zgłoszone przez europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne zgodnie z art. 20 ust. 2, w tym tożsamość partii lub organizacji członkowskich, które dokonały tych wkładów;

g) szczegółowe informacje na temat wszelkich ostatecznych decyzji podjętych przez Urząd na podstawie art. 27 oraz uzasadnienie takich decyzji, w tym, w stosownych przypadkach, wszelkie opinie przyjęte przez komitet niezależnych wybitnych osobistości zgodnie z art. 10 i 11, z należytym uwzględnieniem rozporządzenia (WE) nr 45/2001;

h) szczegółowe informacje na temat wszelkich ostatecznych decyzji podjętych przez urzędnika zatwierdzającego Parlamentu Europejskiego na podstawie art. 27 oraz uzasadnienie takich decyzji;

i) opis pomocy technicznej udzielanej europejskim partiom politycznym; oraz

j) sprawozdanie Parlamentu Europejskiego z oceny stosowania niniejszego rozporządzenia oraz finansowanych działań, o którym mowa w art. 38.

2. Parlament Europejski podaje do wiadomości publicznej listę osób prawnych będących członkami europejskiej partii politycznej, załączaną do statutu partii zgodnie z art. 4 ust. 2 i aktualizowaną zgodnie z art. 9 ust. 6, a także ogólną liczbę poszczególnych członków.

3. Dane osobowe nie są publikowane na stronie internetowej, o której mowa w ust. 1, chyba że te dane osobowe są publikowane na mocy ust. 1 lit. a), e) lub g).

4. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne zapewniają potencjalnym członkom i darczyńcom informacje wymagane w art. 10 dyrektywy 95/46/WE w formie publicznie dostępnego oświadczenia o ochronie prywatności i informują ich, że ich dane osobowe będą przetwarzane do celów audytu i kontroli przez Parlament Europejski, Urząd, OLAF, Trybunał Obrachunkowy, państwa członkowskie lub przez upoważnione organy zewnętrzne lub ekspertów zewnętrznych oraz że ich dane osobowe będą podawane do wiadomości publicznej na stonie internetowej, o której mowa w ust. 1, na warunkach określonych w niniejszym artykule. Na mocy art. 11 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego zamieszcza te same informacje w zaproszeniach do składania wniosków o wkład lub do składania wniosków, o których mowa w art. 18 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 33

Ochrona danych osobowych

1. Przetwarzając dane osobowe na mocy niniejszego rozporządzenia, Urząd, Parlament Europejski i komitet niezależnych wybitnych osobistości ustanowiony w art. 11, muszą przestrzegać rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Do celów przetwarzania danych osobowych uznaje się ich za administratorów danych zgodnie z art. 2 lit. d) tego rozporządzenia.

2. Przetwarzając dane osobowe na mocy niniejszego rozporządzenia, europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne, państwa członkowskie sprawujące kontrolę nad aspektami związanymi z finansowaniem europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych zgodnie z art. 24 oraz niezależne organy lub eksperci, uprawnieni do badania sprawozdań finansowych zgodnie z art. 23 ust. 1, muszą przestrzegać dyrektywy 95/46/WE oraz przepisów krajowych przyjętych na mocy tej dyrektywy. Do celów przetwarzania danych osobowych uznaje się ich za administratorów danych zgodnie z art. 2 lit. d) tej dyrektywy.

3. Urząd, Parlament Europejski i komitet niezależnych wybitnych osobistości ustanowiony w art. 11 zapewniają, aby dane osobowe gromadzone przez nich na podstawie niniejszego rozporządzenia nie były wykorzystywane do żadnych innych celów niż zapewnienie legalności, prawidłowości i przejrzystości finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych oraz składu europejskich partii politycznych. Usuwają oni wszystkie dane osobowe zgromadzone w tym celu nie później niż 24 miesiące po dniu opublikowania odnośnych elementów zgodnie z art. 32.

4. Państwa członkowskie i niezależne organy lub eksperci uprawnieni do badania sprawozdań finansowych wykorzystują dane osobowe, które otrzymali, wyłącznie w celu sprawowania kontroli nad finansowaniem europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych. Usuwają oni te dane osobowe zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi po przekazaniu ich zgodnie z art. 28.

5. Dane osobowe mogą być przechowywane po upływie terminów określonych w ust. 3 lub przewidzianych w mających zastosowanie przepisach krajowych, o których mowa w ust. 4, jeżeli przechowanie takie jest konieczne do celów postępowania sądowego lub administracyjnego związanego z finansowaniem europejskich partii politycznych lub europejskich fundacji politycznych lub składu europejskich partii politycznych. Wszystkie takie dane osobowe usuwane są nie później niż tydzień po zakończeniu takich postępowań w drodze orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub po zakończeniu lub rozstrzygnięciu audytów, odwołań, sporów lub roszczeń.

6. Administratorzy danych, o których mowa w ust. 1 i 2, wprowadzają w życie właściwe środki techniczne i organizacyjne w celu ochrony danych osobowych przed ich przypadkowym lub bezprawnym zniszczeniem, przypadkową utratą, zmianą lub nieuprawnionym ujawnieniem lub udostępnieniem, w szczególności w przypadku gdy przetwarzanie takich danych obejmuje ich przesyłanie za pomocą sieci, oraz przed wszystkimi innymi bezprawnymi formami przetwarzania.

7. Europejski Inspektor Ochrony Danych jest odpowiedzialny za monitorowanie i zapewnienie, aby przetwarzając dane osobowe na podstawie niniejszego rozporządzenia, Urząd, Parlament Europejski i komitet niezależnych wybitnych osobistości ustanowiony w art. 11, przestrzegali i chronili podstawowe prawa i wolności osób fizycznych. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek środka sądowego, każda osoba, której dane dotyczą, może wnieść skargę do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeżeli uważa, że jej prawo do ochrony danych osobowych zostało naruszone w wyniku przetwarzania tych danych przez Urząd, Parlament Europejski lub komitet.

8. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne, państwa członkowskie oraz niezależne organy lub eksperci, uprawnieni do badania sprawozdań finansowych na podstawie niniejszego rozporządzenia, ponoszą odpowiedzialność za wszelkie szkody, które spowodują, przetwarzając dane osobowe na podstawie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, dyrektywy 95/46/WE oraz przepisów krajowych przyjętych na mocy tej dyrektywy, a zwłaszcza za wykorzystanie danych osobowych w sposób stanowiący nadużycie.

Artykuł 34

Prawo do bycia wysłuchanym

Zanim Urząd lub urzędnik zatwierdzający Parlamentu Europejskiego podejmie decyzję, która może niekorzystnie wpłynąć na prawa europejskiej partii politycznej, europejskiej fundacji politycznej lub wnioskodawcy, o którym mowa w art. 8, wysłuchuje on przedstawiciela danej europejskiej partii politycznej, europejskiej fundacji politycznej lub danego wnioskodawcy. Urząd lub Parlament Europejski należycie uzasadniają swoją decyzję.

Artykuł 35

Prawo do odwołania

Decyzje przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą być przedmiotem postępowania sądowego przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z odnośnymi postanowieniami TFUE.

Artykuł 36

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 listopada 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten zostaje przedłużony o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 37

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 38

Ocena

Po konsultacji z Urzędem Parlament Europejski opublikuje do połowy 2018 r. sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia i finansowanych działań. W stosownych przypadkach sprawozdanie zawierać będzie ewentualne zmiany, jakie należy wprowadzić w statusie i systemach finansowania.

Przed końcem 2018 r. Komisja przedstawi sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, któremu w stosownych przypadkach towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 39

Skuteczne stosowanie

Państwa członkowskie podejmują wszelkie stosowne działania w celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 40

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 traci moc ze skutkiem od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Będzie ono jednak miało nadal zastosowanie do aktów i zobowiązań związanych z finansowaniem partii politycznych i fundacji politycznych na szczeblu europejskim w latach budżetowych 2014, 2015, 2016 i 2017.

Artykuł 41

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Komisja przyjmie akty delegowane, o których mowa w art. 7 ust. 2 i w art. 8 ust. 3 lit. a), nie później niż dnia 1 lipca 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. Urząd, o którym mowa w art. 6, zostanie jednak powołany do dnia 1 września 2016 r. Europejskie partie polityczne i europejskie fundacje polityczne zarejestrowane po dniu 1 stycznia 2017 r. mogą składać wnioski o finansowanie na podstawie niniejszego rozporządzenia wyłącznie w odniesieniu do działań rozpoczynających się w roku budżetowym 2018 lub później.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
M. SCHULZ	B. DELLA VEDOVA
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK

Standardowe oświadczenie do wypełnienia przez każdego wnioskodawcę

Ja, niżej podpisana(-y), w pełni upoważniona(-y) przez [nazwa europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej] niniejszym oświadczam, że:

[Nazwa europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej] zobowiązuje się do przestrzegania warunków rejestracji określonych w art. 3 ust. 1 lit. c) lub art. 3 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, czyli do poszanowania, w szczególności w swoim programie i działalności, wartości, na których opiera się Unia, wymienionych w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a mianowicie wartości poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości.

Podpis osoby upoważnionej:

Tytuł (Pani, Pan …) imię i nazwisko:	
Funkcja pełniona w organizacji składającej wniosek o rejestrację jako europejska partia polityczna/europejska fundacja polityczna	
Miejsce/data:	
Podpis:	

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE, EURATOM) NR 1142/2014

z dnia 22 października 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w odniesieniu do finansowania europejskich partii politycznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 322, w związku z Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ([1]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Partie polityczne na poziomie europejskim są ważnym czynnikiem integracji w ramach Unii.

(2) Art. 10 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 12 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowią, że partie polityczne na poziomie europejskim przyczyniają się do kształtowania europejskiej świadomości politycznej i wyrażania woli politycznej obywateli Unii.

(3) Dnia 4 listopada 2003 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania ([3]).

(4) W swojej rezolucji z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania ([4]) Parlament Europejski, w świetle nabytych doświadczeń, zaproponował szereg usprawnień w finansowaniu europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych.

(5) W dniu 22 października 2014 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1141/2014 ([5]) uchylające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2004/2003 i ustanawiające nowe zasady dotyczące między innymi finansowania partii politycznych i fundacji politycznych na poziomie europejskim, zwłaszcza w odniesieniu do warunków finansowania, przyznawania i podziału finansowania, darowizn i wkładów, finansowania kampanii wyborczych do Parlamentu Europejskiego, wydatków podlegających zwrotowi, zakazu finansowania, rachunków, sprawozdawczości i audytu, wykonania i kontroli, kar, współpracy między Urzędem ds. europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych, urzędnikiem zatwierdzającym Parlamentu Europejskiego i państwami członkowskimi, jak również przejrzystości.

(6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ([6]) („rozporządzenie finansowe") powinno zawierać przepisy dotyczące wkładów z budżetu ogólnego Unii na rzecz europejskich partii politycznych, jak przewidziano w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014. Przepisy te powinny zapewniać partiom politycznym na poziomie europejskim większą elastyczność pod względem terminów wykorzystania tych wkładów, w przypadku gdy charakter ich działalności tego wymaga.

(7) System wsparcia finansowego dla europejskich partii politycznych w formie dotacji na działalność przewidzianych w art. 125 ust. 6 rozporządzenia finansowego nie jest dostosowany do ich potrzeb, zwłaszcza wymóg przedłożenia rocznego programu prac, który to wymóg nie istnieje w przepisach państw członkowskich. W związku z tym wsparcie finansowe udzielane europejskim partiom politycznym powinno przybrać formę specjalnego wkładu, odpowiadającego specyficznym potrzebom europejskich partii politycznych. Jednakże mając na uwadze, że europejskie fundacje polityczne nadal podlegają przepisom rozporządzenia finansowego dotyczącym dotacji, powinno być możliwe zastosowanie do nich ograniczonej do trzech miesięcy możliwości przeniesienia środków przewidzianej obecnie w art. 125 ust. 6 rozporządzenia finansowego.

([1]) Dz.U. C 4 z 8.1.2014, s. 1.
([2]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 29 września 2014 r.
([3]) Rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania (Dz.U. L 297 z 15.11.2003, s. 1).
([4]) Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 46.
([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1141/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie statutu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).
([6]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii i uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

(8) Mimo że wsparcie finansowe przyznawane jest bez wymogu przedstawienia rocznego programu prac, europejskie partie polityczne powinny wykazać *ex post* właściwe wykorzystanie finansowania unijnego. W szczególności właściwy urzędnik zatwierdzający powinien sprawdzić, czy finansowanie zostało wykorzystane na pokrycie podlegających zwrotowi wydatków, jak przewidziano w zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu, w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Wkłady na rzecz europejskich partii politycznych powinny zostać wykorzystane do końca roku budżetowego następującego po roku ich przyznania; po upływie tego okresu wszelkie niewykorzystane finansowanie powinno zostać odzyskane przez właściwego urzędnika zatwierdzającego.

(9) Finansowanie unijne przyznane na finansowanie kosztów operacyjnych europejskich partii politycznych nie powinno być wykorzystywane do celów innych niż cele określone w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014, zwłaszcza do bezpośredniego lub pośredniego finansowania innych podmiotów, takich jak krajowe partie polityczne. Europejskie partie polityczne powinny wykorzystywać wkłady na pokrycie części obecnych i przyszłych wydatków, a nie wydatków lub zadłużenia, jakie powstały, zanim złożyły one wnioski o przyznanie wkładu.

(10) Należy także uprościć zasady przyznawania wkładów i dostosować je do specyfiki europejskich partii politycznych, zwłaszcza poprzez zniesienie kryteriów wyboru, wprowadzenie jako ogólnej zasady pełnej jednej płatności zaliczkowej lub umożliwienie wykorzystania płatności ryczałtowych, finansowania według stawek zryczałtowanych i kosztów jednostkowych.

(11) Wkłady z budżetu ogólnego Unii powinny zostać zawieszone, zmniejszone lub ich przyznawanie zakończone, jeśli europejskie partie polityczne naruszają zobowiązania określone w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014.

(12) Kary, których podstawą jest rozporządzenie finansowe i rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1141/2014, powinny być nakładane w spójny sposób i z poszanowaniem zasady *non bis in idem*. Zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1141/2014 kary administracyjne lub finansowe przewidziane w rozporządzeniu finansowym nie mogą być nakładane w jednym z przypadków, w których kary zostały już nałożone na podstawie rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014.

(13) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie finansowe,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 121 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„j) wkłady na rzecz europejskich partii politycznych, o których mowa w części drugiej tytuł VIII.";

2) w art. 125 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 3 akapit drugi;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli europejska fundacja polityczna w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1141/2014 (*) na koniec roku budżetowego, na który udzielono jej dotacji na działalność, osiągnie nadwyżkę dochodów nad wydatkami, to w drodze odstępstwa od zasady niedochodowości ustanowionej w ust. 4 niniejszego artykułu część tej nadwyżki odpowiadającą maksimum 25 % łącznych przychodów w danym roku można przenieść na kolejny rok, pod warunkiem że zostanie ona wykorzystana przed końcem pierwszego kwartału tego kolejnego roku.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1141/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie statutu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych (Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 1).";

3) w części drugiej dodaje się tytuł w brzmieniu:

„TYTUŁ VIII

WKŁADY NA RZECZ EUROPEJSKICH PARTII POLITYCZNYCH

Artykuł 204a

Przepisy ogólne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia europejskie partie polityczne oznaczają podmioty zarejestrowane jako takie zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1141/2014.

2. Europejskim partiom politycznym można przyznawać bezpośrednie wkłady finansowe z budżetu, aby mogły przyczyniać się one do kształtowania europejskiej świadomości politycznej i wyrażania woli politycznej obywateli Unii zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1141/2014.

Artykuł 204b

Zasady

1. Wkłady wykorzystywane są jedynie jako zwrot przewidzianego w art. 17 ust. 4 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014 odsetka kosztów operacyjnych europejskich partii politycznych bezpośrednio związanych z celami tych partii, jak zostało to określone w art. 17 ust. 5 i art. 21 tego rozporządzenia.

2. Wkłady mogą być wykorzystywane do zwrotu wydatków związanych z umowami zawieranymi przez europejskie partie polityczne, pod warunkiem że przy zawieraniu tych umów nie występował konflikt interesów.

3. Wkłady nie mogą być wykorzystywane do przyznawania jakichkolwiek bezpośrednich lub pośrednich korzyści osobistych, pieniężnych lub rzeczowych, jakiemukolwiek indywidualnemu członkowi lub pracownikowi europejskiej partii politycznej. Wkłady nie mogą być wykorzystywane do bezpośredniego lub pośredniego finansowania działalności stron trzecich, zwłaszcza krajowych partii politycznych lub fundacji politycznych na poziomie europejskim lub krajowym, czy to w formie dotacji, darowizn, pożyczek czy jakichkolwiek innych podobnych umów. Wkłady nie mogą być wykorzystywane do celów wykluczonych na mocy art. 22 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014.

4. Wkłady podlegają zasadom przejrzystości i równego traktowania zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014.

5. Wkłady przyznawane są przez Parlament Europejski raz w roku, a informacje o nich publikowane są zgodnie z art. 35 ust. 2 niniejszego rozporządzenia oraz art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014.

6. Europejskie partie polityczne otrzymujące wkład nie mogą otrzymywać bezpośrednio lub pośrednio innych środków z budżetu. W szczególności zabronione są darowizny pochodzące z budżetów grup politycznych w Parlamencie Europejskim. W żadnym wypadku ta sama pozycja wydatków nie może być dwukrotnie finansowana z budżetu.

Artykuł 204c

Aspekty budżetowe

Wkłady wypłacane są z sekcji budżetu dotyczącej Parlamentu Europejskiego. Środki przeznaczone na niezależne organy kontroli zewnętrznej lub ekspertów, o których mowa w art. 23 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, pobierane są bezpośrednio z budżetu Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 204d

Zaproszenie do składania wniosków o przyznanie wkładu

1. Wkłady przyznawane są w drodze zaproszeń do składania wniosków o przyznanie wkładu publikowanych co roku przynajmniej na stronie internetowej Parlamentu Europejskiego.

2. Europejskiej partii politycznej można przyznać tylko jeden wkład rocznie.

3. Europejska partia polityczna może otrzymać wkład jedynie, jeśli ubiega się o finansowanie na warunkach określonych w zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu.

4. W zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu określa się kryteria kwalifikowalności, jakie wnioskodawca musi spełnić, oraz kryteria wykluczenia.

5. W zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu określa się przynajmniej charakter wydatków, które mogą być zwracane za pomocą wkładu.

6. Zaproszenie do składania wniosków wymaga budżetu szacunkowego.

Artykuł 204e

Procedura przyznawania

1. Wnioski o przyznanie wkładu przedkładane są na piśmie w należyty sposób i terminowo, w tym w stosownych przypadkach w bezpiecznym formacie elektronicznym.

2. Wkładów nie można przyznawać wnioskodawcom, którzy w trakcie procedury przyznawania wkładów znajdują się w jednej z sytuacji, o których mowa w art. 106 ust. 1, art. 107 oraz art. 109 ust. 1 lit. a), ani wnioskodawcom zarejestrowanym w centralnej bazie danych o wykluczeniach, o której mowa w art. 108.

3. Wnioskodawcy zobowiązani są zaświadczyć, że nie znajdują się w żadnej z sytuacji, o których mowa w ust. 2.

4. Wkłady przyznawane są w drodze umowy o przyznanie wkładu lub decyzji o przyznaniu wkładu, jak przewidziano w zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu.

5. W ocenie i przyjmowaniu umowy o przyznanie wkładu lub decyzji o przyznaniu wkładu właściwego urzędnika zatwierdzającego może wspierać komitet. Właściwy urzędnik zatwierdzający określa zasady dotyczące składu, mianowania członków i funkcjonowania takiego komitetu oraz zasady mające na celu zapobieganie wszelkim konfliktom interesów, z należytym uwzględnieniem zasad przejrzystości i równego traktowania.

Artykuł 204f

Procedura oceny

1. Wnioski wybierane są na podstawie kryteriów przyznawania określonych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014 spośród wniosków spełniających kryteria kwalifikowalności i wykluczenia.

2. Kryteria kwalifikowalności wyznaczają warunki otrzymania przez wnioskodawcę wkładu zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014.

3. W decyzji właściwego urzędnika zatwierdzającego w sprawie wniosków określa się przynajmniej:

a) przedmiot i całkowitą kwotę wkładu;

b) nazwy (nazwiska) wybranych wnioskodawców oraz przyjęte kwoty;

c) nazwy (nazwiska) odrzuconych wnioskodawców i przyczyny odrzucenia.

4. Właściwy urzędnik zatwierdzający powiadamia wnioskodawców na piśmie o decyzji w sprawie ich wniosków. W przypadku odrzucenia wniosku o finansowanie lub nieprzyznania całości lub części kwot, o które wnioskowano, właściwy urzędnik zatwierdzający podaje powody odrzucenia wniosku lub nieprzyznania kwot, o które wnioskowano, odnosząc się w szczególności do kryteriów kwalifikowalności i przyznawania, o których mowa w ust. 1 i 2. W przypadku odrzucenia wniosku właściwy urzędnik zatwierdzający informuje wnioskodawcę o dostępnych administracyjnych lub sądowych środkach odwoławczych przewidzianych w art. 97 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 204g

Forma wkładu

1. Wkład może przyjmować jedną z następujących form:

a) zwrot odsetka faktycznie poniesionych wydatków, które podlegają zwrotowi;

b) zwrot na podstawie kosztów jednostkowych;

c) płatności ryczałtowe;

d) finansowanie według stawek zryczałtowanych;

e) połączenie form, o których mowa w lit. a)–d).

2. Zwracane mogą być jedynie wydatki, które spełniają kryteria określone w zaproszeniach do składania wniosków o przyznanie wkładu i które nie zostały poniesione przed dniem złożenia wniosku.

Artykuł 204h

Zasady dotyczące wkładów

1. Koszty jednostkowe obejmują wszystkie lub niektóre określone kategorie podlegających zwrotowi wydatków, które są ściśle określone z góry poprzez odniesienie do stawki jednostkowej.

2. Płatności ryczałtowe zasadniczo obejmują niektóre wydatki niezbędne do realizacji określonego działania europejskiej partii politycznej. Płatności ryczałtowe są stosowane wyłącznie w połączeniu z innymi formami wkładów.

3. Finansowanie według stawek zryczałtowanych obejmuje określone kategorie podlegających zwrotowi wydatków, które są ściśle określone z góry poprzez zastosowanie wartości procentowej.

4. Jeśli płatności ryczałtowe, finansowanie według stawek zryczałtowanych lub koszty jednostkowe są wykorzystywane, są one definiowane w zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu, w stosownych przypadkach wraz z ich odpowiednimi kwotami i stawkami. Zaproszenie do składania wniosków o przyznanie wkładu zawiera również opis metod określania płatności ryczałtowych, finansowania według stawek zryczałtowanych lub kosztów jednostkowych, które to metody muszą opierać się na obiektywnych środkach, takich jak dane statystyczne, poświadczone lub podlegające kontroli dane historyczne europejskich partii politycznych, lub na ich zwyczajowych praktykach w dziedzinie księgowania kosztów. Umowa o przyznanie wkładu lub decyzja o przyznaniu wkładu zawiera postanowienia umożliwiające sprawdzenie, czy warunki przyznania płatności ryczałtowych, finansowania według stawek zryczałtowanych lub kosztów jednostkowych zostały spełnione.

Artykuł 204i

Płatności zaliczkowe

Wkłady wypłacane są w pełni w formie jednej płatności zaliczkowej, chyba że w należycie uzasadnionych przypadkach właściwy urzędnik zatwierdzający zadecyduje inaczej.

Artykuł 204j

Zabezpieczenia

Właściwy urzędnik zatwierdzający może, o ile uzna to za właściwe i proporcjonalne, na podstawie analizy poszczególnych przypadków i z zastrzeżeniem analizy ryzyka, zażądać od europejskiej partii politycznej uprzedniego wniesienia zabezpieczenia w celu ograniczenia ryzyka finansowego związanego z wypłatą płatności zaliczkowej, jedynie jeśli w świetle jego analizy ryzyka istnieje bezpośrednie zagrożenie, że europejska partia polityczna znajdzie się w jednej z sytuacji opisanych w art. 106 ust. 1 lit. a) i d), lub jeśli decyzja Urzędu ds. europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych stworzonego na mocy art. 6 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014 (»Urząd«) została przekazana Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z art. 10 ust. 4 tego rozporządzenia.

Przepisy określone w art. 134 niniejszego rozporządzenia dotyczące zabezpieczenia płatności zaliczkowych w odniesieniu do dotacji stosuje się odpowiednio w przypadku zabezpieczeń, które mogą być wymagane w przypadkach przewidzianych w akapicie pierwszym niniejszego artykułu w odniesieniu do płatności zaliczkowych dokonanych na rzecz europejskich partii politycznych.

Artykuł 204k

Wykorzystanie wkładów

1. Wkłady wykorzystywane są zgodnie z art. 204b.

2. Wszelkie części wkładu niewykorzystane w roku budżetowym objętym tym wkładem (rok *n*) wykorzystywane są na pokrycie wszelkich podlegających zwrotowi wydatków poniesionych przed dniem 31 grudnia roku *n*+1. Pozostała część wkładu, która nie została wykorzystana przed upływem tego terminu, jest odzyskiwana zgodnie z częścią pierwszą tytuł IV rozdział 5.

3. Europejskie partie polityczne przestrzegają maksymalnych stóp współfinansowania ustanowionych w art. 17 ust. 4 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014. Kwoty wkładów pozostałe z poprzedniego roku nie mogą być wykorzystywane do finansowania części, którą europejskie partie polityczne muszą zapewnić z zasobów własnych. Wkłady wnoszone przez strony trzecie na poczet organizowanych wspólnie wydarzeń uznaje się za część zasobów własnych europejskiej partii politycznej.

4. Europejskie partie polityczne wykorzystują najpierw część wkładu, która nie została wykorzystana w roku budżetowym objętym wkładem, a następnie wkłady przyznane po tym roku.

5. Wszelkie odsetki od płatności zaliczkowych uznaje się za część wkładu.

Artykuł 204l

Sprawozdanie na temat wykorzystania wkładu

1. Europejska partia polityczna, zgodnie z art. 23 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, przedkłada swoje sprawozdanie roczne na temat wykorzystania wkładu i roczne sprawozdania finansowe do zatwierdzenia właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu.

2. Roczne sprawozdanie z działalności, o którym mowa w art. 66 ust. 9 niniejszego rozporządzenia, jest sporządzane przez właściwego urzędnika zatwierdzającego na podstawie sprawozdania rocznego i rocznych sprawozdań finansowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Do celów sporządzenia swojego sprawozdania mogą być wykorzystywane inne dokumenty potwierdzające.

Artykuł 204m

Płatność salda

1. Kwota wkładu nie jest ostateczna do momentu zatwierdzenia przez właściwego urzędnika zatwierdzającego sprawozdania rocznego i rocznych sprawozdań finansowych, o których mowa w art. 204l ust. 1. Zatwierdzenie sprawozdania rocznego i rocznych sprawozdań finansowych jest bez uszczerbku dla dalszych weryfikacji przez Urząd.

2. Wszelkie niewykorzystane kwoty płatności zaliczkowych nie są ostateczne do momentu wykorzystania ich przez europejską partię polityczną na pokrycie podlegających zwrotowi wydatków, które spełniają kryteria określone w zaproszeniu do składania wniosków o przyznanie wkładu.

3. W przypadku gdy europejska partia polityczna nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań w zakresie wykorzystania wkładu, wkład zostaje zawieszony, zmniejszony lub jego przyznawanie zakończone, po umożliwieniu europejskiej partii politycznej przedstawienia swoich uwag.

4. Przed dokonaniem płatności salda właściwy urzędnik zatwierdzający sprawdza, czy europejska partia polityczna jest wciąż zarejestrowana w rejestrze, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, i czy nie podlegała żadnym karom przewidzianym w art. 27 tego rozporządzenia w okresie od momentu złożenia wniosku do końca roku budżetowego objętego wkładem.

5. Jeśli europejska partia polityczna nie jest już zarejestrowana w rejestrze, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, lub podlegała jakimkolwiek karom przewidzianym w art. 27 tego rozporządzenia, właściwy urzędnik zatwierdzający może zawiesić, zmniejszyć lub zakończyć przyznawanie wkładu i odzyskać kwoty nienależnie wypłacone z tytułu umowy o przyznanie wkładu lub decyzji o przyznaniu wkładu, proporcjonalnie do powagi błędów, nieprawidłowości, nadużyć finansowych lub innego naruszenia obowiązków w zakresie wykorzystywania wkładu, po umożliwieniu europejskiej partii politycznej przedstawienia swoich uwag.

Artykuł 204n

Kontrola i kary

1. Wszystkie umowy o przyznanie wkładu lub decyzje o przyznaniu wkładu wyraźnie przewidują, że Parlament Europejski, Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych i Trybunał Obrachunkowy wykonują swoje uprawnienia kontrolne, w odniesieniu do dokumentów i pomieszczeń, wobec wszystkich europejskich partii politycznych, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali finansowanie unijne.

2. Właściwy urzędnik zatwierdzający może nakładać na wnioskodawców skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary administracyjne i finansowe, zgodnie z art. 109 niniejszego rozporządzenia oraz z art. 27 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014.

3. Kary, o których mowa w ust. 2, mogą zostać nałożone także na europejskie partie polityczne, które w momencie składania wniosku o przyznanie wkładu lub po otrzymaniu wkładu złożyły nieprawdziwe oświadczenia, podając informacje wymagane przez właściwego urzędnika zatwierdzającego, lub nie podały tych informacji.

Artykuł 204o

Przechowywanie dokumentacji

1. Europejskie partie polityczne przechowują całą dokumentację oraz wszystkie dokumenty potwierdzające dotyczące wkładu przez pięć lat po przedłożeniu sprawozdania rocznego i rocznych sprawozdań finansowych, o których mowa w art. 204l ust. 1.

2. Dokumentacja dotycząca audytów, odwołań, sporów lub zaspokajania roszczeń wynikających z wykorzystania wkładu jest przechowywana do momentu zakończenia takich audytów, odwołań, sporów lub zaspokajania roszczeń.

Artykuł 204p

Wyłanianie organów kontroli zewnętrznej lub ekspertów

Niezależne organy kontroli zewnętrznej lub eksperci, o których mowa w art. 23 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, są wyłaniani w drodze procedury udzielania zamówień publicznych. Okres obowiązywania ich umowy nie może przekraczać pięciu lat. Po dwóch następujących po sobie okresach należy uznać, że reprezentują oni sprzeczne interesy, co może wpłynąć niekorzystnie na prowadzenie kontroli.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. Art. 125 ust. 3 akapit drugi oraz art. 125 ust. 6 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, w wersji poprzedzającej zmiany wprowadzone na mocy art. 1 niniejszego rozporządzenia, mają nadal zastosowanie do aktów i zobowiązań dotyczących finansowania partii politycznych na szczeblu europejskim dokonanych do dnia 31 grudnia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
M. SCHULZ	B. DELLA VEDOVA
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1143/2014

z dnia 22 października 2014 r.

w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Pojawienie się w nowym miejscu gatunku obcego, bez względu na to, czy jest to zwierzę, roślina, grzyb czy drobnoustrój, nie zawsze musi stanowić powód do obaw. Znaczna podgrupa gatunków obcych może jednak stać się inwazyjna i mieć poważne niepożądane oddziaływanie na różnorodność biologiczną oraz powiązane usługi ekosystemowe, jak również wywoływać inne skutki społeczne i gospodarcze, którym należy zapobiegać. Około 12 000 gatunków występujących w środowisku w Unii i innych krajach europejskich to gatunki obce; szacuje się, że mniej więcej od 10 do 15 % tej liczby to gatunki inwazyjne.

(2) Inwazyjne gatunki obce stanowią jedno z głównych zagrożeń dla różnorodności biologicznej i powiązanych usług ekosystemowych, zwłaszcza w ekosystemach odizolowanych geograficznie i ewolucyjnie, takich jak małe wyspy. Ryzyko, jakie stwarzają te gatunki, może być większe ze względu na wzrost światowego handlu, transportu, turystyki i zmianę klimatu.

(3) Zagrożenie dla różnorodności biologicznej i powiązanych usług ekosystemowych, jakie stwarzają inwazyjne gatunki obce, przybiera różne formy, w tym wywieranie poważnego oddziaływania na gatunki rodzime oraz strukturę i funkcję ekosystemów poprzez zmianę siedlisk, żerowania, konkurencję, przenoszenie chorób, zastępowanie gatunków rodzimych w znacznej części ich zasięgu oraz skutki genetyczne poprzez hybrydyzację. Ponadto inwazyjne gatunki obce mogą mieć też znaczne niepożądane oddziaływanie na zdrowie ludzkie i gospodarkę. Zagrożenie dla bioróżnorodności i powiązanych usług ekosystemowych, zdrowia ludzkiego i gospodarki, stanowią jedynie żywe osobniki lub ich części, które mogą się rozmnażać, i w związku z tym tylko one powinny podlegać ograniczeniom wynikającym z niniejszego rozporządzenia.

(4) Unia, jako strona Konwencji o różnorodności biologicznej, zatwierdzonej decyzją Rady 93/626/EWG ([3]), jest związana art. 8 lit. h) tej konwencji, zgodnie z którym Strony, w miarę możliwości i potrzeb, „zapobiegają wprowadzaniu, kontrolują lub tępią te obce gatunki, które zagrażają ekosystemom, siedliskom lub gatunkom".

(5) Unia, jako strona Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk, zatwierdzonej decyzją Rady 82/72/EWG ([4]), zobowiązała się do podjęcia wszelkich stosownych środków w celu zapewnienia ochrony siedlisk gatunków dzikiej fauny i flory.

([1]) Dz.U. C 177 z 11.6.2014, s. 84.
([2]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 29 września 2014 r.
([3]) Decyzja Rady 93/626/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca zawarcia Konwencji o różnorodności biologicznej (Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 1).
([4]) Decyzja Rady 82/72/EWG z dnia 3 grudnia 1981 r. dotycząca zawarcia Konwencji o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk (Dz.U. L 38 z 10.2.1982, s. 1).

(6) Aby pomóc w osiągnięciu celów dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE ([1]), 2008/56/WE ([2]) i 2009/147/WE ([3]) oraz dyrektywy Rady 92/43/EWG ([4]), niniejsze rozporządzenie powinno określać zasady zapobiegania niepożądanemu oddziaływaniu inwazyjnych gatunków obcych na różnorodność biologiczną i powiązane usługi ekosystemowe oraz na zdrowie ludzkie i bezpieczeństwo, jak również minimalizowanie i łagodzenie tego oddziaływania oraz ograniczanie oddziaływania tych gatunków na sferę społeczną i gospodarczą.

(7) Niektóre gatunki migrują naturalnie w odpowiedzi na zmiany środowiskowe. Nie należy ich uważać za gatunki obce w ich nowym środowisku, a tym samym należy je wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. W niniejszym rozporządzeniu należy skupić się wyłącznie na gatunkach wprowadzonych do Unii w wyniku interwencji człowieka.

(8) Obowiązuje obecnie ponad 40 unijnych aktów ustawodawczych dotyczących zdrowia zwierząt, które zawierają przepisy dotyczące chorób zwierząt. Ponadto dyrektywa Rady 2000/29/WE ([5]) zawiera przepisy dotyczące organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych, natomiast dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE ([6]) ustala system mający zastosowanie do organizmów modyfikowanych genetycznie. Wszelkie nowe przepisy w sprawie inwazyjnych gatunków obcych powinny być zatem dostosowane do wspomnianych unijnych aktów ustawodawczych, nie powielając ich przepisów, oraz nie powinny być stosowane do organizmów objętych tymi aktami ustawodawczymi.

(9) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ([7]) i (UE) nr 528/2012 ([8]) oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 708/2007 ([9]) zawierają przepisy dotyczące zezwoleń na wykorzystywanie niektórych gatunków obcych do szczególnych celów. W momencie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wykorzystywanie niektórych gatunków będzie już zatwierdzone na podstawie tych systemów. Aby zapewnić spójność ram prawnych, gatunki wykorzystywane do takich celów należy zatem wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

(10) Istnieje wiele inwazyjnych gatunków obcych, dlatego ważne jest, aby w pierwszej kolejności zająć się tą ich podgrupą, która jest uznawana za stwarzającą zagrożenie dla Unii. W związku z tym należy sporządzić i systematycznie aktualizować wykaz inwazyjnych gatunków obcych uznanych za stwarzające zagrożenie dla Unii (zwany dalej „wykazem unijnym"). Inwazyjne gatunki obce należy uznać za stwarzające zagrożenie dla Unii, jeśli szkody powodowane przez nie w państwach członkowskich, w których odczuwalne jest ich oddziaływanie, są na tyle istotne, że uzasadniają przyjęcie specjalnych środków o mających zastosowanie w całej Unii, włącznie z państwami członkowskimi, w których ich oddziaływanie jeszcze nie jest lub prawdopodobnie nie będzie odczuwalne. Aby zachować proporcjonalność identyfikacji inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, wykaz unijny należy sporządzić i aktualizować stopniowo, a także skoncentrować się na gatunkach, których umieszczenie w wykazie unijnym skutecznie i racjonalnie pod względem kosztów zapobiegałoby niepożądanemu oddziaływaniu tych gatunków, minimalizowało je lub łagodziło. Ze względu na to, że gatunki w tej samej grupie taksonomicznej często mają podobne wymagania ekologiczne i mogą stwarzać podobne zagrożenia, należy w stosownych przypadkach zezwolić na umieszczanie w wykazie unijnym grup taksonomicznych gatunków.

(11) Kryteria umieszczania w wykazie unijnym są głównym instrumentem stosowania niniejszego rozporządzenia. Aby zapewnić skuteczne wykorzystanie zasobów, kryteria te powinny również gwarantować, że spośród obecnie znanych potencjalnie inwazyjnych gatunków obcych w wykazie unijnym zostaną umieszczone inwazyjne gatunki obce o najistotniejszym niepożądanym oddziaływaniu. W ciągu roku od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedłożyć komitetowi powołanemu niniejszym rozporządzeniem wniosek dotyczący

([1]) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

([3]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

([4]) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

([5]) Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do państw członkowskich organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1).

([6]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1).

([7]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

([8]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

([9]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 708/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo (Dz.U. L 168 z 28.6.2007, s. 1).

wykazu unijnego sporządzonego w oparciu o te kryteria. Przedkładając wykaz unijny, Komisja powinna informować ten komitet, w jaki sposób uwzględniła te kryteria. Kryteria te powinny obejmować ocenę ryzyka zgodnie z właściwymi postanowieniami odpowiednich umów Światowej Organizacji Handlu (WTO) w sprawie nakładania ograniczeń w handlu określonymi gatunkami.

(12) Aby uniknąć nieproporcjonalnych lub nadmiernych kosztów dla państw członkowskich i zabezpieczyć wartość dodaną unijnego działania za pomocą niniejszego rozporządzenia, przy proponowaniu wykazu unijnego i wynikających z niego środków Komisja powinna uwzględniać koszty wdrażania ponoszone przez państwa członkowskie, koszty niepodejmowania działań, opłacalność oraz aspekty społeczno-gospodarcze. W tym kontekście, przy wyborze inwazyjnych gatunków obcych, które mają zostać umieszczone w wykazie unijnym, należy – bez narażania na niepowodzenie celów niniejszego rozporządzenia – zwrócić szczególną uwagę na gatunki, które są powszechnie wykorzystywane i przynoszą znaczne korzyści społeczne i gospodarcze w danym państwie członkowskim.

(13) Należy ustanowić wspólne kryteria przeprowadzania ocen ryzyka, aby zapewnić zgodność niniejszych przepisów z postanowieniami odpowiednich porozumień w ramach WTO i spójne stosowanie niniejszego rozporządzenia. W stosownych przypadkach kryteria te powinny opierać się na obowiązujących normach krajowych i międzynarodowych; ponadto kryteria te powinny uwzględniać różne aspekty charakterystyki gatunków, ryzyko i sposoby wprowadzania ich do Unii, niepożądane oddziaływanie tych gatunków na społeczeństwo, gospodarkę i różnorodność biologiczną, potencjalne korzyści z ich stosowania i koszty łagodzenia w stosunku do ich niepożądanego oddziaływania, jak również ocenę potencjalnych kosztów szkód środowiskowych, społecznych i gospodarczych ze wskazaniem ich znaczenia dla Unii, aby dodatkowo uzasadnić podjęcie działań. Aby rozwijać system stopniowo, z wykorzystaniem zdobytych doświadczeń, całość podejścia należy poddać ocenie do dnia 1 czerwca 2021 r.

(14) Niektóre inwazyjne gatunki obce zostały ujęte w załączniku B do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 ([1]), a przywóz tych gatunków do Unii jest zakazany, ponieważ rozpoznano ich inwazyjny charakter, a wprowadzanie ich do Unii ma niepożądane oddziaływanie na gatunki rodzime. Gatunki te to: *Callosciurus erythraeus, Sciurus carolinensis, Oxyura jamaicensis, Lithobates (Rana) catesbeianus, Sciurus niger, Chrysemys picta* oraz *Trachemys scripta elegans*. Aby zapewnić na szczeblu unijnym spójne ramy prawne i jednolite przepisy dotyczące inwazyjnych gatunków obcych, umieszczenie w wykazie unijnym tych inwazyjnych gatunków obcych należy uznać za priorytet przy jego sporządzaniu.

(15) Zapobieganie jest ogólnie bardziej pożądane ze względów środowiskowych oraz bardziej opłacalne niż działanie po fakcie i należy mu nadać priorytet. Należy zatem nadać priorytet umieszczeniu w wykazie inwazyjnych gatunków obcych, które jeszcze nie są obecne w Unii lub są na wczesnym etapie inwazji, jak również inwazyjnych gatunków obcych, które mogą mieć największe niepożądane oddziaływanie. W związku z tym, że nowe inwazyjne gatunki obce mogą być w sposób ciągły wprowadzane do Unii, a te, które już się zadomowiły, rozprzestrzeniają się i zwiększają swój zasięg, wykaz unijny wymaga stałego przeglądu i aktualizacji.

(16) Należy zbadać możliwość współpracy regionalnej między państwami członkowskimi, w których występują te same gatunki niebędące w stanie stworzyć populacji zdolnej do przeżycia na dużym obszarze Unii. W przypadku gdy cele niniejszego rozporządzenia mogą zostać lepiej osiągnięte za pomocą środków na poziomie Unii, gatunki te również mogą zostać włączone do wykazu unijnego.

(17) Cele niniejszego rozporządzenia należy realizować z uwzględnieniem specyficznej sytuacji regionów najbardziej oddalonych, a w szczególności ich oddalenia, wyspiarskiego charakteru oraz wyjątkowości występującej w nich różnorodności biologicznej. Wymogi niniejszego rozporządzenia dotyczące środków ograniczających i zapobiegawczych odnoszących się do inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii powinny być dostosowane do specyfiki regionów najbardziej oddalonych zdefiniowanych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), z uwzględnieniem decyzji Rady Europejskiej 2010/718/UE ([2]) oraz 2012/419/UE ([3]).

(18) Ryzyko i problemy związane z inwazyjnymi gatunkami obcymi stanowią wyzwanie o charakterze transgranicznym, mające wpływ na całą Unię. W związku z tym należy wprowadzić na szczeblu unijnym zakaz zamierzonego lub wynikającego z zaniedbania wprowadzania do Unii, rozmnażania, hodowania, przemieszczania, nabywania, zbywania, stosowania, wymiany, przetrzymywania i uwalniania inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, aby można było zapewnić podjęcie wczesnych i spójnych działań w całej Unii w celu uniknięcia zakłóceń na rynku wewnętrznym i zapobieżenia sytuacjom, w których działania podjęte w jednym państwie członkowskim nie odniosą pożądanego skutku z powodu braku działań w innym państwie członkowskim.

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1).

([2]) Decyzja Rady Europejskiej 2010/718/UE z dnia 29 października 2010 r. w sprawie zmiany wobec Unii Europejskiej statusu wyspy Saint-Barthélemy (Dz.U. L 325 z 9.12.2010, s. 4).

([3]) Decyzja Rady Europejskiej 2012/419/UE z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie zmiany statusu Majotty względem Unii Europejskiej (Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 131).

(19) W celu umożliwienia prowadzenia badań naukowych i działań zapewniających ochronę *ex situ* należy ustanowić szczególne przepisy dotyczące inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, których dotyczyłyby te działania. Działania te należy prowadzić w ośrodkach zamkniętych, gdzie organizmy pozostają w obiektach zamkniętych, z zastosowaniem wszelkich niezbędnych środków w celu uniknięcia ucieczki lub bezprawnego uwolnienia inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii. W dopuszczonych przez Komisję należycie uzasadnionych wyjątkowych przypadkach nadrzędnego interesu publicznego możliwe powinno być stosowane tych przepisów również w odniesieniu do pewnych innych działań, w tym działań handlowych. Przy wdrażaniu tych przepisów należy zwrócić szczególną uwagę na unikanie wszelkiego niepożądanego oddziaływania na chronione gatunki i siedliska, zgodnie z odpowiednim prawem unijnym.

(20) Mogą zdarzyć się przypadki pojawienia się na granicach Unii lub wykrycia na jej terytorium gatunków obcych nieuznawanych dotąd za inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie na terytorium Unii. Dlatego należy umożliwić państwom członkowskim podejmowanie pewnych środków nadzwyczajnych na podstawie dostępnych dowodów naukowych. Takie środki nadzwyczajne umożliwiłyby natychmiastowe podjęcie działań skierowanych przeciwko inwazyjnym gatunkom obcym, które mogą stwarzać ryzyko związane z ich wprowadzeniem, zadomowieniem się i rozprzestrzenianiem w tych krajach, w czasie gdy państwa członkowskie będą oceniać faktyczne zagrożenie, jakie stanowią te gatunki, zgodnie z właściwymi postanowieniami odpowiednich umów WTO, w szczególności w celu doprowadzenia do uznania tych gatunków za inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii. Istnieje potrzeba skojarzenia krajowych środków nadzwyczajnych z możliwością podejmowania środków nadzwyczajnych na szczeblu unijnym, aby zachować zgodność z postanowieniami odpowiednich umów WTO. Ponadto dzięki unijnym środkom nadzwyczajnym Unia zostanie wyposażona w mechanizm szybkiego reagowania w przypadku wystąpienia nowego inwazyjnego gatunku obcego lub bezpośredniego zagrożenia jego wprowadzeniem, zgodnie z zasadą ostrożności.

(21) Duża część inwazyjnych gatunków obcych jest wprowadzana do Unii w sposób niezamierzony. W związku z tym zasadnicze znaczenie ma skuteczniejsza kontrola dróg ich nieumyślnego wprowadzania. Działania w tej dziedzinie należy podejmować stopniowo, zważywszy na stosunkowo niewielkie doświadczenie w tym zakresie. Powinny one obejmować środki dobrowolne, takie jak działania proponowane w wytycznych Międzynarodowej Organizacji Morskiej w sprawie kontroli i zarządzania zanieczyszczeniami biologicznymi statków, oraz środki obowiązkowe. W działaniach tych należy wykorzystać nabyte w Unii i państwach członkowskich doświadczenie w kontrolowaniu niektórych dróg przenoszenia, w tym środki ustanowione w drodze Międzynarodowej konwencji o kontroli i zarządzaniu wodami balastowymi oraz osadami ze statków przyjętej w 2004 r. W związku z tym Komisja powinna podjąć wszelkie stosowne kroki, aby zachęcić państwa członkowskie do ratyfikacji tej konwencji.

(22) Aby stworzyć odpowiednią bazę wiedzy umożliwiającą zajęcie się problemami stwarzanymi przez inwazyjne gatunki obce, ważne jest, by państwa członkowskie rozpoczęły badania i monitoring tych gatunków oraz objęły je nadzorem. Systemy nadzoru zapewniają najwłaściwsze środki wczesnego wykrywania nowych inwazyjnych gatunków obcych i ustalenia rozmieszczenia gatunków już zadomowionych, dlatego systemy te powinny obejmować zarówno badania celowe, jak i ogólne, i należy w nich wykorzystywać zaangażowanie różnych sektorów i zainteresowanych stron, włącznie ze społecznościami regionalnymi i lokalnymi. Systemy nadzoru powinny oznaczać zwracanie ciągłej uwagi na wszelkie nowe inwazyjne gatunki obce pojawiające się w jakimkolwiek miejscu na terytorium Unii oraz mieć na celu przedstawianie realnego i pełnego obrazu na szczeblu Unii. W celu zapewnienia wydajności i gospodarności należy wykorzystać istniejące systemy kontroli celnej, nadzoru i monitoringu ustanowione już prawem Unii, w szczególności te, które zostały określone w dyrektywach 92/43/EWG, 2000/60/WE, 2008/56/WE i 2009/147/WE.

(23) Należy prowadzić kontrole urzędowe dotyczące zwierząt i roślin w celu zapobieżenia zamierzonemu wprowadzaniu inwazyjnych gatunków obcych. Żywe zwierzęta i rośliny powinny przedostawać się do Unii jedynie przez jednostki kontroli granicznej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004 ([1]), dyrektywami Rady 91/496/EGW ([2]) i 97/78/WE ([3]) lub przez miejsca wprowadzenia zgodnie z dyrektywą 2000/29/WE. Aby zapewnić wzrost wydajności i uniknąć tworzenia równoległych systemów kontroli celnej, właściwe organy powinny weryfikować w pierwszej jednostce kontroli granicznej lub miejscu wprowadzenia, czy gatunki te są inwazyjnymi gatunkami obcymi stwarzającymi zagrożenie dla Unii.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

([2]) Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56).

([3]) Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9).

(24) Gdy dojdzie do wprowadzenia inwazyjnych gatunków obcych, środki wczesnego wykrywania i szybkiej eliminacji mają kluczowe znaczenie, by zapobiec ich zadomowieniu i rozprzestrzenianiu się. Najskuteczniejszym i najbardziej opłacalnym sposobem reakcji bywa często jak najszybsze wyeliminowanie populacji, gdy liczba osobników jest jeszcze niewielka. W przypadku gdy eliminacja jest niewykonalna lub jej koszty w dłuższej perspektywie czasowej przewyższają korzyści środowiskowe, społeczne i gospodarcze, należy zastosować izolację i środki kontroli. Działania zaradcze powinny być proporcjonalne do powiązanego oddziaływania na środowisko i uwzględniać warunki biogeograficzne oraz klimatyczne danego państwa członkowskiego.

(25) Podczas prowadzenia działań zaradczych unika się wszelkiego niepożądanego oddziaływania na środowisko oraz na zdrowie ludzkie. Eliminowanie niektórych inwazyjnych obcych gatunków zwierząt i objęcie ich odpowiednim działaniem zaradczym, choć jest konieczne w pewnych przypadkach, może wywoływać u zwierząt ból, dystres, lęk lub inne formy cierpienia, nawet przy zastosowaniu najlepszych dostępnych środków technicznych. Z tego względu państwa członkowskie i podmioty uczestniczące w eliminacji, kontroli lub izolacji inwazyjnych gatunków obcych powinny podejmować niezbędne środki w celu oszczędzenia możliwego do uniknięcia bólu, dystresu i cierpienia zwierząt w trakcie tego procesu, biorąc pod uwagę, w miarę możliwości, najlepsze praktyki w tej dziedzinie, na przykład zasady przewodnie w dziedzinie dobrostanu zwierząt Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt. Należy rozważyć metody nieletalne, a wszelkie podjęte działania powinny minimalizować oddziaływanie na gatunki niedocelowe.

(26) Inwazyjne gatunki obce zasadniczo powodują szkody w ekosystemach i obniżają ich odporność. W związku z tym należy podjąć proporcjonalne środki renaturyzacyjne w celu wzmocnienia odporności ekosystemów na inwazję, naprawienia wyrządzonych szkód i poprawy stanu ochrony gatunków i ich siedlisk zgodnie z dyrektywami 92/43/EWG i 2009/147/WE, stanu ekologicznego śródlądowych wód powierzchniowych, wód przejściowych, przybrzeżnych oraz podziemnych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE i stanu ekologicznego wód morskich zgodnie z dyrektywą 2008/56/WE. Koszty taki środków renaturyzacyjnych należy odzyskać zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci".

(27) Należy wzmacniać współpracę transgraniczną, w szczególności z państwami sąsiadującymi, oraz koordynację działań między państwami członkowskimi, zwłaszcza w tym samym regionie biogeograficznym Unii, aby przyczyniać się do skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.

(28) Podstawą systemu postępowania z inwazyjnymi gatunkami obcymi powinien być scentralizowany system informacyjny porównujący dostępne dane na temat gatunków obcych w Unii i umożliwiający dostęp do informacji dotyczących występowania gatunków, ich rozprzestrzeniania się, ekologii, historii inwazji oraz wszelkich innych informacji niezbędnych do podejmowania decyzji w sprawie polityki i działań zaradczych, jak również umożliwiający wymianę najlepszych praktyk.

(29) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/35/WE [1] ustanowiono ramy dla konsultacji społecznych przy podejmowaniu decyzji dotyczących środowiska. Faktyczny udział w określaniu działań, jakie należy podjąć w zakresie inwazyjnych gatunków obcych, powinien umożliwiać społeczeństwu wyrażanie swoich opinii i obaw, które mogą być istotne dla podejmowanych decyzji, zaś decydentom – uwzględnianie tych opinii i obaw. Powinno to zwiększyć rozliczalność i przejrzystość procesu decyzyjnego, świadomość społeczeństwa w zakresie kwestii środowiskowych i jego poparcie dla podejmowanych decyzji.

(30) Udział społeczności naukowej jest ważny ze względu na zapewnienie odpowiedniej bazy wiedzy, aby rozwiązywać problemy wywoływane przez inwazyjne gatunki obce. Należy ustanowić specjalne forum naukowe w celu doradzania w kwestiach naukowych związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do ustanowienia i aktualizacji wykazu unijnego, w odniesieniu do oceny ryzyka, środków nadzwyczajnych i środków szybkiej eliminacji.

(31) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjmowania i aktualizacji wykazu unijnego, formatu dokumentów służących jako dowód wydania zezwolenia, przyjmowania środków nadzwyczajnych na szczeblu Unii, wymogu dotyczącego stosowania pewnych przepisów w danych państwach członkowskich w przypadku wzmocnionej współpracy regionalnej, decyzji państw członkowskich o niestosowaniu środków eliminacji oraz technicznych formatów sprawozdań przedkładanych Komisji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 [2].

[1] Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(32) Aby uwzględnić najnowszą wiedzę naukową w zakresie środowiska, Komisji należy zgodnie z art. 290 TFUE przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do określania sposobu, w jaki można stwierdzić, że inwazyjne gatunki obce są w stanie tworzyć populacje zdolne do przeżycia i rozprzestrzeniać się, oraz do ustalania wspólnych elementów przy opracowywaniu ocen ryzyka. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(33) Aby zagwarantować przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia, ważne jest, by państwa członkowskie nakładały skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje za naruszenia, biorąc pod uwagę charakter i powagę naruszenia, zasadę odzyskiwania kosztów oraz zasadę „zanieczyszczający płaci".

(34) Poprzez środki podejmowane na mocy niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie mogą nakładać obowiązki na posiadaczy lub użytkowników gatunków obcych, jak również na właścicieli i dzierżawców określonych terenów.

(35) Aby niekomercyjni właściciele zwierząt domowych umieszczonych w wykazie unijnym mogli je zatrzymać do naturalnego końca życia tych zwierząt, konieczne są środki przejściowe, pod warunkiem że zostaną wprowadzone wszystkie środki w celu uniknięcia rozmnażania się lub ucieczki takich zwierząt.

(36) Aby po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia umożliwić wyczerpanie zapasów inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii podmiotom handlowym, które mogą mieć uzasadnione oczekiwania, na przykład tym, które otrzymały zezwolenie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 708/2007, uzasadnione jest przyznanie im dwóch lat na ubój, humanitarną eliminację, sprzedaż lub – w odpowiednich przypadkach – przekazanie osobników ośrodkom prowadzącym badania naukowe lub zapewniającym ochronę *ex situ*.

(37) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapobieganie niekorzystnym skutkom wprowadzania i rozprzestrzeniania się inwazyjnych gatunków obcych w Unii dla różnorodności biologicznej oraz minimalizacja i łagodzenie tych skutków, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(38) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub przyjęcia przepisów dotyczących inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, które będą bardziej rygorystyczne niż przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu oraz stosowania takich przepisów jak określone w niniejszym rozporządzeniu przepisy dotyczące inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii do inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla państwa członkowskiego. Środki te powinny być zgodne z TFUE i należy powiadomić o nich Komisję zgodnie z prawem unijnym,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy mające na celu zapobieganie niepożądanemu oddziaływaniu na różnorodność biologiczną zamierzonego i niezamierzonego wprowadzania i rozprzestrzeniania się inwazyjnych gatunków obcych w Unii oraz minimalizowanie i łagodzenie tego oddziaływania.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich inwazyjnych gatunków obcych.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do:

a) gatunków zmieniających swój naturalny zasięg bez interwencji człowieka w odpowiedzi na zmiany warunków ekologicznych i zmiany klimatu;

b) organizmów zmodyfikowanych genetycznie określonych w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2001/18/WE;

c) patogenów wywołujących choroby zwierząt; na użytek niniejszego rozporządzenia choroba zwierząt oznacza występowanie u zwierząt zakażeń i zarażeń pasożytami spowodowanych przez patogen lub patogeny, które mogą zostać przekazane innym zwierzętom lub ludziom;

d) organizmów szkodliwych wymienionych w załączniku I lub II do dyrektywy 2000/29/WE oraz organizmów szkodliwych, w odniesieniu do których zostały przyjęte środki zgodnie z art. 16 ust. 3 tej dyrektywy;

e) gatunków wymienionych w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 708/2007, jeśli są stosowane w akwakulturze;

f) drobnoustrojów wytwarzanych lub przywożonych w celu wykorzystania w środkach ochrony roślin, które już uzyskały zezwolenie lub są obecnie oceniane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009; lub

g) drobnoustrojów wytwarzanych lub przywożonych w celu wykorzystania w produktach biobójczych, które już uzyskały pozwolenie lub są obecnie oceniane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 528/2012.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „gatunek obcy" oznacza każdego żywego osobnika gatunku, podgatunku lub niższego taksonu zwierząt, roślin, grzybów lub drobnoustrojów wprowadzonego poza jego naturalny zasięg; pojęcie to obejmuje wszelkie części, gamety, nasiona, jaja lub diaspory tych gatunków, jak również hybrydy, odmiany lub rasy zdolne do przeżycia i rozmnażania;

2) „inwazyjny gatunek obcy" oznacza gatunek obcy, którego wprowadzenie lub rozprzestrzenianie się zagraża – jak stwierdzono – bioróżnorodności i powiązanym usługom ekosystemowym lub oddziałuje na nie w niepożądany sposób;

3) „inwazyjny gatunek obcy stwarzający zagrożenie dla Unii" oznacza inwazyjny gatunek obcy, którego niepożądane oddziaływanie uznano za wymagające skoordynowanych działań na szczeblu unijnym zgodnie z art. 4 ust. 3;

4) „inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla państwa członkowskiego" oznacza inwazyjne gatunki obce inne niż inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii, których niepożądane oddziaływanie w wyniku ich uwolnienia i rozprzestrzeniania się, nawet jeśli nie jest w pełni ocenione, zostaje przez dane państwo członkowskie uznane – na podstawie dowodów naukowych – za istotne dla całości lub części jego terytorium oraz za wymagające podjęcia działań na szczeblu tego państwa członkowskiego;

5) „różnorodność biologiczna" oznacza zróżnicowanie organizmów żywych dowolnego pochodzenia, w tym z ekosystemów lądowych, morskich i innych ekosystemów wodnych oraz zespołów ekologicznych, do których należą; to zróżnicowanie obejmuje różnorodność w obrębie gatunku, między gatunkami i między ekosystemami;

6) „usługi ekosystemowe" oznaczają bezpośredni lub pośredni wkład ekosystemów w dobrostan człowieka;

7) „wprowadzenie" oznacza przemieszczenie gatunku poza jego naturalny zasięg na skutek interwencji człowieka;

8) „badania naukowe" oznaczają prace opisowe lub eksperymentalne podejmowane w uregulowanych warunkach w celu uzyskania nowych danych naukowych lub stworzenia nowych wyrobów, w tym wstępne etapy identyfikacji, charakteryzacji i izolacji cech genetycznych inwazyjnych gatunków obcych, poza tymi cechami, które decydują o inwazyjności gatunku, wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla umożliwienia introgresji tych cech do gatunków nieinwazyjnych;

9) „obiekt izolowany" oznacza przetrzymywanie organizmów w obiektach zamkniętych uniemożliwiających ucieczkę lub rozprzestrzenienie się;

10) „ochrona *ex situ*" oznacza ochronę składników różnorodności biologicznej poza ich naturalnymi siedliskami;

11) „drogi przenoszenia" oznaczają szlaki i mechanizmy wprowadzania i rozprzestrzeniania się inwazyjnych gatunków obcych;

12) „wczesne wykrywanie" oznacza potwierdzenie obecności osobnika lub osobników inwazyjnych gatunków obcych w środowisku zanim staną się rozprzestrzenione na szeroką skalę;

13) „eliminacja" oznacza pełne i trwałe usunięcie populacji inwazyjnego gatunku obcego środkami letalnymi lub nieletalnymi;

14) „kontrola populacji" oznacza działanie środkami letalnymi lub nieletalnymi na populację inwazyjnych gatunków obcych – przy jednoczesnym zminimalizowaniu oddziaływania na gatunki niedocelowe i ich siedliska – w celu utrzymania liczby osobników na jak najniższym poziomie, aby w przypadku niemożliwości całkowitego usunięcia danego gatunku zminimalizować jego inwazyjność i niepożądane oddziaływanie na różnorodność biologiczną, powiązane usługi ekosystemowe, na zdrowie człowieka lub na gospodarkę;

15) „izolacja" oznacza działanie, którego celem jest stwarzanie barier minimalizujących ryzyko rozproszenia się i rozprzestrzenienia populacji inwazyjnych gatunków obcych poza opanowany zasięg;

16) „rozprzestrzeniony na szeroką skalę" oznacza inwazyjny gatunek obcy, którego populacja wykroczyła poza etap naturalizacji, w którym populacja samopodtrzymuje się, i rozprzestrzeniła się, by skolonizować dużą część potencjalnego zasięgu, w którym może przeżyć i rozmnażać się;

17) „działanie zaradcze" oznacza każde działanie środkami letalnymi lub nieletalnymi, których celem jest eliminacja, kontrola lub izolacja populacji inwazyjnych gatunków obcych, przy jednoczesnym zminimalizowaniu oddziaływania na gatunki niedocelowe i ich siedliska.

Artykuł 4

Wykaz inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych i w oparciu o kryteria określone w ust. 3 niniejszego artykułu przyjmuje wykaz inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii (zwany dalej „wykazem unijnym"). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2. Projekty aktów wykonawczych zostaną przekazane komitetowi, o którym mowa w art. 27 ust. 1 do dnia 2 stycznia 2016 r.

2. Komisja dokonuje kompleksowego przeglądu wykazu unijnego nie rzadziej niż co sześć lat, a w międzyczasie aktualizuje go zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 1, odpowiednio:

a) dodając nowe inwazyjne gatunki obce;

b) usuwając te gatunki, które nie spełniają już jednego lub kilku z kryteriów określonych w ust. 3.

3. Inwazyjne gatunki obce są dodawane do wykazu unijnego tylko wówczas, gdy spełniają wszystkie poniższe kryteria:

a) w oparciu o dostępne dowody naukowe je za obce na terytorium Unii, z wyjątkiem regionów najbardziej oddalonych;

b) w oparciu o dostępne dowody naukowe uznano, że mogą stworzyć zdolną do przeżycia populację i rozprzestrzenić się w środowisku w obecnych oraz przewidywalnych warunkach zmiany klimatu w jednym regionie biogeograficznym wspólnym dla przynajmniej dwóch państw członkowskich lub w jednym podregionie morskim, z wyłączeniem ich regionów najbardziej oddalonych;

c) dostępne dowody naukowe wskazują na prawdopodobieństwo, że mogą mieć znaczne niepożądane oddziaływanie na różnorodność biologiczną lub powiązane usługi ekosystemowe, a także mogą mieć niepożądane oddziaływanie na zdrowie ludzkie lub na gospodarkę;

d) ocena ryzyka przeprowadzona zgodnie z art. 5 ust. 1 wykazała, że aby zapobiec ich wprowadzeniu, zadomowieniu się lub rozprzestrzenianiu, wymagane są skoordynowane działania na szczeblu unijnym;

e) jest prawdopodobne, że włączenie do wykazu unijnego skutecznie zapobiegnie ich niepożądanemu oddziaływaniu, zminimalizuje je lub je złagodzi.

4. Państwa członkowskie mogą składać do Komisji wnioski o dodanie inwazyjnych gatunków obcych do wykazu unijnego. Wnioski te zawierają wszystkie poniższe elementy:

a) nazwę gatunku;

b) ocenę ryzyka przeprowadzoną zgodnie z art. 5 ust. 1;

c) dowody na to, że zostały spełnione kryteria określone w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Wykaz unijny zawiera w stosownych przypadkach odniesienie do towarów, z którymi dany inwazyjny gatunek obcy jest zazwyczaj powiązany, i ich kody w Nomenklaturze scalonej określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 ([1]), z podaniem kategorii towarów, które podlegają kontrolom urzędowym zgodnie z art. 15 niniejszego rozporządzenia.

6. Przyjmując lub aktualizując wykaz unijny, Komisja stosuje kryteria określone w ust. 3, z należytym uwzględnieniem kosztów wdrażania dla państw członkowskich, kosztów niepodejmowania działań, opłacalności oraz aspektów społeczno-gospodarczych. W wykazie unijnym należy w pierwszej kolejności umieścić inwazyjne gatunki obce, które:

a) nie są jeszcze obecne w Unii lub są na wczesnym etapie inwazji i istnieje największe prawdopodobieństwo, że będą miały znaczne niepożądane oddziaływanie;

b) są już zadomowione w Unii, a ich niepożądane oddziaływanie jest najznaczniejsze.

7. Proponując wykaz unijny, Komisja uzasadnia również, że cele niniejszego rozporządzenia są lepiej osiągane poprzez środki na poziomie Unii.

Artykuł 5

Ocena ryzyka

1. Na użytek art. 4 ocenę ryzyka przeprowadza się w odniesieniu do obecnego i potencjalnego zasięgu inwazyjnego gatunku obcego, z uwzględnieniem następujących elementów:

a) opisu gatunku zawierającego jego tożsamość taksonomiczną oraz jego historię, naturalny i potencjalny zasięg;

b) opisu wzorców i dynamiki jego rozmnażania i rozprzestrzeniania się, włącznie z oceną, czy istnieją ku temu odpowiednie warunki środowiskowe;

c) opisu potencjalnych dróg wprowadzania i rozprzestrzeniania, zamierzonego i niezamierzonego, obejmujących – w stosownych przypadkach – towary, z którymi dany gatunek jest zazwyczaj powiązany;

d) szczegółowej oceny ryzyka wprowadzenia, zadomowienia się i rozprzestrzenienia w odpowiednich regionach biogeograficznych w obecnych warunkach i w przewidywalnych warunkach zmiany klimatu;

e) opisu obecnego rozmieszczenia gatunku, zawierającego informacje, czy gatunek ten występuje już w Unii lub w krajach sąsiadujących, oraz prognozy jego prawdopodobnego rozmieszczenia w przyszłości;

f) opisu niepożądanego oddziaływania na różnorodność biologiczną i powiązane usługi ekosystemowe, włącznie z oddziaływaniem na gatunki rodzime, tereny chronione, siedliska zagrożone, jak również na zdrowie ludzkie, bezpieczeństwo i na gospodarkę; częścią opisu jest ocena potencjalnego przyszłego oddziaływania z uwzględnieniem dostępnej wiedzy naukowej;

g) oceny potencjalnych kosztów szkód;

h) opisu znanych sposobów wykorzystywania danego gatunku i płynących z nich korzyści społecznych i gospodarczych.

2. Proponując gatunki do umieszczenia w wykazie inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, Komisja przeprowadza ocenę ryzyka, o której mowa w ust. 1.

W przypadku gdy państwo członkowskie przedkłada wniosek o umieszczenie gatunku w wykazie unijnym, jest ono odpowiedzialne za przeprowadzenie oceny ryzyka, o której mowa w ust. 1. W razie konieczności Komisja może wspomagać państwa członkowskie w opracowywaniu takich ocen ryzyka, w zakresie, w jakim ma to związek z ich wymiarem europejskim.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 29 aktów delegowanych, aby dodatkowo określić rodzaj dowodów dopuszczalnych na użytek art. 4 ust. 3 lit. b), i przedstawia szczegółowy opis stosowania ust. 1 lit. a)–h) niniejszego artykułu. Szczegółowy opis zawiera metody, które mają być stosowane przy ocenie ryzyka, z uwzględnieniem odnośnych norm krajowych i międzynarodowych oraz potrzeby nadania priorytetu działaniom skierowanym przeciwko inwazyjnym gatunkom obcym mającym lub mogącym mieć znaczne niepożądane oddziaływanie na różnorodność biologiczną lub powiązane usługi ekosystemowe, jak również na zdrowie ludzkie lub na gospodarkę, gdy takie niepożądane oddziaływanie uznaje się za czynnik obciążający. Szczególnie istotne jest, by Komisja kierowała się swoją zwykłą praktyką i przed przyjęciem tych aktów delegowanych przeprowadzała konsultacje z ekspertami, w tym z ekspertami z państw członkowskich.

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

Artykuł 6

Przepisy dotyczące regionów najbardziej oddalonych

1. Inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii nie podlegają postanowieniom art. 7 ani art. 13–20 w regionach najbardziej oddalonych.

2. Do dnia 2 stycznia 2017 r. każde państwo członkowskie posiadające regiony najbardziej oddalone w porozumieniu z tymi regionami przyjmuje wykaz inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla każdego z tych regionów.

3. W odniesieniu do inwazyjnych gatunków obcych umieszczonych w wykazach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą w granicach odpowiednich regionów najbardziej oddalonych stosować w odpowiednich przypadkach środki określone w art. 7–9, 13–17, 19 i 20. Środki te są zgodne z TFUE i powiadamia się o nich Komisję zgodnie z prawem unijnym.

4. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wykazach, o których mowa w ust. 2, i ich aktualizacjach.

ROZDZIAŁ II

ZAPOBIEGANIE

Artykuł 7

Ograniczenia

1. Inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii podlegają zakazowi następujących zamierzonych działań:

a) wprowadzania na terytorium Unii, w tym przemieszczania tranzytem pod nadzorem celnym;

b) przetrzymywania, w tym w obiekcie izolowanym;

c) hodowania, w tym w obiekcie izolowanym;

d) przywożenia do Unii, wywożenia z Unii lub przemieszczania w granicach Unii z wyjątkiem transportu gatunków do obiektów w związku z ich eliminacją;

e) wprowadzania do obrotu;

f) wykorzystywania lub wymieniania;

g) zezwalania na ich rozmnażanie, hodowlę lub uprawę, w tym w obiekcie izolowanym; lub

h) uwalniania do środowiska.

2. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapobieżenia niezamierzonemu wprowadzaniu lub rozprzestrzenianiu, w tym, w odpowiednich przypadkach, w wyniku poważnego zaniedbania, inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii.

Artykuł 8

Zezwolenia

1. W drodze odstępstwa od ograniczeń określonych w art. 7 ust. 1 lit. a), b), c), d), f) i g) i z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu państwa członkowskie ustanawiają system zezwoleń umożliwiający ośrodkom prowadzenie badań naukowych lub ochrony *ex situ* w odniesieniu do inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii. W przypadku gdy stosowanie produktów pochodzących od inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii jest nieuniknione ze względu na postępy w dziedzinie zdrowia ludzkiego, państwa członkowskie mogą również włączyć do swoich systemów zezwoleń produkcję do celów naukowych oraz późniejsze zastosowanie do celów medycznych.

2. Państwa członkowskie upoważniają właściwe organy do wydawania zezwoleń, o których mowa w ust. 1, na działania prowadzone w obiekcie izolowanym, które spełniają wszystkie poniższe warunki:

a) inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii są przetrzymywane i badane w obiektach izolowanych zgodnie z ust. 3;

b) działalność ta jest prowadzona przez odpowiednio wykwalifikowany personel zgodnie z wytycznymi właściwych organów;

c) przemieszczanie do i z obiektu izolowanego jest dozwolone zgodnie z zezwoleniem i przeprowadzane w warunkach wykluczających ucieczkę inwazyjnych gatunków obcych, jak określono w zezwoleniu;

d) w przypadku inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, które są zwierzętami, oznacza się je lub w stosownych przypadkach w inny skuteczny sposób identyfikuje, wykorzystując metody niepowodujące możliwego do uniknięcia bólu, dystresu lub cierpienia;

e) ryzyko ucieczki, rozprzestrzenienia się lub usunięcia jest skutecznie kontrolowane, z uwzględnieniem tożsamości, biologii i sposobów rozpraszania się danego gatunku, przewidzianego działania i obiektu izolowanego, interakcji ze środowiskiem oraz innych odpowiednich czynników;

f) wnioskodawca przewidział system ciągłego nadzoru i sporządził plan awaryjny na wypadek ewentualnej ucieczki lub rozprzestrzenienia się osobników, włącznie z planem ich eliminacji. Plan awaryjny jest zatwierdzany przez odpowiedni właściwy organ. W przypadku ucieczki lub rozprzestrzenienia się niezwłocznie zostaje wdrożony plan awaryjny, a zezwolenie może zostać cofnięte, tymczasowo lub na stałe.

Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jest ograniczone do liczby inwazyjnych gatunków obcych i osobników, która nie przekracza możliwości danego obiektu izolowanego. Zezwolenie zawiera ograniczenia niezbędne do zmniejszenia ryzyka ucieczki lub rozprzestrzenienia się danego gatunku. Zezwolenie stale towarzyszy inwazyjnemu gatunkowi obcemu, którego dotyczy, podczas przetrzymywania, wwożenia na teren Unii i przemieszczania tego gatunku na jej terytorium.

3. Osobniki uznaje się za przetrzymywane w obiekcie izolowanym, jeśli spełniono następujące warunki:

a) znajdują się one w fizycznym odosobnieniu i nie mogą uciec ani rozprzestrzenić się, ani zostać usunięte przez osoby nieupoważnione z obiektów, w których są przetrzymywane;

b) aby zagwarantować, że żadne osobniki ani części mogące się rozmnażać nie będą mogły uciec, rozprzestrzenić się ani zostać usunięte przez osoby nieupoważnione, sporządza się protokoły dotyczące sprzątania, postępowania z odpadami oraz prac konserwacyjnych;

c) usunięcie osobników z obiektów, unieszkodliwianie, niszczenie lub humanitarną eliminację prowadzi się w taki sposób, by wykluczyć ich rozprzestrzenienie się lub rozmnażanie poza tymi obiektami.

4. Składając wniosek o zezwolenie, wnioskodawca dostarcza wszystkie niezbędne dowody, aby umożliwić właściwemu organowi ocenę, czy zostały spełnione warunki określone w ust. 2 i 3.

5. Państwa członkowskie upoważniają właściwe organy do cofnięcia zezwolenia w dowolnym momencie, tymczasowo lub na stałe, jeśli wystąpią nieprzewidziane zdarzenia o niepożądanym oddziaływaniu na różnorodność biologiczną lub na powiązane usługi ekosystemowe. Każde cofnięcie zezwolenia musi być uzasadnione naukowo, a w przypadkach gdy dotychczasowe informacje naukowe są niewystarczające – opierać się na zasadzie ostrożności i należycie uwzględniać krajowe przepisy administracyjne.

6. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa format dokumentu służącego za dowód udzielenia zezwolenia przez właściwe organy państwa członkowskiego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2. Państwa członkowskie wykorzystują ten format do celów dokumentu towarzyszącego zezwoleniu.

7. Dla wszystkich zezwoleń wydanych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie bezzwłocznie udostępniają publicznie w internecie co najmniej następujące informacje:

a) nazwy naukowe i zwyczajowe inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, dla których zostało udzielone zezwolenie;

b) liczbę lub ilość osobników objętych zezwoleniem;

c) cel, w jakim udzielono zezwolenie; oraz

d) kody Nomenklatury scalonej określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87.

8. Państwa członkowskie zapewniają, by ich właściwe organy przeprowadzały inspekcje w celu zapewnienia przestrzegania przez ośrodki warunków określonych w udzielonych im zezwoleniach.

Artykuł 9

Upoważnienia

1. W wyjątkowych przypadkach, z uwagi na nadrzędny interes publiczny, w tym względy społeczne lub gospodarcze, państwa członkowskie, pod warunkiem uzyskania upoważnienia Komisji zgodnie z procedurą określoną w niniejszym artykule i na warunkach określonych w art. 8 ust. 2 i 3, mogą wydawać ośrodkom zezwolenia na prowadzenie działań innych niż określone w art. 8 ust. 1.

2. Komisja ustanawia i prowadzi elektroniczny system udzielania upoważnień i w terminie 60 dni od otrzymania wniosków o upoważnienia podejmuje decyzje w ich sprawie.

3. Wnioski o upoważnienia są przedkładane przez państwa członkowskie przy wykorzystaniu systemu, o którym mowa w ust. 2.

4. Wniosek o upoważnienie zawiera następujące elementy:

a) dane ośrodka lub grupy ośrodków, w tym ich nazwę i adres;

b) nazwy naukowe i zwyczajowe inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, których dotyczy wniosek o upoważnienie;

c) kody Nomenklatury scalonej określone w rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87;

d) liczbę lub ilość osobników objętych zezwoleniem;

e) powody uzasadniające potrzebę udzielenia przedmiotowego upoważnienia;

f) szczegółowy opis środków przewidywanych w celu zapewnienia, by nie były możliwe ucieczka ani rozprzestrzenienie się z pomieszczeń obiektu izolacji, w którym dany inwazyjny gatunek obcy stwarzający zagrożenie dla Unii ma być przetrzymywany i poddawany działaniom, jak również środki mające zapewnić, że jakiekolwiek przemieszczanie tego gatunku, które może być konieczne, będzie przeprowadzane w warunkach wykluczających ucieczkę;

g) ocenę ryzyka ucieczki inwazyjnego gatunku obcego stwarzającego zagrożenie dla Unii, którego dotyczy wniosek o upoważnienie, uzupełnioną opisem środków ograniczania ryzyka, które mają zostać wprowadzone;

h) opis planowanego systemu nadzoru i planu awaryjnego sporządzonego na wypadek ewentualnej ucieczki lub rozprzestrzenienia się, w tym w razie konieczności plan eliminacji;

i) opis odpowiednich przepisów krajowych mających zastosowanie do tych ośrodków.

5. O upoważnieniach wydanych przez Komisję powiadamia się właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego. Upoważnienie dotyczy określonego ośrodka niezależnie od procedury występowania o upoważnienie zastosowanej zgodnie z ust. 4 lit. a) oraz zawiera informacje, o których mowa w ust. 4, i informację o czasie jego obowiązywania. Upoważnienie zawiera również postanowienia dotyczące dostarczania do ośrodka dodatkowych lub zastępczych osobników gatunku na potrzeby działań, w odniesieniu do których wnioskuje się o upoważnienie.

6. W następstwie udzielenia upoważnienia przez Komisję właściwe organy mogą wydać zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z art. 8 ust. 4–8. W zezwoleniu zawierane są wszelkie postanowienia określone w wydanym przez Komisję upoważnieniu.

7. Komisja odrzuca wniosek o udzielenie upoważnienia, jeśli nie są spełnione odpowiednie obowiązki określone w niniejszym rozporządzeniu.

8. Komisja jak najszybciej informuje zainteresowane państwo członkowskie o wszelkich wnioskach o upoważnienie odrzuconych na podstawie ust. 7, podając przyczyny odrzucenia.

Artykuł 10

Środki nadzwyczajne

1. W przypadku gdy państwo członkowskie posiada dowód obecności lub bezpośredniego zagrożenia wprowadzeniem na jego terytorium inwazyjnego gatunku obcego, który nie znajduje się w wykazie unijnym, lecz – jak stwierdziły właściwe organy na podstawie wstępnych dowodów naukowych – prawdopodobnie spełnia kryteria ustanowione w art. 4 ust. 3, państwo to może niezwłocznie podjąć środki nadzwyczajne polegające na wprowadzeniu któregokolwiek z ograniczeń określonych w art. 7 ust. 1.

2. Państwo członkowskie wprowadzające na swoim terytorium środki nadzwyczajne obejmujące zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. a), d) lub e) niezwłocznie powiadamia Komisję i wszystkie pozostałe państwa członkowskie o podjętych środkach i uzasadniających je dowodach.

3. Dane państwo członkowskie przeprowadza niezwłocznie, a w każdym razie w ciągu 24 miesięcy od przyjęcia decyzji o wprowadzeniu środków nadzwyczajnych, ocenę ryzyka zgodnie z art. 5 dla inwazyjnych gatunków obcych objętych środkami nadzwyczajnymi, uwzględniając dostępne informacje techniczne i naukowe, w celu umieszczenia tych gatunków w wykazie unijnym.

4. W przypadku gdy Komisja otrzyma powiadomienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub posiada inny dowód obecności lub bezpośredniego zagrożenia wprowadzeniem na terytorium Unii inwazyjnego gatunku obcego, który nie znajduje się w wykazie unijnym, lecz prawdopodobnie spełnia kryteria określone w art. 4 ust. 3, w drodze aktów wykonawczych stwierdza ona na podstawie wstępnych dowodów naukowych, czy istnieje prawdopodobieństwo, iż taki gatunek spełni te kryteria, oraz przyjmuje środki nadzwyczajne dla Unii polegające na wprowadzeniu na czas określony któregokolwiek z ograniczeń określonych w art. 7 ust. 1 w odniesieniu do zagrożeń stwarzanych przez ten gatunek, jeżeli stwierdzi, iż istnieje prawdopodobieństwo spełnienia kryteriów określonych w art. 4 ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

5. W przypadku przyjęcia przez Komisję aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 4, państwa członkowskie odpowiednio uchylają lub zmieniają wprowadzone przez siebie środki nadzwyczajne.

6. Państwa członkowskie zmieniają lub uchylają swoje środki nadzwyczajne również w przypadku, gdy Komisja umieści dany inwazyjny gatunek obcy w wykazie unijnym.

7. Jeżeli na podstawie oceny ryzyka przeprowadzonej zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu Komisja nie umieści inwazyjnego gatunku obcego w wykazie unijnym, państwa członkowskie uchylają swoje środki nadzwyczajne podjęte zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i mogą zgodnie z art. 12 ust. 1 umieścić te gatunki w krajowym wykazie inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla państwa członkowskiego, a także rozważyć wzmocnienie współpracy regionalnej zgodnie z art. 11.

Artykuł 11

Inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla regionu oraz gatunki rodzime w Unii

1. Państwa członkowskie mogą zidentyfikować na podstawie swoich krajowych wykazów inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla państwa członkowskiego utworzonych zgodnie z art. 12 gatunki rodzime lub nierodzime w Unii, które wymagają wzmocnionej współpracy regionalnej.

2. Na wniosek zainteresowanych państw członkowskich Komisja działa na rzecz ułatwienia współpracy i koordynacji między tymi państwami członkowskimi zgodnie z art. 22 ust. 1. W razie konieczności – w oparciu o oddziaływanie pewnych inwazyjnych gatunków obcych na różnorodność biologiczną oraz powiązane usługi ekosystemowe, jak również na zdrowie ludzkie i gospodarkę oraz z zastrzeżeniem pełnego uzasadnienia na podstawie przeprowadzonej przez wnioskujące państwa członkowskie wszechstronnej analizy motywów wzmocnionej współpracy regionalnej – Komisja może w drodze aktów wykonawczych wprowadzić wymóg, by zainteresowane państwa członkowskie stosowały na swoim terytorium lub jego części odpowiednio art. 13, 14 i 16, art. 17 niezależnie od art. 18 oraz aby stosowały art. 19 i 20. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

3. Inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla regionu, które są gatunkami rodzimymi w danym państwie członkowskim, nie podlegają przepisom art. 13, 14, 16, 17, 19, 20 i 24 na terytorium tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie, w których gatunki te są rodzime, współpracują z zainteresowanymi państwami członkowskimi w zakresie oceny dróg przenoszenia zgodnie z art. 13 oraz – w porozumieniu z tymi innymi państwami członkowskimi – mogą, stosując procedurę określoną w art. 22 ust. 1, przyjmować odpowiednie środki w celu uniknięcia dalszego rozprzestrzeniania się tych gatunków.

Artykuł 12

Inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla państwa członkowskiego

1. Państwa członkowskie mogą ustanowić krajowe wykazy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla państwa członkowskiego. W odniesieniu do tych inwazyjnych gatunków obcych państwa członkowskie mogą w odpowiednich przypadkach stosować na swoim terytorium środki takie jak przewidziano w art. 7, 8, 13–17, 19 i 20. Środki te są zgodne z TFUE i powiadamia się o nich Komisję zgodnie z prawem unijnym.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o gatunkach, które uważają za inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla państwa członkowskiego, oraz o środkach zastosowanych zgodnie z ust. 1.

Artykuł 13

Plany działania dotyczące dróg przenoszenia inwazyjnych gatunków obcych

1. Państwa członkowskie w terminie 18 miesięcy od przyjęcia wykazu unijnego przeprowadzają wszechstronną analizę dróg niezamierzonego wprowadzania lub rozprzestrzeniania się tych inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, przynajmniej na swoim terytorium, jak również w swoich wodach morskich określonych w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/56/WE, oraz identyfikują te drogi przenoszenia, które wymagają działań priorytetowych („priorytetowe drogi przenoszenia") ze względu na liczebność gatunków lub szkody, które mogłyby wyrządzić te gatunki w wypadku przedostania się nimi do Unii.

2. W terminie trzech lat od przyjęcia wykazu unijnego każde państwo członkowskie ustanawia i wdraża jeden plan działania lub zestaw planów działania w celu rozwiązania kwestii priorytetowych dróg przenoszenia, które zidentyfikowało zgodnie z ust. 1. Plany działania obejmują harmonogramy działań i opis środków, które należy przyjąć, oraz – w stosownych przypadkach – dobrowolne działania i kodeksy dobrych praktyk, mające na celu rozwiązanie kwestii priorytetowych dróg przenoszenia oraz zapobieganie niezamierzonemu wprowadzaniu inwazyjnych gatunków obcych na terytorium Unii i rozprzestrzenianiu się tych gatunków w jej granicach.

3. Państwa członkowskie zapewniają koordynację działań, mając na celu ustanowienie jednego planu działania lub zestawu planów działania skoordynowanych na odpowiednim szczeblu regionalnym zgodnie przepisami art. 22 ust. 1. W przypadku gdy takie regionalne plany działania nie zostały ustanowione, państwa członkowskie ustanawiają i wdrażają plany działania obejmujące ich terytorium, w największym możliwym stopniu skoordynowane na odpowiednim szczeblu regionalnym.

4. Plany działania, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, obejmują w szczególności środki oparte na analizie kosztów i korzyści, w celu:

a) podnoszenia świadomości;

b) zminimalizowania zanieczyszczenia towarów, dóbr, pojazdów i sprzętu przez osobniki inwazyjnych gatunków obcych, w tym środki dotyczące rozwiązania kwestii zawlekania inwazyjnych gatunków obcych z państw trzecich;

c) zapewnienia odpowiednich kontroli na granicach Unii, poza kontrolami urzędowymi prowadzonymi zgodnie z art. 15.

5. Plany działania ustanowione zgodnie z ust. 2 zostają niezwłocznie przekazane Komisji. Państwa członkowskie przeprowadzają przegląd planów działania i ponownie przekazują je Komisji przynajmniej co sześć lat.

ROZDZIAŁ III

WCZESNE WYKRYWANIE I SZYBKA ELIMINACJA

Artykuł 14

System nadzoru

1. W terminie 18 miesięcy od przyjęcia wykazu unijnego państwa członkowskie ustanawiają system nadzoru obejmujący inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii lub włączają go do swojego istniejącego systemu, w którym gromadzą i rejestrują dane dotyczące występowania w środowisku inwazyjnych gatunków obcych za pomocą prowadzenia badań, monitorowania lub innych procedur w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się inwazyjnych gatunków obcych do lub w obrębie Unii.

2. System nadzoru, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu:

a) obejmuje swoim zasięgiem terytorium, w tym morskie wody terytorialne, państw członkowskich w celu stwierdzenia obecności i ustalenia rozmieszczenia nowych oraz już zadomowionych inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii;

b) jest wystarczająco dynamiczny, aby szybko wykryć pojawienie się w środowisku danego terytorium państwa członkowskiego lub jego części inwazyjnego gatunku obcego stwarzającego zagrożenie dla Unii, o którego obecności wcześniej nie wiedziano;

c) opiera się na stosownych przepisach dotyczących oceny i monitorowania ustanowionych na mocy prawa unijnego lub postanowieniach umów międzynarodowych w tym zakresie, jest z nimi zgodny i unika ich powielania, a także wykorzystuje informacje dostarczane przez istniejące systemy nadzoru i monitorowania określone w art. 11 dyrektywy 92/43/EWG, w art. 8 dyrektywy 2000/60/WE i w art. 11 dyrektywy 2008/56/WE;

d) na ile to możliwe, uwzględnia odpowiednie oddziaływanie i cechy transgraniczne.

Artykuł 15

Kontrole urzędowe

1. Do dnia 2 stycznia 2016 r. państwa członkowskie utworzą w pełni funkcjonujące struktury prowadzenia kontroli urzędowych niezbędnych do zapobiegania zamierzonemu wprowadzaniu do Unii inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii. Te kontrole urzędowe dotyczą kategorii towarów objętych kodami Nomenklatury scalonej, do których odniesienie znajduje się w wykazie unijnym, zgodnie z art. 4 ust. 5.

2. Właściwe organy przeprowadzają odpowiednie, oparte na analizie ryzyka kontrole towarów wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, weryfikując czy:

a) nie znajdują się one w wykazie unijnym; lub

b) są objęte ważnym zezwoleniem, o którym mowa w art. 8.

3. Kontrole, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, polegające na weryfikacji dokumentów, tożsamości oraz w razie konieczności kontrolach fizycznych, odbywają się w momencie, gdy towary, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są przywożone do Unii. W przypadku gdy prawo Unii dotyczące kontroli urzędowych przewiduje już konkretne kontrole urzędowe w jednostkach kontroli granicznej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 oraz dyrektywami 91/496/EWG i 97/78/WE lub w miejscach wprowadzenia zgodnie z dyrektywą 2000/29/WE w odniesieniu do kategorii towarów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie przekazują odpowiedzialność za przeprowadzanie kontroli, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, właściwym organom odpowiedzialnym za te kontrole zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 lub art. 2 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2000/29/WE.

4. Postępowanie w wolnych obszarach celnych lub składach wolnocłowych i obejmowanie towarów, o których mowa w ust. 1, celnymi procedurami: dopuszczenia do swobodnego obrotu, tranzytu, składowania celnego, uszlachetniania czynnego, przetwarzania pod kontrolą celną oraz odprawy czasowej podlegają zgłoszeniu władzom celnym:

a) odpowiedniego dokumentu wejścia należycie wypełnionego przez właściwe organy, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, stwierdzającego, że spełnione są warunki, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadkach gdy kontrole zostały przeprowadzone w jednostkach kontroli granicznej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 oraz dyrektywami 91/496/EWG i 97/78/WE lub w miejscach wprowadzenia, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. j) dyrektywy 2000/29/WE. Należy przeprowadzić wskazaną w tym dokumencie procedurę celną; lub

b) w przypadku gdy zgodnie z prawem unijnym towary nie podlegają kontrolom urzędowym, inne dokumenty potwierdzające, że kontrole zostały przeprowadzone z zadowalającymi wynikami oraz stosowny dokument wejścia.

Dokumenty te mogą być również przedkładane elektronicznie.

5. Jeśli w wyniku kontroli stwierdzone zostanie naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia:

a) organy celne zawieszają przeprowadzanie procedury celnej lub zatrzymują towary;

b) właściwe organy, o których mowa w ust. 3, zatrzymują towary.

Zatrzymane towary zostają powierzone właściwemu organowi odpowiedzialnemu za stosowanie niniejszego rozporządzenia. Organ ten postępuje zgodnie z prawodawstwem krajowym. Państwa członkowskie mogą delegować konkretne funkcje na inne organy.

6. Koszty poniesione do czasu zakończenia weryfikacji oraz koszty wynikające z braku zgodności obciążają tę osobę fizyczną lub prawną w Unii, która wprowadziła przedmiotowe towary do Unii, o ile zainteresowane państwo członkowskie nie stwierdzi inaczej.

7. Państwa członkowskie wprowadzają procedury zapewniające wymianę stosownych informacji oraz sprawną i skuteczną koordynację i współpracę pomiędzy wszystkimi zaangażowanymi organami do celów prowadzenia weryfikacji, o których mowa w ust. 2.

8. W oparciu o najlepsze praktyki Komisja wraz z wszystkimi państwami członkowskimi opracowuje wytyczne i programy szkoleniowe, by ułatwiać identyfikację i wykrywanie inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii oraz przeprowadzanie sprawnych i skutecznych kontroli.

9. W przypadku gdy zgodnie z art. 8 zostały wydane zezwolenia, w zgłoszeniu celnym lub stosownych powiadomieniach dla jednostki kontroli granicznej umieszcza się odniesienie do ważnego zezwolenia obejmującego zgłaszane towary.

Artykuł 16

Powiadomienia o wczesnym wykryciu

1. Państwa członkowskie wykorzystują system nadzoru ustanowiony zgodnie z art. 14 i informacje zebrane podczas kontroli urzędowych przewidzianych w art. 15 w celu potwierdzenia wczesnego wykrycia wprowadzenia lub obecności inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję na piśmie o wczesnym wykryciu wprowadzenia lub obecności inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii i informują o tym pozostałe państwa członkowskie; dotyczy to w szczególności:

a) pojawienia się na ich terytorium lub jego części gatunku umieszczonego w wykazie unijnym, o którego obecności na ich terytorium lub jego części wcześniej nie wiedziano;

b) ponownego pojawienia się na ich terytorium lub jego części gatunku umieszczonego w wykazie unijnym po zgłoszeniu, że gatunek ten został wyeliminowany.

Artykuł 17

Szybka eliminacja na wczesnym etapie inwazji

1. Po wczesnym wykryciu gatunku, w ciągu trzech miesięcy od przesłania stosownego powiadomienia, o którym mowa w art. 16, państwa członkowskie stosują środki eliminacji, o których powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

2. Stosując środki eliminacji danego gatunku, państwa członkowskie zapewniają skuteczność stosowanych metod w doprowadzeniu do pełnego i trwałego usunięcia populacji danego inwazyjnego gatunku obcego, z należytym uwzględnieniem zdrowia ludzkiego i środowiska, zwłaszcza w odniesieniu do gatunków niedocelowych i ich siedlisk, a także przy zapewnieniu, że zwierzętom oszczędzi się wszelkiego możliwego do uniknięcia bólu, dystresu lub cierpienia.

3. Państwa członkowskie monitorują skuteczność eliminacji. Państwa członkowskie mogą w tym celu stosować system nadzoru określony w art. 14. W ramach monitorowania ocenia się również w stosownych przypadkach oddziaływanie na gatunki niedocelowe.

4. Państwa członkowskie informują Komisję o skuteczności podjętych środków oraz powiadamiają ją o eliminacji populacji inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii. Informacje te przekazują również innym państwom członkowskim.

Artykuł 18

Odstępstwa od obowiązku szybkiej eliminacji

1. Państwo członkowskie w oparciu o mocne dowody naukowe może w terminie dwóch miesięcy od wykrycia inwazyjnego gatunku obcego, o czym mowa w art. 16, zdecydować o niestosowaniu środków eliminacji, jeśli spełniony jest przynajmniej jeden z następujących warunków:

a) wykazano, że eliminacja jest niewykonalna od strony technicznej, ponieważ dostępnych metod eliminacji nie można zastosować w środowisku, w którym zadomowił się dany inwazyjny gatunek obcy;

b) w analizie kosztów i korzyści na podstawie dostępnych danych wykazano z dostateczną pewnością, że w dłuższej perspektywie czasowej koszty będą wyjątkowo wysokie i nieproporcjonalne do korzyści z eliminacji gatunku;

c) metody eliminacji są niedostępne lub są dostępne, lecz mają bardzo poważne niepożądane oddziaływanie na zdrowie ludzkie, na środowisko lub inne gatunki.

Zainteresowane państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia na piśmie Komisję o swojej decyzji. Do powiadomienia załącza się wszystkie dowody, o których mowa w lit. a), b) i c) akapitu pierwszego.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych odrzucić decyzję, o której została powiadomiona zgodnie z ust. 1 akapit drugi, jeżeli nie zostały spełnione określone w nim warunki.

3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2. Projekt aktów wykonawczych jest przekazywany komitetowi, o którym mowa w art. 27 ust. 1, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia ze strony państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie środków izolacji w celu uniknięcia dalszego rozprzestrzeniania się danego inwazyjnego gatunku obcego do innych państw członkowskich, w przypadku gdy – zgodnie z ust. 1 – nie są stosowane środki eliminacji.

5. Jeżeli Komisja odrzuci decyzję, o której poinformowano zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, dane państwo członkowskie niezwłocznie stosuje środki eliminacji, o których mowa w art. 17.

6. Jeżeli Komisja nie odrzuci decyzji, o której poinformowano zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, dany inwazyjny gatunek obcy podlega środkom zaradczym, o których mowa w art. 19.

ROZDZIAŁ IV

ŚRODKI ZARADCZE WOBEC INWAZYJNYCH GATUNKÓW OBCYCH ROZPRZESTRZENIONYCH NA SZEROKĄ SKALĘ

Artykuł 19

Środki zaradcze

1. W terminie 18 miesięcy od umieszczenia inwazyjnego gatunku obcego w wykazie unijnym państwa członkowskie wprowadzają skuteczne środki zaradcze wobec tych inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii, które – w opinii tych państw członkowskich – rozprzestrzeniły się na szeroką skalę na ich terytoriach, aby zminimalizować ich oddziaływanie na różnorodność biologiczną, powiązane usługi ekosystemowe oraz, w stosownych przypadkach, na zdrowie ludzkie lub na gospodarkę.

Te środki zaradcze są proporcjonalne do oddziaływania na środowisko i dostosowane do warunków państw członkowskich, opierają się na analizie kosztów i korzyści oraz zawierają, w zakresie, w jakim jest to wykonalne, środki renaturyzacyjne, o których mowa w art. 20. Nadaje im się priorytet w oparciu o ocenę ryzyka i ich opłacalność.

2. Środki zaradcze obejmują letalne lub nieletalne działania fizyczne, chemiczne lub biologiczne, których celem jest eliminacja, kontrola lub izolacja populacji inwazyjnego gatunku obcego. W stosownych przypadkach środki zaradcze obejmują działania stosowane wobec ekosystemu przyjmującego w celu zwiększenia jego odporności na bieżące i przyszłe inwazje. Handlowe wykorzystywanie zadomowionych już gatunków obcych może być dozwolone czasowo w ramach środków zaradczych, które mają na celu ich eliminację, kontrolę lub izolację populacji, na podstawie ścisłego uzasadnienia i pod warunkiem, że wdrożone zostały wszystkie odpowiednie środki kontroli, aby uniknąć wszelkiego dalszego rozprzestrzeniania się.

3. Przy stosowaniu środków zaradczych oraz wyborze stosowanych metod państwa członkowskie uwzględniają w należytym stopniu zdrowie ludzkie oraz środowisko, zwłaszcza w odniesieniu do gatunków niedocelowych i ich siedlisk, oraz – jeśli gatunkami docelowymi są zwierzęta – zapewniają oszczędzenie im wszelkiego możliwego do uniknięcia bólu, dystresu lub cierpienia, bez narażania na niepowodzenie skuteczności środków zaradczych.

4. System nadzoru przewidziany w art. 14 projektuje się i stosuje w celu monitorowania skuteczności środków eliminacji, kontroli lub izolacji populacji w minimalizowaniu oddziaływania na różnorodność biologiczną, powiązane usługi ekosystemowe oraz – stosownych przypadkach – zdrowie ludzkie lub gospodarkę. W ramach monitorowania ocenia się również w stosownych przypadkach oddziaływanie na gatunki niedocelowe.

5. W przypadku poważnego ryzyka, że inwazyjny gatunek obcy stwarzający zagrożenie dla Unii rozprzestrzeni się na inne państwo członkowskie, państwa członkowskie, w których występuje ten gatunek, natychmiast powiadamiają o tym inne państwa członkowskie i Komisję. W stosownych przypadkach zainteresowane państwa członkowskie wprowadzają wspólnie uzgodnione środki zaradcze. W przypadku gdy rozprzestrzenienie się gatunku może dotknąć także państwa trzecie, dane państwo członkowskie podejmuje się poinformowania odnośnych państw trzecich.

Artykuł 20

Renaturyzacja uszkodzonych ekosystemów

1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki renaturyzacyjne, aby wesprzeć rewitalizację ekosystemów, które zostały zdegradowane, uszkodzone lub zniszczone przez inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla Unii, chyba że w analizie kosztów i korzyści na podstawie dostępnych danych z uzasadnioną pewnością wykazano, że koszty tych środków będą wysokie i nieproporcjonalne do korzyści z renaturyzacji.

2. Środki renaturyzacji, o których mowa w ust. 1, obejmują przynajmniej:

a) działania zwiększające zdolność ekosystemu narażonego na zakłócenia wywoływane obecnością inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii do oparcia się skutkom tych zakłóceń, do absorpcji tych skutków, przystosowania się do nich i regeneracji po nich;

b) działania wspierające zapobieganie ponownej inwazji po działaniach służących usunięciu gatunku.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY HORYZONTALNE

Artykuł 21

Odzyskiwanie kosztów

Zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci" i bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/35/WE [1] państwa członkowskie dążą do odzyskania kosztów środków niezbędnych do zapobieżenia niepożądanemu oddziaływaniu inwazyjnych gatunków obcych, jego zminimalizowania lub złagodzenia, w tym kosztów środowiskowych i kosztów zasobów, a także kosztów renaturyzacji.

Artykuł 22

Współpraca i koordynacja

1. Przy przestrzeganiu wynikających z niniejszego rozporządzenia obowiązków państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, aby zapewnić ścisłą koordynację działań z wszystkimi zainteresowanymi państwami członkowskimi, oraz – o ile to wykonalne i stosowne – wykorzystują istniejące struktury wynikające z umów regionalnych lub międzynarodowych. W szczególności zainteresowane państwa członkowskie dążą do zapewnienia koordynacji działań z innymi państwami członkowskimi, z którymi dzielą:

a) te same podregiony morskie zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 2008/56/WE, w odniesieniu do gatunków morskich;

b) ten sam region biogeograficzny zgodnie z art. 1 lit. c) ppkt (iii) dyrektywy 92/43/EWG, w odniesieniu do gatunków innych niż gatunki morskie;

c) te same granice;

d) to samo dorzecze zgodnie z art. 2 pkt 13 dyrektywy 2000/60/WE, w odniesieniu do gatunków słodkowodnych; lub

e) wszelkie inne wspólne przedmioty zainteresowania.

[1] Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

Na wniosek zainteresowanych państw członkowskich Komisja podejmuje działania ułatwiające koordynację.

2. Przy przestrzeganiu wynikających z niniejszego rozporządzenia obowiązków państwa członkowskie dążą do współpracy z państwami trzecimi, w tym w stosownych przypadkach z uwzględnieniem wykorzystania istniejących struktur wywodzących się z umów regionalnych lub międzynarodowych, aby zrealizować cele niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa członkowskie mogą również stosować przepisy takie jak określone w ust. 1 niniejszego artykułu w celu zapewnienia koordynacji i współpracy z pozostałymi odnośnymi państwami członkowskimi w zakresie inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla państw członkowskich, które to gatunki zostały określone w krajowych wykazach przyjętych zgodnie z art. 12 ust. 1. Państwa członkowskie mogą również w odniesieniu do tych inwazyjnych gatunków obcych ustanowić mechanizmy współpracy na odpowiednim szczeblu. Takie mechanizmy mogą obejmować wymianę informacji i danych, plany działania w zakresie dróg przenoszenia oraz wymianę najlepszych praktyk w zakresie działań zaradczych wobec inwazyjnych gatunków obcych, ich kontroli i eliminacji, systemów wczesnego ostrzegania i programów związanych z uświadamianiem lub edukacją społeczeństwa.

Artykuł 23

Bardziej rygorystyczne przepisy krajowe

Państwa członkowskie mogą utrzymać lub ustanowić bardziej rygorystyczne przepisy krajowe w celu zapobiegania wprowadzaniu, zadomowieniu się i rozprzestrzenianiu inwazyjnych gatunków obcych. Środki te są zgodne z TFUE i powiadamia się o nich Komisję zgodnie z prawem unijnym.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24

Sprawozdawczość i przegląd

1. Do dnia 1 czerwca 2019 r., a następnie co sześć lat państwa członkowskie aktualizują i przekazują Komisji:

a) opis – lub jego zaktualizowaną wersję – systemu nadzoru zgodnie z art. 14 i systemu kontroli urzędowych zgodnie z art. 15 dotyczących gatunków obcych przywożonych do Unii;

b) rozmieszczenie inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii lub zgodnie z art. 11 ust. 2 stwarzających zagrożenie dla regionu obecnych na terytoriach państw członkowskich, w tym informacje o modelach migracyjnych lub reprodukcyjnych;

c) informację o gatunkach uważanych za inwazyjne gatunki obce stwarzające zagrożenie dla państw członkowskich, zgodnie z art. 12 ust. 2;

d) plany działania, o których mowa w art. 13 ust. 2;

e) obejmujących całe terytorium krajowe zbiorczych informacji dotyczących środków eliminacji podjętych zgodnie z art. 17, środków zaradczych podjętych zgodnie z art. 19, ich skuteczności oraz ich oddziaływania na gatunki niedocelowe;

f) liczby wydanych zezwoleń, o których mowa w art. 8, oraz celu ich wydania;

g) środków podjętych w celu powiadomienia ogółu społeczeństwa o obecności inwazyjnego gatunku obcego i wszelkich działań, których podjęcia wymagano od obywateli;

h) inspekcji wymaganych na mocy art. 8 ust. 8; oraz

i) informacji na temat kosztów działań podjętych w celu spełnienia wymogów niniejszego rozporządzenia, o ile są dostępne.

2. Do dnia 5 listopada 2015 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o właściwych organach odpowiedzialnych za stosowanie niniejszego rozporządzenia.

3. Do dnia 1 czerwca 2021 r. Komisja dokona przeglądu stosowania niniejszego rozporządzenia, włącznie z wykazem unijnym, planach działania, o których mowa w art. 13 ust. 2, systemem nadzoru, kontrolami celnymi, obowiązkami eliminacji i stosowania środków zaradczych, a następnie przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, do którego może dołączyć wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia, w tym zmian w wykazie unijnym. W przeglądzie tym zostanie również przeanalizowana skuteczność przepisów wykonawczych dotyczących inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla regionu, konieczność i wykonalność umieszczenia gatunków rodzimych w Unii w wykazie unijnym oraz ewentualna konieczność dalszej harmonizacji w celu zwiększenia skuteczności planów działania i środków podejmowanych przez państwa członkowskie.

4. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala techniczny format sprawozdań, w celu uproszczenia i usprawnienia wykonywania obowiązków państw członkowskich w zakresie sprawozdań dotyczących informacji zgodnych z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

Artykuł 25

System wsparcia informacyjnego

1. Komisja stopniowo tworzy system wsparcia informacyjnego niezbędny do stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Do dnia 2 stycznia 2016 r., aby ułatwić sprawozdawczość zgodnie z art. 24, w ramach tego systemu zostanie wprowadzony mechanizm wsparcia w zakresie danych łączący istniejące systemy danych na temat inwazyjnych gatunków obcych, ze zwróceniem szczególnej uwagi na informacje dotyczące inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii.

Mechanizm wsparcia w zakresie danych, o którym mowa w akapicie pierwszym, stanie się narzędziem wspierającym Komisję i państwa członkowskie w rozpatrywaniu odnośnych powiadomień wymaganych zgodnie z art. 16 ust. 2.

3. Do dnia 2 stycznia 2019 r. mechanizm wsparcia w zakresie danych, o którym mowa w ust. 2, stanie się mechanizmem wymiany informacji na temat innych aspektów stosowania niniejszego rozporządzenia.

Może on również zawierać informacje na temat inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla państw członkowskich, dróg przenoszenia, oceny ryzyka, środków zaradczych i środków eliminacji, jeśli są dostępne.

Artykuł 26

Udział społeczeństwa

W przypadku gdy ustalany jest plan działania zgodnie z art. 13 niniejszego rozporządzenia i wprowadzane są środki zaradcze zgodnie z art. 19 niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie odpowiednio wcześnie zapewniają społeczeństwu skuteczne możliwości uczestnictwa w ich przygotowywaniu, modyfikowaniu lub rewidowaniu, wykorzystując ustalenia poczynione już przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2003/35/WE.

Artykuł 27

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011 i w realizacji zadań może wspierać go forum naukowe, o którym mowa w art. 28.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku gdy komitet nie wyda opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 28

Forum naukowe

Komisja zapewnia udział przedstawicieli społeczności naukowej wyznaczonych przez państwa członkowskie w celu doradzania w kwestiach naukowych związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do art. 4, 5, 10 i 18. Przedstawiciele ci spotykają się w ramach forum naukowego. Regulamin wewnętrzny forum ustala Komisja.

Artykuł 29

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 stycznia 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 3, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 5 ust. 3 wchodzi w życie wyłącznie w przypadku braku sprzeciwu Parlamentu Europejskiego lub Rady, w terminie dwóch miesięcy od daty zawiadomienia o akcie skierowanego do Parlamentu Europejskiego i Rady lub też jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 30

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia stosowania tych środków i sankcji.

2. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

3. Przewidziane sankcje mogą obejmować między innymi:

a) grzywny;

b) zajęcie inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii będących przedmiotem działań niezgodnych z niniejszym rozporządzeniem;

c) natychmiastowe zawieszenie lub cofnięcie zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 8.

4. Do dnia 2 stycznia 2016 r. państwa członkowskie informują Komisję o przepisach, o których mowa w ust. 1, a następnie niezwłocznie o wszelkich ich zmianach.

Artykuł 31

Przepisy przejściowe dotyczące właścicieli niekomercyjnych

1. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. b) i d) właściciele zwierząt domowych przetrzymywanych w celach niekomercyjnych, należących do inwazyjnych gatunków obcych umieszczonych w wykazie unijnym mają prawo zatrzymać te zwierzęta do naturalnego końca życia tych zwierząt, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

a) zwierzęta te były przetrzymywane przed ich umieszczeniem w wykazie unijnym;

b) zwierzęta te są przetrzymywane w obiekcie izolowanym i podjęto wszelkie właściwe środki w celu uniemożliwienia im rozmnażania lub ucieczki.

2. Właściwe organy podejmują wszelkie racjonalne kroki w celu powiadomienia właścicieli niekomercyjnych o ryzyku, jakie stanowi przetrzymywanie zwierząt, o których mowa w ust. 1, i środkach, jakie należy podjąć w celu zminimalizowania ryzyka rozmnażania i ucieczki, poprzez programy uświadamiające i edukacyjne organizowane przez państwa członkowskie.

3. Właściciele niekomercyjni, którzy nie mogą zapewnić spełnienia warunków określonych w ust. 1, nie mogą posiadać danych zwierząt. Państwa członkowskie mogą zaoferować właścicielom możliwość przejęcia od nich ich zwierząt. W takiej sytuacji w należyty sposób uwzględnia się dobrostan zwierząt.

4. Zwierzęta, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, mogą być przetrzymywane przez instytucje, o których mowa w art. 8, lub w obiektach utworzonych do tego celu przez państwa członkowskie.

Artykuł 32

Przepisy przejściowe dotyczące stad handlowych

1. Posiadacze stad handlowych inwazyjnych gatunków obcych nabytych przed ich umieszczeniem w wykazie unijnym, mają prawo, do dwóch lat od umieszczenia tych gatunków w wykazie, przetrzymywać i przemieszczać żywe osobniki tych gatunków lub ich części zdolne do rozmnażania w celu sprzedaży lub przekazania ośrodkom prowadzącym badania naukowe lub zapewniającym ochronę *ex situ* oraz na użytek działalności medycznej, o której mowa w art. 8, pod warunkiem że osobniki te będą przetrzymywane i przemieszczane w obiekcie izolowanym i zostaną podjęte wszelkie niezbędne środki uniemożliwiające rozmnażanie lub ucieczkę lub w celu uboju lub humanitarnej eliminacji tych osobników, aby wyczerpać ich zapasy.

2. Sprzedaż lub przekazywanie żywych osobników użytkownikom niekomercyjnym jest możliwe przez jeden rok od umieszczenia danego gatunku w wykazie unijnym, pod warunkiem że osobniki te są przetrzymywane i przemieszczane w obiekcie izolowanym i zostały podjęte wszelkie środki, aby zapewnić, że ich rozmnażanie lub ucieczka są niemożliwe.

3. Gdy wydano zezwolenie zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 708/2007 w odniesieniu do gatunku wykorzystywanego w akwakulturze, który następnie został umieszczony w wykazie unijnym, a okres ważności zezwolenia przekracza okres, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwo członkowskie wycofuje zezwolenie zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 708/2007 do końca okresu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
M. SCHULZ	B. DELLA VEDOVA
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1144/2014

z dnia 22 października 2014 r.

w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych wdrażanych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([2]),

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 3/2008 ([4]) Unia może prowadzić działania informacyjne i promocyjne na rynku wewnętrznym i na rynkach państw trzecich w odniesieniu do produktów rolnych i metod ich produkcji, a także w odniesieniu do niektórych artykułów spożywczych wytworzonych w oparciu o produkty rolne.

(2) Z uwagi na zdobyte doświadczenia oraz przewidywany rozwój wydarzeń w sektorze rolnym i na rynkach zarówno w Unii, jak i poza nią, system ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 3/2008 należy poddać przeglądowi oraz zwiększyć jego skuteczność i spójność. W związku z tym należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 3/2008 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.

(3) Celem działań informacyjnych i promocyjnych jest zwiększenie konkurencyjności rolnictwa unijnego, a tym samym poprawa równowagi konkurencyjnej zarówno na rynku wewnętrznym, jak i w państwach trzecich. W szczególności działania informacyjne i promocyjne powinny mieć na celu podniesienie wiedzy konsumentów o zaletach unijnych produktów rolnych i metod produkcji oraz podniesienie wiedzy o unijnych systemach jakości oraz ich lepszą rozpoznawalność. Ponadto działania te powinny zwiększyć konkurencyjność, spożycie i widoczność unijnych produktów rolnych zarówno w Unii, jak i poza nią, a także udział tych produktów w rynku, przy zwróceniu szczególnej uwagi na rynki w państwach trzecich o najwyższym potencjale wzrostu. W przypadku poważnych zakłóceń na rynku, utraty zaufania konsumentów lub innych szczególnych problemów działania te powinny pomóc przywrócić normalne warunki rynkowe. Takie działania informacyjne i promocyjne powinny z pożytkiem uzupełniać i wzmacniać działania realizowane przez państwa członkowskie. Aby osiągnąć swoje cele, działania informacyjne i promocyjne powinny być nadal wdrażane zarówno w Unii, jak i poza nią.

(4) Działania powinny mieć również na celu podkreślenie autentyczności produktów unijnych, aby poszerzyć wiedzę konsumentów o zaletach produktów oryginalnych w porównaniu z imitacjami i produktami podrobionymi; przyczyni się to znacząco zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich do podniesienia poziomu znajomości symboli, oznaczeń i skrótów oznaczających uczestnictwo w europejskich systemach jakości ustanowionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ([5]).

(5) Jednym z atutów Unii w produkcji żywności jest zróżnicowanie produktów i ich szczególny charakter, co ma związek z różnymi obszarami geograficznymi i różnymi tradycyjnymi metodami produkcji i co daje wyjątkowy smak oraz różnorodność i autentyczność, których coraz bardziej poszukują konsumenci zarówno w Unii, jak i poza nią.

([1]) Opinia z dnia 30 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Opinia z dnia 2 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([3]) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 października 2014 r.
([4]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008 z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich (Dz.U. L 3 z 5.1.2008, s. 1).
([5]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

(6) Oprócz informacji o nieodłącznych cechach unijnych produktów rolnych i artykułów spożywczych, działania kwalifikujące się do działań informacyjnych i promocyjnych mogą również polegać na przekazywaniu przyjaznych konsumentom komunikatów, kładących nacisk między innymi na odżywianie, smak, tradycję, różnorodność i kulturę.

(7) Działania informacyjne i promocyjne nie powinny być ukierunkowane na konkretny znak handlowy. Jednak aby zwiększyć jakość i skuteczność prezentacji, degustacji oraz materiałów informacyjnych i promocyjnych, należy dopuścić możliwość podawania informacji o znaku handlowym i pochodzeniu produktu, pod warunkiem że przestrzegana będzie zasada niedyskryminacji, a działania nie będą miały na celu zachęcania do spożywania jakiegokolwiek produktu jedynie ze względu na jego pochodzenie. Ponadto takie działania powinny być zgodne z ogólnymi zasadami ustawodawstwa unijnego i nie powinny ograniczać swobodnego przepływu produktów rolnych i artykułów spożywczych z naruszeniem przepisów art. 34 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Należy ustanowić przepisy szczegółowe dotyczące widoczności znaków i pochodzenia w głównym przekazie Unii dotyczącym danej kampanii.

(8) Unia eksportuje głównie gotowe produkty rolne, w tym produkty rolne nieobjęte załącznikiem I do TFUE. Należy zatem objąć działaniami informacyjnymi i promocyjnymi niektóre artykuły nieobjęte załącznikiem I do TFUE. Byłoby to spójne z innymi systemami wspólnej polityki rolnej (WPR), takimi jak europejskie systemy jakości, które już obejmują te artykuły.

(9) Unijne działania informacyjne i promocyjne dotyczące wina w ramach WPR stanowią jeden z najważniejszych elementów programów wsparcia dla sektora wina. Przedmiotem działań informacyjnych i promocyjnych powinny być tylko wina o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym, jak również wina, na których podana jest odmiana winorośli. W przypadku programów prostych dany program powinien również obejmować inny produkt rolny lub artykuł spożywczy. Podobnie, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 ([1]) przewiduje promowanie produktów rybołówstwa i akwakultury. W związku z tym możliwość obejmowania produktów rybołówstwa i akwakultury wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 ([2]) działaniami informacyjnymi i promocyjnymi w ramach niniejszego systemu powinna zostać ograniczona wyłącznie do produktów rybołówstwa i akwakultury, które są powiązane z innym produktem rolnym lub artykułem spożywczym.

(10) Produkty objęte unijnymi systemami jakości i systemami jakości uznanymi przez państwa członkowskie powinny móc się kwalifikować do objęcia działaniami informacyjnymi i promocyjnymi, ponieważ systemy te zapewniają konsumentów o jakości i cechach produktu lub zastosowanym procesie produkcji, tworzą wartość dodaną takich produktów i zwiększają ich możliwości rynkowe. Ekologiczna metoda produkcji oraz znak graficzny produktów rolnych wysokiej jakości, specyficznych dla regionów najbardziej oddalonych, również powinny móc się kwalifikować do objęcia działaniami informacyjnymi i promocyjnymi.

(11) W latach 2001–2011 zaledwie 30 % budżetu przeznaczonego na działania informacyjne i promocyjne dotyczyło rynków państw trzecich, mimo że rynki te oferują znaczny potencjał wzrostu. Należy ustanowić przepisy wspierające wdrażanie większej liczby działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących unijnych produktów rolnych w państwach trzecich, w szczególności poprzez zapewnienie zwiększonego wsparcia finansowego.

(12) W celu zapewnienia skuteczności realizowanych działań informacyjnych i promocyjnych działania te powinny być opracowane w ramach programów informacyjnych i promocyjnych. Takie programy były dotychczas proponowane przez organizacje branżowe lub międzybranżowe. Aby zwiększyć liczbę proponowanych działań i podnieść ich jakość, należy poszerzyć krąg beneficjentów o organizacje producentów oraz ich zrzeszenia, grupy i organy sektora rolno-spożywczego, których cel i działalność polegają na udzielaniu informacji o produktach rolnych i promowaniu takich produktów.

(13) Działania informacyjne i promocyjne współfinansowane przez Unię powinny mieć konkretny wymiar unijny. W tym celu, a także aby uniknąć rozproszenia środków i zwiększyć widoczność Europy poprzez działania informacyjne i promocyjne dotyczące produktów rolnych oraz niektórych artykułów spożywczych, należy przewidzieć opracowanie programu prac, w którym byłyby określone priorytety strategiczne tych działań dotyczące ukierunkowania na konkretne grupy ludności, produkty, tematy lub rynki, jak również cechy charakterystyczne komunikatów informacyjnych i promocyjnych. Program powinien być opracowany na podstawie celów głównych i szczegółowych określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz powinien uwzględniać możliwości oferowane przez rynki oraz potrzebę uzupełnienia i wzmocnienia działań realizowanych przez państwa członkowskie

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 1).

i podmioty gospodarcze zarówno na rynku wewnętrznym, jak i w państwach trzecich, aby zapewnić spójną politykę promocyjną i informacyjną. W tym celu przy opracowywaniu programu Komisja powinna się konsultować z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami.

(14) Program prac powinien przewidywać między innymi szczegółowe przepisy umożliwiające reagowanie na poważne zakłócenia na rynku, utratę zaufania konsumentów lub inne szczególne problemy. Dodatkowo Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na dominującą pozycję małych i średnich przedsiębiorstw w sektorze rolno-spożywczym, który jest sektorem korzystającym z wyjątkowych środków przewidzianych w art. 219, 220 i 221 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ([1]) oraz, w przypadku działań ukierunkowanych na państwa trzecie, umów o wolnym handlu wchodzących w zakres wspólnej polityki handlowej Unii. Przy opracowywaniu programu Komisja powinna również uwzględnić utrudnienia występujące na obszarach górskich, wyspach i w regionach najbardziej oddalonych Unii.

(15) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia działań informacyjnych i promocyjnych należy powierzyć ich wdrażanie organom wdrażającym wyłonionym w wyniku procedury konkursowej. W należycie uzasadnionych przypadkach organizacje inicjujące powinny mieć jednak możliwość bezpośredniego wdrażania niektórych części swojego programu.

(16) Komisja powinna mieć możliwość prowadzenia działań informacyjnych i promocyjnych z własnej inicjatywy, w tym misji wysokiego szczebla, przede wszystkim aby przyczynić się do otwarcia nowych rynków. Komisja powinna mieć również możliwość prowadzenia własnych kampanii, aby udzielić szybkiej i skutecznej odpowiedzi w przypadku poważnych zakłóceń na rynku lub utraty zaufania konsumentów. W razie konieczności Komisja powinna poddać przeglądowi inicjatywy własne zakładające wdrażanie takich kampanii. Środki przeznaczone na bieżące programy informacyjne i promocyjne, zarówno programy proste, jak i te, w których uczestniczy wiele państw, nie powinny być zmniejszane w przypadku działania podjętego przez Komisję w takich okolicznościach.

(17) Oprócz działań informacyjnych i promocyjnych Komisja musi rozwijać i koordynować usługi wsparcia technicznego na szczeblu unijnym, aby ułatwić podmiotom uczestnictwo we współfinansowanych programach, wdrażanie skutecznych kampanii lub rozwijanie działalności eksportowej. Usługi te powinny polegać w szczególności na opracowaniu wytycznych, które pomogą potencjalnym beneficjentom zastosować się do przepisów i procedur związanych z tą polityką.

(18) Działaniom promującym produkty unijne na rynkach państw trzecich szkodzi czasami konkurencja ze strony produktów będących imitacjami i podróbkami. Usługi wsparcia technicznego świadczone przez Komisję powinny obejmować doradztwo dla sektora w zakresie ochrony produktów unijnych przed imitacjami i podróbkami.

(19) Uproszczenie ram prawnych WPR jest dla Unii istotnym priorytetem. Podejście to powinno zostać zastosowane także w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia. Należy zwłaszcza dokonać przeglądu zasad zarządzania administracyjnego programami informacyjnymi i promocyjnymi w celu uproszczenia tych zasad oraz umożliwienia Komisji ustanowienia przepisów i procedur regulujących składanie, ocenę i wybór propozycji programów. Jednak Komisja powinna zapewnić, aby państwa członkowskie w porę otrzymały informacje o wszystkich złożonych i wybranych programach. Informacje te powinny w szczególności obejmować liczbę otrzymanych wniosków, ze wskazaniem państw członkowskich i sektorów oraz wynik oceny tych wniosków.

(20) Współpraca między podmiotami gospodarczymi z poszczególnych państw członkowskich w istotny sposób przyczynia się do wzrostu unijnej wartości dodanej i do zwiększenia widoczności różnorodności unijnych produktów rolnych. Pomimo priorytetowego potraktowania programów opracowywanych wspólnie przez organizacje inicjujące z różnych państw członkowskich, w latach 2001–2011 programy te stanowiły zaledwie 16 % budżetu przeznaczonego na działania informacyjne i promocyjne. W związku z tym należy wprowadzić nowe przepisy, dotyczące w szczególności zarządzania programami, w których uczestniczy wiele państw, aby przezwyciężyć obecne trudności w ich wdrażaniu.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające jednolitą wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 oraz (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

(21) Należy ustalić kryteria finansowania działań. Jako ogólna zasada, Unia powinna pokrywać tylko część kosztów programów, tak aby zainteresowane organizacje inicjujące wzięły na siebie część odpowiedzialności. Jednak niektóre koszty administracyjne i koszty personelu, niezwiązane z wdrażaniem WPR, stanowią integralną część działań informacyjnych i promocyjnych i powinny się kwalifikować do finansowania unijnego.

(22) Każde działanie musi podlegać monitorowaniu i ocenie w celu podniesienia jego jakości i wykazania skuteczności. W tym kontekście należy sporządzić odpowiedni wykaz wskaźników i oceniać skutki polityki promocyjnej w świetle jej celów strategicznych. Komisja powinna opracować ramy monitorowania i oceny tej polityki spójne ze wspólnymi ramami oceny i monitorowania WPR.

(23) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE. Uprawnienia te powinny obejmować, w uzupełnieniu wykazu znajdującego się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, kryteria kwalifikowalności organizacji inicjujących, warunki przeprowadzania procedury konkursowej w celu wyłonienia organów wdrażających, szczegółowe warunki kwalifikowalności programów prostych, kosztów działań informacyjnych i promocyjnych oraz kosztów administracyjnych i kosztów personelu, a także przepisy mające ułatwić zastąpienie rozporządzenia (WE) nr 3/2008 niniejszym rozporządzeniem. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewniać jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(24) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do szczegółowych przepisów w sprawie widoczności znaków handlowych podczas prezentacji lub degustacji produktów, materiałów informacyjnych i promocyjnych oraz widoczności pochodzenia produktów na materiałach informacyjnych i promocyjnych; rocznego programu prac, wyboru programów prostych, szczegółowych przepisów upoważniających organizację inicjującą do samodzielnego wdrażania pewnych części programu, przepisów dotyczących wdrażania, monitorowania i kontroli programów prostych; przepisów odnoszących się do zawierania umów dotyczących wdrażania programów prostych wybranych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz wspólnych ram oceny skutków programów oraz systemu wskaźników. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 [1].

(25) Ponieważ, ze względu na powiązania między polityką promocji a innymi instrumentami WPR, a także z uwagi na wieloletnią gwarancję finansowania unijnego oraz skoncentrowanie środków unijnych na jasno określonych priorytetach, cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest skuteczniejsze ich osiągnięcie na szczeblu Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia warunki, na których działania informacyjne i promocyjne dotyczące produktów rolnych i niektórych artykułów spożywczych wytworzonych w oparciu o produkty rolne, prowadzone na rynku wewnętrznym lub w państwach trzecich („działania informacyjne i promocyjne") mogą być finansowane w całości lub częściowo z budżetu Unii.

Artykuł 2

Cele główne i szczegółowe działań informacyjnych i promocyjnych

1. Głównym celem działań informacyjnych i promocyjnych jest zwiększenie konkurencyjności unijnego sektora rolnego.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2. Celami szczegółowymi działań informacyjnych i promocyjnych są:

a) podniesienie wiedzy o zaletach unijnych produktów rolnych i wysokich standardach stosowanych w Unii do metod produkcji;

b) zwiększenie konkurencyjności i spożycia unijnych produktów rolnych i niektórych artykułów spożywczych oraz zwiększenie ich widoczności zarówno w Unii, jak i poza nią;

c) podniesienie wiedzy o unijnych systemach jakości i ich lepsza rozpoznawalność;

d) zwiększenie udziału unijnych produktów rolnych i niektórych artykułów spożywczych w rynku, ze szczególnym uwzględnieniem rynków w państwach trzecich o największym potencjale wzrostu;

e) przywrócenie normalnych warunków rynkowych w przypadku poważnych zakłóceń na rynku, utraty zaufania konsumentów lub innych szczególnych problemów.

Artykuł 3

Opis działań informacyjnych i promocyjnych

Działania informacyjne i promocyjne mają służyć:

a) podkreślaniu specyfiki metod unijnej produkcji rolnej, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa żywności, identyfikowalności, autentyczności, oznakowaniu, wartości odżywczych i zdrowotnych, dobrostanu zwierząt, poszanowaniu środowiska i zrównoważonego charakteru oraz cech produktów rolnych i środków spożywczych, zwłaszcza w zakresie ich jakości, smaku, różnorodności lub tradycji;

b) podnoszeniu wiedzy o autentyczności europejskich chronionych oznaczeń pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

Działania te powinny polegać w szczególności na działaniach public relations oraz kampaniach informacyjnych i mogą również przyjmować formę uczestnictwa w wydarzeniach, targach i wystawach o znaczeniu krajowym, europejskim i międzynarodowym.

Artykuł 4

Charakterystyka działań

1. Działania informacyjne i promocyjne nie mogą być ukierunkowane na konkretny znak handlowy. Niemniej jednak znaki handlowe produktów mogą być widoczne podczas prezentacji i degustacji produktów oraz na materiałach informacyjnych i promocyjnych, pod warunkiem że przestrzegana będzie zasada niedyskryminacji, a ogólny charakter działań, które nie mogą być ukierunkowane na konkretną markę, pozostanie niezmieniony. Zastosowanie ma zasada niedyskryminacji, zapewniając wszystkim znakom handlowym organizacji inicjujących równe traktowanie i równy dostęp oraz równe traktowanie poszczególnych państw członkowskich. Każdy znak handlowy musi być tak samo widoczny, a jego format graficzny musi być mniejszy od formatu głównego przekazu Unii w kampanii. Z wyjątkiem należycie uzasadnionych okoliczności dotyczących szczególnej sytuacji danego państwa członkowskiego, należy eksponować wiele znaków towarowych.

2. Działania informacyjne i promocyjne nie mogą być ukierunkowane na produkty konkretnego pochodzenia. Działania te nie mogą zachęcać do konsumpcji produktu tylko ze względu na jego pochodzenie. Niemniej jednak oznaczenie pochodzenia produktów może być widoczne na materiałach informacyjnych i promocyjnych zgodnie z poniższymi warunkami:

a) na rynku wewnętrznym wskazanie pochodzenia musi być zawsze drugorzędne w stosunku do głównego przekazu Unii w kampanii;

b) w państwach trzecich wskazanie pochodzenia może być równorzędne z głównym przekazem Unii w kampanii;

c) pochodzenie produktów uznanych w ramach systemów jakości, o których mowa w art. 5 ust. 4 lit. a), może być wskazywane bez żadnych ograniczeń.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące:

a) widoczności znaków handlowych podczas prezentacji lub degustacji oraz na materiałach informacyjnych i promocyjnych zgodnie z ust. 1, a także jednolitych warunków umieszczania jednego znaku handlowego; oraz

b) widoczności pochodzenia produktów na materiałach informacyjnych i promocyjnych zgodnie z ust. 2.

Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 5

Kwalifikujące się produkty i systemy

1. Działania informacyjne i promocyjne mogą obejmować następujące produkty:

a) produkty wymienione w załączniku I do TFUE, z wyjątkiem tytoniu;

b) produkty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;

c) napoje spirytusowe o chronionym oznaczeniu geograficznym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 ([1]).

2. W celu uwzględnienia zmian zachodzących na rynku zgodnie z art. 22 Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych, uzupełniających wykaz produktów znajdujący się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

3. Niezależnie od ust. 1:

a) działania informacyjne i promocyjne mogą obejmować wyłącznie wino o chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym i wina o podanej nazwie winorośli; w przypadku programów prostych, o których mowa w art. 6 ust. 3, programy te muszą również obejmować inne produkty, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b);

b) w przypadku napojów spirytusowych, o których mowa w ust. 1 lit. c), wina, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, oraz piwa, działania ukierunkowane na rynek wewnętrzny ograniczają się do informowania konsumentów o systemach określonych w ust. 4 oraz o odpowiedzialnym spożywaniu tych napojów;

c) produkty rybołówstwa i akwakultury wymienione w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 1379/2013 mogą być przedmiotem działań informacyjnych i promocyjnych, wyłącznie, jeśli inne produkty, o których mowa w ust. 1, są również objęte danym programem.

4. Działania informacyjne i promocyjne mogą obejmować następujące systemy:

a) systemy jakości ustanowione w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012, rozporządzeniu (WE) nr 110/2008 i art. 93 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;

b) ekologiczna metoda produkcji, w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 ([2]);

c) znak graficzny produktów rolnych wysokiej jakości, specyficznych dla regionów najbardziej oddalonych w Unii, o którym mowa w art. 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 ([3]);

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 (Dz.U. L 78 z 20.3.2013, s. 23).

d) systemy jakości, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 ([1]).

ROZDZIAŁ II

WDRAŻANIE DZIAŁAŃ INFORMACYJNYCH I PROMOCYJNYCH

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 6

Rodzaje działań

1. Działania informacyjne i promocyjne są realizowane w formie:

a) programów informacyjnych i promocyjnych („programy"); oraz

b) działań z inicjatywy Komisji, o których mowa w art. 9.

2. Programy składają się ze spójnego zestawu działań i są realizowane przez okres przynajmniej jednego roku, lecz nie dłużej niż trzy lata.

3. Programy proste, o których mowa szczegółowo w sekcji 2 niniejszego rozdziału, mogą być składane przez jedną organizację lub większą liczbę tych organizacji inicjujących, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a), c) lub d), pochodzących z tego samego państwa członkowskiego.

4. Programy, w których uczestniczy wiele państw, o których mowa szczegółowo w sekcji 3 niniejszego rozdziału, mogą być składane przez:

a) co najmniej dwie organizacje inicjujące, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a), c) lub d), pochodzące z co najmniej dwóch państw członkowskich; lub

b) przez jedną lub więcej organizacji unijną, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b).

Artykuł 7

Organizacje inicjujące

1. Propozycje programów mogą być składane przez:

a) organizacje branżowe i międzybranżowe mające siedzibę w jednym z państw członkowskich i reprezentatywne dla danego sektora lub danych sektorów w tym państwie członkowskim, w szczególności przez organizacje międzybranżowe, o których mowa w art. 157 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, oraz grupy określone w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, pod warunkiem że reprezentują one nazwę chronioną na mocy tego ostatniego rozporządzenia i objętą tym programem;

b) unijne organizacje branżowe i międzybranżowe reprezentatywne dla danego sektora lub danych sektorów na szczeblu Unii;

c) organizacje producentów lub zrzeszenia organizacji producentów, o których mowa w art. 152 i 156 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, uznane przez państwa członkowskie;

d) organy sektora rolno-spożywczego, których celem i przedmiotem działalności jest promocja i informowanie na temat produktów rolnych i którym państwo członkowskie powierzyło świadczenie wyraźnie określonych usług użyteczności publicznej w tej dziedzinie; organy te muszą mieć siedzibę prawną w danym państwie członkowskim od co najmniej dwóch lat przed datą publikacji zaproszenia do składania wniosków, o którym mowa w art. 8 ust. 2.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 22 ustanawiających szczególne warunki składania programów przez organizacje inicjujące, grupy i organy, o których mowa w ust. 1. Warunki te powinny, w szczególności, zagwarantować, że te organizacje, grupy i organy są reprezentatywne, a skala programu jest znacząca.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

Artykuł 8

Roczny program prac

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające na każdy rok roczny program prac, w którym określone zostaną zamierzone cele i priorytety operacyjne, spodziewane wyniki, metody wdrażania i całkowita kwota planu finansowania. Ten roczny program prac, a w szczególności jego priorytety operacyjne, muszą być zgodne z celem głównym i celami szczegółowymi określonymi w art. 2. W szczególności program musi przewidywać szczegółowe przepisy tymczasowe, aby móc zareagować na poważne zakłócenia na rynku, utratę zaufania konsumentów lub inne szczególne problemy, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. e). Program prac zawiera też główne kryteria oceny, opis działań, które mają zostać sfinansowane, kwoty przeznaczone na każdy rodzaj działania, orientacyjny harmonogram wdrażania, a w przypadku dotacji maksymalną wysokość unijnego wkładu finansowego. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

2. Program prac, o którym mowa w ust. 1 - zarówno dla programów prostych, jak i programów, w których uczestniczy wiele państw - jest realizowany na skutek opublikowania przez Komisję zaproszenia do składania wniosków zgodnie z częścią I tytułu VI rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ([1]).

Artykuł 9

Działania z inicjatywy Komisji

1. Komisja może realizować działania informacyjne i promocyjne, takie jak opisane w art. 3, w tym kampanie w przypadku poważnych zakłóceń na rynku, utraty zaufania konsumentów lub innych szczególnych problemów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. e). Działania te mogą mieć w szczególności formę misji wysokiego szczebla, uczestnictwa w targach handlowych i wystawach o znaczeniu międzynarodowym, poprzez organizację stoisk lub działania mające na celu promowanie wizerunku produktów unijnych.

2. Komisja rozwija usługi wsparcia technicznego, przede wszystkim w celu:

a) poszerzenia znajomości różnych rynków, w tym wstępnych spotkań biznesowych;

b) utrzymania dynamicznej i profesjonalnej sieci podmiotów sektora w ramach polityki informacyjnej i promocyjnej, w tym doradzania sektorowi w zakresie zagrożenia produktów imitacjami i podróbkami w państwach trzecich; oraz

c) podniesienia poziomu znajomości zasad unijnych dotyczących opracowywania i wdrażania programów.

Artykuł 10

Zakaz podwójnego finansowania

Działania informacyjne i promocyjne finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą być przedmiotem żadnego innego finansowania z budżetu Unii.

SEKCJA 2

Wdrażanie programów prostych i zarządzanie nimi

Artykuł 11

Wybór programów prostych

1. Komisja dokonuje oceny i wyboru propozycji programów prostych otrzymanych w odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków, o którym mowa w art. 8 ust. 2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22 ustanawiających szczegółowe warunki kwalifikowalności, w przypadku programów prostych.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wybrane programy proste, ewentualne zmiany, jakie należy w nich wprowadzić, oraz odpowiadające im budżety. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

Artykuł 12

Informowanie o wyborze programów prostych

Komisja przekazuje komitetowi, o którym mowa w art. 23, a tym samym państwom członkowskim w odpowiednim czasie informacje o wszystkich złożonych lub wybranych programach.

Bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, Komisja w szczególności udziela:

a) informacji dotyczących liczby otrzymanych wniosków, ze wskazaniem państw członkowskich, z których wywodzą się organizacje inicjujące, sektorów oraz rynku lub rynków, na które ukierunkowane są działania;

b) informacji dotyczących wyniku oceny wniosków oraz skróconego opisu tej oceny lub wniosków.

Artykuł 13

Organy odpowiedzialne za wdrażanie programów prostych

1. Aby zapewnić skuteczne wdrażanie działań, po należytym przeprowadzeniu procedury konkursowej organizacja inicjująca dokonuje wyboru organów, które realizują wybrane programy proste.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 22, określających warunki przeprowadzania procedury konkursowej w celu wyłonienia organów wdrażających, o których mowa w akapicie pierwszym.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 organizacja inicjująca może sama zrealizować niektóre części programu, z zastrzeżeniem warunków dotyczących doświadczenia organizacji inicjującej we wdrażaniu tego typu działań, kosztów takich działań w stosunku do normalnych stawek rynkowych oraz ogólnej kwoty kosztów stanowiącej część programu realizowanego przez organizację inicjującą.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy, na mocy których organizacja inicjująca może sama zostać upoważniona do wdrażania pewnych części programu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Artykuł 14

Wdrażanie, monitorowanie i kontrola programów prostych

1. Zainteresowane państwa członkowskie są odpowiedzialne za należyte wdrażanie programów prostych wybranych zgodnie z art. 11 oraz za płatności odnoszące się do tych programów. Państwa członkowskie zapewniają zgodność materiałów informacyjnych i promocyjnych wyprodukowanych w ramach tych programów z prawem Unii.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące wdrażania, monitorowania i kontroli programów prostych oraz ustanawiające przepisy odnoszące się do zawierania umów dotyczących wdrażania programów prostych wybranych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

2. Państwa członkowskie zapewniają wdrożenie, monitorują i kontrolują programy proste zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 [1] oraz zgodnie z przepisami wykonawczymi, które zostaną przyjęte zgodnie z ust. 1.

Artykuł 15

Przepisy finansowe dotyczące programów prostych

1. Udział Unii w finansowaniu programów prostych na rynku wewnętrznym nie przekracza 70 % kwoty wydatków kwalifikowalnych. Udział Unii w finansowaniu programów prostych w państwach trzecich wynosi 80 % kwoty wydatków kwalifikowalnych. Pozostałą część wydatków ponoszą wyłącznie organizacje inicjujące.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

2. Wartości procentowe, o których mowa w ust. 1, zostaną zwiększone do 85 % w przypadku poważnych zakłóceń na rynku, utraty zaufania konsumentów lub innych szczególnych problemów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. e).

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w odniesieniu do organizacji inicjujących, mających siedzibę w państwach członkowskich otrzymujących w dniu 1 stycznia 2014 r. lub po tej dacie pomoc finansową zgodnie z art. 136 i 143 TFUE, wartości procentowe, o których mowa w ust. 1, wynoszą odpowiednio 75 % i 85 %, a w odniesieniu do ust. 2 wartości procentowe, o których mowa w ust. 2, wynoszą 90 %.

Akapit pierwszy ma zastosowanie tylko do tych programów, co do których Komisja podjęła decyzję przed datą, począwszy od której dane państwo członkowskie przestało otrzymywać taką pomoc finansową.

4. Badania mające na celu dokonanie oceny wyników działań informacyjnych i promocyjnych, prowadzone zgodnie ze wspólnymi ramami, o których mowa w art. 25, kwalifikują się do finansowania unijnego na warunkach podobnych do tych, które obowiązują w przypadku odnośnych programów prostych.

5. Unia pokrywa w całości koszty ekspertyz związanych z wyborem programów na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

6. Aby zapewnić należyte wdrażanie programów prostych, organizacje inicjujące składają zabezpieczenia.

7. Finansowanie przez Unię działań informacyjnych i promocyjnych realizowanych w ramach programów prostych odbywa się zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 22 dotyczących szczegółowych warunków kwalifikowalności z funduszy Unii dla kosztów działań informacyjnych i promocyjnych oraz, w razie konieczności, kosztów administracyjnych i kosztów personelu.

SEKCJA 3

Wdrażanie programów, w których uczestniczy wiele państw, i działania z inicjatywy komisji

Artykuł 16

Formy finansowania

1. Finansowanie może przybrać jedną lub kilka z form przewidzianych rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012, w tym formę:

a) dotacji w przypadku programów, w których uczestniczy wiele państw;

b) kontraktów w przypadku działań z inicjatywy Komisji.

2. Unia finansuje działania informacyjne i promocyjne wdrażane w ramach programów prostych na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1306/2013.

Artykuł 17

Ocena programów, w których uczestniczy wiele państw

Ocena i wybór propozycji programów, w których uczestniczy wiele państw, oceniane są na podstawie kryteriów określonych w zaproszeniu do składania wniosków, o którym mowa w art. 8 ust. 2.

Artykuł 18

Informowanie o wdrażaniu programów, w których uczestniczy wiele państw

Komisja w odpowiednim czasie przekazuje komitetowi, o którym mowa w art. 23, a tym samym państwom członkowskim informacje o wszystkich złożonych lub wybranych programach.

Artykuł 19

Przepisy finansowe dotyczące programów, w których uczestniczy wiele państw

1. Udział Unii w finansowaniu programów, w których uczestniczy wiele państw, wynosi 80 % kwoty wydatków kwalifikowalnych. Pozostałą część wydatków ponoszą wyłącznie organizacje inicjujące.

2. Wartość procentowa, o której mowa w ust. 1, zostanie zwiększona do 85 % w przypadku poważnych zakłóceń na rynku, utraty zaufania konsumentów lub innych szczególnych problemów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. e).

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w odniesieniu do organizacji inicjujących, mających siedzibę w państwach członkowskich otrzymujących w dniu 1 stycznia 2014 r. lub po tej dacie pomoc finansową zgodnie z art. 136 i 143 TFUE, wartości procentowe, o których mowa w ust. 1 i 2, wynoszą odpowiednio 85 % i 90 %.

Akapit pierwszy ma zastosowanie jedynie do tych programów, co do których Komisja podjęła decyzję przed datą, począwszy od której dane państwo członkowskie przestało otrzymywać taką pomoc finansową.

Artykuł 20

Udzielanie zamówień w przypadku działań z inicjatywy Komisji

Każde zamówienie udzielone przez Komisję w jej imieniu lub wspólnie z państwami członkowskimi podlega przepisom dotyczącym udzielania zamówień ustanowionym w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012 i w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 ([1]).

Artykuł 21

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja podejmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie wdrażania działań finansowanych na podstawie niniejszej sekcji, ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary administracyjne i finansowe.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy posiadają uprawnienia do kontroli na podstawie dokumentacji i kontroli na miejscu wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców, podwykonawców, którzy otrzymali od Unii środki.

3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ([2]) i w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ([3]) w celu ustalenia, czy doszło do nadużycia finansowego, korupcji lub innego nielegalnego działania ze skutkiem dla interesów finansowych Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową dotyczącą środków z Unii.

4. Nie naruszając przepisów ust. 1, 2 i 3 porozumienia o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji wynikające z wdrożenia programu na mocy niniejszego rozporządzenia zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

SEKCJA 1

Przekazanie uprawnień i przepisy wykonawcze

Artykuł 22

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

([1]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 11 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 15 ust. 8 oraz art. 29 ust. 2, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 listopada 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 11 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 15 ust. 8 oraz art. 29 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 23

Komitet

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

SEKCJA 2

Konsultacje, ocena i sprawozdanie

Artykuł 24

Konsultacje

W ramach wdrażania niniejszego rozporządzenia Komisja może zasięgnąć opinii grupy dialogu obywatelskiego ds. jakości i promocji, ustanowionej decyzją Komisji 2013/767/UE ([1]).

Artykuł 25

Wspólne ramy oceny skutków działań

Z zachowaniem spójności ze wspólnymi ramami oceny i monitorowania wspólnej polityki rolnej, o których mowa w art. 110 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wspólne ramy oceny skutków programów informacyjnych i promocyjnych finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, jak również system wskaźników. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Wszystkie zainteresowane strony przekazują Komisji wszelkie dane i informacje niezbędne do dokonania oceny skutków przedmiotowych działań.

Artykuł 26

Sprawozdanie

1. Do dnia 31 grudnia 2018 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wstępne sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. To wstępne sprawozdanie zawiera m.in wskaźnik absorpcji w państwach członkowskich, załączając w stosownym przypadku odpowiednie wnioski.

([1]) Decyzja Komisji 2013/767/UE z dnia 16 grudnia 2013 r. ustanawiająca ramowe zasady dialogu obywatelskiego w sprawach objętych wspólną polityką rolną i uchylająca decyzję 2004/391/WE (Dz.U. L 338 z 17.12.2013, s. 115).

2. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, w stosownym przypadku wraz z odpowiednimi wnioskami.

SEKCJA 3

Pomoc państwa, uchylenie, przepisy przejściowe i końcowe, wejście w życie oraz data stosowania

Artykuł 27

Pomoc państwa

W drodze odstępstwa od art. 211 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i od art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 ([1]), a zarazem na mocy akapitu pierwszego art. 42 TFUE, art. 107, 108 i 109 TFUE nie stosuje się do płatności dokonywanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem ani do udziału w finansowaniu pochodzącego z wpływów o charakterze parafiskalnym, z obowiązkowych składek państw członkowskich lub innych instrumentów finansowych w przypadku programów kwalifikujących się do wsparcia unijnego, wybranych przez Komisję zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 28

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 3/2008 zostaje uchylone.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Przepisy przejściowe

1. Rozporządzenie (WE) nr 3/2008 nadal ma zastosowanie do działań informacyjnych i promocyjnych, o finansowaniu których Komisja podjęła decyzję przed dniem 1 grudnia 2015 r.

2. Zgodnie z art. 22 Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu zapewnienia przejścia od przepisów rozporządzenia (WE) nr 3/2008 do przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 30

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 grudnia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
M. SCHULZ	B. DELLA VEDOVA
Przewodniczący	*Przewodniczący*

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1184/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. dotyczące stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu niektórymi produktami rolnymi (Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 7).

ZAŁĄCZNIK I

Produkty, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. B)

a) piwo,

b) czekolada i produkty pochodne,

c) chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarnicze,

d) napoje z ekstraktów roślinnych,

e) makarony,

f) sól,

g) naturalne gumy i żywice,

h) pasta musztardowa,

i) słodka kukurydza,

j) bawełna.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji,

o której mowa w art. 28

Rozporządzenie (WE) nr 3/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1 akapit pierwszy	art. 1
art. 1 ust. 1 akapit drugi	art. 6 ust. 1 lit. a)
art. 1 ust. 2	art. 4 ust. 1 i 2
art. 2	art. 3
art. 3 i 4	art. 5
art. 5	art. 8
art. 6 ust. 1	art. 7
art. 6 ust. 2	—
art. 7	—
art. 8	art. 11, 12 i 17
art. 9	—
art. 10	art. 9
art. 11	art. 13
art. 12 ust. 1	—
art. 12 ust. 2	art. 14
art. 13 ust. 1	art. 16 ust. 1 lit. b)
art. 13 ust. 2 akapit pierwszy	art. 15 ust. 1, 2 i 3 i art. 19
art. 13 ust. 2 akapit drugi	—
art. 13 ust. 2 akapit trzeci	—
art. 13 ust. 3, 4 i 5	—
art. 13 ust. 6	art. 27
art. 14	art. 15 ust. 5 i 7 oraz art. 16 ust. 2
art. 15 i 16	art. 4 ust. 3, art. 5 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 1, art. 11, 13, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 8, art. 22, 23, 25 i 29
art. 17	art. 24
art. 18	art. 26
art. 19	art. 28
art. 20	art. 30

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL